

HALÁLKAPU sorozat

Margaret Weis és Tracy Hickman:

Sárkányszárny  
első kötet

ELŐKÉSZÜLETBEN:

Sárkányszárny II.  
Elf csillag I.  
Elf csillag II.  
Tűztenger I.  
Tűztenger II.  
Kígyómágus I.  
Kígyómágus II.

Margaret Weis and Tracy Hickman  
Dragon Wing  
Published by Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dll Publishing Group, Inc.  
Copyright ©1990 by Margaret Weis and Tracy Hickman

A borítón Ciruelo festménye látható  
Tipográfia: Zölley Imre - DEGS  
Cover art copyright ©1992 by Ciurelo Cabral

Fordította: Szántai Zsolt  
Hungarian translation copyright ©1998 by Szántai Zsolt  
Hungarian edition copyright ©1998 by Val-Art-la Kiadói Kft.

Felelős szerkesztő: Novák Csanád  
Műszaki szerkesztő: Zölley Imre  
Korrektor: Halmai Levente

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát.  
All rights reserved!

A kötetet terjeszti:  
a Vannaheim Art Könyvkereskedelmi Kft.  
(1062 Budapest, Andrássy út 86.)

ISBN 963 85932 3 7  
ELSŐ KIADÁS

Kiadja a Valhalla Páholy  
Felelős kiadó: Novák Csanád  
Szedés és tördelés: Valhalla DTP  
Nyomta: Kaposvári Nyomda Kft.  
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató  
Készült Kaposvárott az úr 1998. évében

Ezt a könyvet anyám, FRANCES IRENE WEIS emlékének ajánlom.  
- Margaret Weis

Dezra és Terry Phillipsnek - MINDENÉRT, AMIN MEGOSZTOZTUNK  
-Tracy Hickman

Az „én” az egyetlen börtön, amelyből a lélek nem szabadulhat.  
- Henry Van Dyke

### prológus

- Pihenj, Haplo. Gyere be, helyezd kényelembe magad. Ül le. Semmi szükség a formalitásokra.  
- Engedd meg, hogy teletöltssem a kelyhedet. Igyunk... valamikor búcsúpohárnak hívták az ilyesmit. Igyunk a hosszú útra, amit meg kell tenned.  
- Ízlik a bor? Ah, tudhatod, sok mindenhez értek, sokrétű a tudásom, de azt hiszem, hogy csakis az idő... és nem a mágia... teremthet valóban fimom vörösbort. Legalábbis a régi könyvek ezt tanítják. Az ősöknek, bármennyit tévedtek is más dolgokban, ebben az egyben igazuk volt... De van valami, amit hiányolok ebből az italból. Nincs meg benne az a melegség, az a légység, amelyet csakis az idő teremthet meg. Ez a bor valahogy... túl csípős, túlságosan agresszív. Az embereknel ezek a tulajdonságok előnyösek lehetnek, Haplo, a bornál viszont más a helyzet.  
- Felkészültél az útra? Van valami kívánságod? Ha módomban áll, szívesen teljesítem. Szólj, mit kívánsz, és máris a tiéd. Nincs szükséged valamire?  
- Ah, mennyire irigyellek! Gondolatban mindig, minden ébren vagy alvással töltött pillanatban veled leszek. Igyunk még egyet! Most rád, Haplo, a titkos küldöttemre, aki ezen a gyanútlan világon ténykedik...  
- Nem is szabad, hogy a világ gyanút fogjon. Tudom, ezt már megbeszéltük, de szeretném még egyszer kihangsúlyozni a fontosságát. A veszély óriási. Ha ősi ellenségeidben feltámad a gyanú, ha megsejti, hogy megszöktünk a börtönükből, elindulnak és felforgatnak mindent, földet, tengert, napot és eget, hogy rántaláljanak. Úgy, ahogy egyszer már megtették. Szemmel kell tartani őket, Haplo. Figyelní kell őket, felkutatni őket, ahogy a kutya megkeresi a patkányt, de közben ügyelni kell rá, nehogy szagot fogjanak és megtaláljanak.  
- Hadd töltsen tele a kelyhedet! Igyunk még egyet. Ezt most a Sartanokra. Ne tétovázz, igyál! Rajta. Ragaszkodom hozzá. A dühödben van az erőd. Használd, energiát kapsz tőle, és...  
- A Sartanokra! Ők tettek azzá minket, amik vagyunk.  
- Mennyi idős vagy, Haplo? Tudod?  
- Azt hiszem... a Labirintusban nincs jelentősége az időnek. Hadd gondolkozzam. Amikor először találkoztam veled, úgy láttam, nem sokkal múltattál huszonöt esztendő. Hosszú idő, szokatlanul hosszú a Labirintusban. Egy hosszú élet, amely kis híján végetért...  
- Tisztán emlékszem arra az időre. Öt évvel ezelőtt történt. Éppen akkor akartam visszajutni a Labirintusba, amikor te kiszálltál belőle. Véreztél, jártányi erőd is alig volt. Közel járt hozzád a halál. De mégis, a tekinteteden, amikor rámnéztl... sosem felejttem el... Diadal csillogott! Megszöktél. Legyőzted őket. Láttam a diadalt a szemedben, láttam az ajkadon a kesernyés mosolyt. Aztán összeroskadtál előttem.  
- Ez volt az, ez az arckifejezés, ami miatt úgy éreztem, kedves fiam, hozzám tartozol. Én is ugyanezt éreztem akkor, amikor egykoron... valamikor régen... magam is megszöktem abból a pokolból. Én voltam az első. Az első, aki élve megúsza.  
- Évszázadokkal ezelőtt a Sartanok elhatározták, megtörik a lelkünket és az akaratunkat. Tervüket úgy akarták elérni, hogy elfoglalják a világot, amely jog szerint minket illet, és börtönbe vetnek minket. Te is jól tudod, a Labirintusból kivezető út hosszú és kinságos. Évszázadok kellettek hozzá, hogy megoldást találjunk. A régi könyvek szerint a Sartanok azért agyalták ki azt a büntetési módot, mert abban reménykedtek, így megtörhetnek bennünket, és az idő, a szenvedés meglágyítja kegyetlen, önző természetünket.  
- Soha ne feledkezz meg a tervükről, Haplo. Ez majd erőt ad, annyi erőt, amennyi elegendő lesz ahhoz, hogy megtedd, amit kérek tőled. A Sartanok azt feltételezték, hogy amikor kilépünk ebbe a világba, alkalmasak leszünk arra, hogy elfoglaljuk a helyünket a négy sík közül abban, amelyiket kiválasztottunk a magunk számára.  
- Valami azonban félresikeredett. Talán, amikor belépsz a halálkapun, talán akkor rájössz, hogy mi ez. Abból, amit a régi könyvekből sikerült kihámoznom úgy tűnik, hogy a Sartanok feladata volt a Labirintus szemmel tartása, a mágiájának őrzése. De valamilyen gonosz szándék vágy más ok lappang a háttérben... ezt nem tudhatjuk... De az biztos, hogy lerázták magukról a felelősséget, és nem hajlandóak elvállalni börtönünk őreinek szerepét. Nem hajlandóak őrizni azt a börtönt, amely saját életet él - egy olyan életet, amelyben csupán egyetlen dolog fontos: a túlélés. Így aztán a Labirintus, a

börtönünk eljött hozzánk, a foglyaihoz. Eljött, és veszélyt jelent, fenyegetést. Miután a Sartanok magunkra hagytak minket, a Labirintus, amelyet az irántunk való gyűlölet, a tőlünk való félelem vezérel, halálösszá változott.

- Amikor végre kijutottam belőle, felfedeztem a Nexust, ezt a gyönyörű földet, amelyet a Sartanok hoztak létre a mi számunkra. És átrágtam magam a könyveken. Először nem tudtam elolvasni őket, de keményen dolgoztam és tanultam, és végül megismerhettem a bennük rejlő titkokat. Olvastam a Sartanokról, a belénk vetett „reményükről”, és hangosan kacagtam... Életemben először fordult elő, hogy nevettem. Te megértesz engem, Haplo. A Labirintusban nincs semmi, ami örömet okozna.

- És amikor a terveim valóra válnak, ismét nevetni fogok. Amikor a négy különálló világ... a Tűz, a Víz, a Kő és az Ég... újra egyesül. Akkor sokat, és hangosan fogok nevetni!

- Igen. Ideje, hogy elindulj. Türelmesen végighallgattad szószátyár uradat... Igyunk még egyet!

- Rád, Haplo!

- Ahogy én voltam az első, aki elhagyta a Labirintust, és belépett a Nexusba, te leszel az első, aki átlép a Halálkapun, és bejut az azon túl lévő világokba.

- Az Ég Birodalmába. Tanulmányozd, Haplo. Ismerd meg az ottaniakat. Ismerd meg az erősségeiket és a gyengeségeiket is. Tégy meg minden tőled telhetőt, hogy káoszt gerjessz a síkon, de vigyázz, nehogy lelepleződj. Tartsd titokban, mire vagy képes. És ami a legfontosabb: ne csinálj semmi olyat, amivel magadra terelheted a Sartanok figyelmét. Mert ha felfedeznek minket, mielőtt felkészülök... Nos, akkor elvesztünk.

- Inkább a halált válaszd, de ne árulj el bennünket. Tudom, elég erős és bátor vagy ahhoz, hogy a helyes megoldást válaszd. De ami még fontosabb, Haplo: elég bölcs és ügyes vagy ahhoz, hogy felismerd, mikor érkezett el a végső döntés ideje. Éppen ezért választottalak téged erre a küldetésre.

- Van még egy feladatod. Hozz át nekem valakit arról a síkról. Valakit, aki a megbízottamként fog ténykedni, aki visszatér majd otthonába, és terjeszteni fogja az ígét, az én ígémet az ottaniak között. Mindegy, melyik fajhoz tartozik... lehet elf, ember vagy törpe. A lényeg az, hogy legyen elég okos, legyen nagyravágó... és befolyásolható.

- Az egyik ősi írásban találtam egy érdekes megjegyzést, ami most nagyon, ideillik. Te, Haplo, te leszel „a vadonban kiáltozó hangja”.

- No, igyunk még egyet... de álljunk fel előtte.

- A Halálkapura! Készülj az indulásra!

## első fejezet

### YRENI BÖRTÖN, DANDRAK, KÖZÉPSÍK

A durván ácsolt szekér himbálózva, zötykölődve haladt az egyenetlen úton, vaskerekei minden apró gödörbe belezökkentek, minden kis rögre felgördültek. Igavonó állat helyett egy tier vonszolta maga után, amelynek feje körül ködfelhőcskékké változott a horkantva kifújó levegő. A makacs, kiszámíthatatlan madár irányításához egy emberre volt szükség, négy másik pedig a szekér kétoldalán loholva, a vaskerekű járművet taszigálva és lökdösve próbálta gyorsítani a haladást. A környező tanyák mellől érkezők kisebbfajta tömeget alkottak a yreni börtön előtt. Aki idejött, mind azt tervezte, hogy elkíséri a szekeret és székenletes szállítmányát Ke'lith városfalához, oda, ahol már egy sokkalta nagyobb tömeg várakozott a szekér érkezésére.

A nappal a végéhez közeledett. Az égbolt ragyogása megfakult, az Éjszaka Urai lassanként ráborították éjfélnyüket a délutáni csillagokra. Az este homálya jól illeszkedett a menet komorságához.

A falusiak legtöbbje jó távol maradt a szekértől. Nem azért, mert féltek az igavonó tiertől (persze, az igazat megvallva ezért is, mert mindenki tudta, hogy az ilyen óriásmadarak hirtelen oldalra szoktak kapni, és olyankor aztán veszedelmesen odaszúrnak csőrükkel azoknak, akik hátulról próbáltak hozzájuk settenkedni), sokkal inkább a szekér utasától tartottak.

A fogoly csuklóit erős bőrszíjakkal a szekér oldalához kötözték, a lábára nehéz láncokat pántoltak. A szekér mellett tucatnyi éles szemű íjász lépdelt, tollazott végű vesszeiket készenlétben tartották, készen arra, hogy azonnal a gonosztevő szívébe röpiék, ha esetleg gyanúsnak vélhető mozdulatot tesz. Ám hiába tették meg ezeket az óvintézkedéseket, a szekér kísérői nem nyugodtak meg. Tekintetüket, figyelmes fekete szemüket a fogolyra függesztették, és riadtan hátrébb maradtak valahányszor a megkötözött hánykolódó férfi megmoccantotta a fejét. A környékbéli parasztok arcán és szemében talán akkor sem tükröződött volna mélyebb félelem és nagyobb csodálkozás, ha egy herekai démon utazik láncra verten a szekér belsejében.

Elég is volt egyetlen pillantást vetni a fogolyra, hogy az ember hátán végigfusson a hideg, hogy úgy

érezze, nem tudja elszakítani a tekintetét a látványtól. A korát lehetetlen lett volna meghatározni, azok közé tartozott, akiken az élet nem helyezte el az öregség jeleit. A haja fekete volt - egyetlen tincse sem csavarodott őszbe -, hátrasimult magas homloka fölött; a tarkó magasságában szalag fogta össze az egyenes szálakat. Az orra akár a sólymok csőre, merész ívben görbedt előre a sötét, vastag szemöldökök között. Fekete szakállát vékony copfokba fonva hordta erős álla alatt. Fekete szeme mélyen ült a magas arccsont fölött, szinte eltűnt a szemöldök árnyékában. Úgy tűnt, ezen a világon nem létezik semmi, nincs az a sötétség, ami elolthatná az írisz mélyén lobogó tüzet.

A fogoly középmagas volt. Felsőtestét nem takarta ruha, így jól látszottak a mellén, a hátán, a hasán végigfutó sebek és horzsolásnyomok. Amikor fogságba ejtették úgy harcolt, mintha démon szállt volna belé. (A sheriff három legbátrabb emberét ágyba kellett fektetni a küzdelem után, és valószínűnek látszott, hogy hetekbe telik, mire gyógyultan felkelhetnek.) Vékony volt, igaz, minden mozdulata kecses, nesztelen és gyors. Bárki, aki ránézett, biztos kijelenthette: ez az ember arra született, arra nevelték, hogy az Éjszaka társaságában járjon a világban.

A fogoly körülnézett, és vidáman figyelte, hogy a parasztok riadtan hátrébb húzódnak, amikor rájuk pillant. Gyakran hátralesegetett, jobbra csak azért, hogy kényelmetlen érzéseket keltsen az íjászokban, akik szüntelenül nyílveisseiket babrálták, idegesen rángó ujjal, és parancsot várón egyre csak a komor arcú, fiatal tisztjükre nézegettek. Az őszi este hűvöse ellenére a tisztről csorgott a veríték, és amikor végre megpillantotta Ke'lith pirosas márványfalait, az arca szemmel láthatóan felderült.

Ke'lith Dandrak sziget másik két városához képest kicsi volt. Elhanyagolt házai és boltjai alig egy négyzetmenkányi területet foglaltak el. A közepén egy ősrégi erődítmény állott, amelynek magas tornyai furcsán csillogtak a pihenni térő nap utolsó sugaraiban. Az erődítményt ritka és ezért drága gránittömbökből építették. Már jó ideje nem éltek olyanok, akik tudták volna, hogyan és ki emelte fel ezeket a falakat. A történelmére ráborult az idő fátyla, a jelen és a birtoklásáért vívott csaták elhomályosították a múltját.

Az örök kinyitották a város kapuit, és intéssel jelezték a szekér hajtójának: továbbhaladhat. A menet mégis megtorpant, mert az igavonó tiert megzavarta az üdvívalgás, a zajos ünneplés, amellyel a tömeg kifejezte örömét, hogy a szekér megérkezett Ke'lithbe. A kocsis felváltva fenyegette és kérlelte a csökönyösködő madarat, amely aztán nagy nehezen rászánta magát az indulásra, így a szekér keresztülzötyöghetett a kapun, és elindulhatott a grandiózus „Királyok Országútja” (senki sem emlékezett olyan királyra, aki valóban tapodta ezeket az utcaköveket) nevet viselő vörös koralitucán.

Az út mentén nagyobb tömeg gyűlt össze, mindenki a foglyot akarta látni. A fiatal tiszt reszelős hangon parancsokat vakkantott, mire az íjászok alakzatba rendeződtek, szorosan körbefogták a szekeret. A legelől elhelyezkedőket komolyan fenyegette annak veszélye, hogy a tier idegességében beléjük csíp.

A bábák, akiket felbátorított a tudat, hogy a tömeghez tartoznak, az öklüket rázva átkokat ordítottak. A fogoly vakmerően rájuk vigyorgott, a jelek szerint inkább szórakoztatónak, semmint fenyegetőnek tartotta a sokadalmat - egészen addig a pillanatig, amíg egy éles szélű kődarab, átrepülve a szekér oldala fölött, keményen a homlokához csattant.

A gúnyos mosoly semmivé vált. A vércsík arcot eltorzította a düh. A fogoly öklöbe szorította a kezét, és megpróbált rávetődni arra a nagyhangú csoportra, amelynek tagjai a boroskupák mélyén találták meg a bátorságukat. Az erős bőrbéklyók miatt persze mozdulni sem bírt, de a szíjak megfeszültek, a szekér pedig himbálózni kezdett. Megcsörrentek a lábára erősített láncok. A tiszt felrikoltott - a fiatal férfi hangját a félelem egy oktávval magasabbá változtatta -, az íjászok lassan felemelték a fegyverüket, bár fogalmuk sem volt róla, hogy a foglyot vagy azt a fickót vegyék célba, aki a követ ráhajította.

A durva ácsolatú szekér erős volt, és a fogoly - bár minden erejét összeszedte - nem bírt kiszabadulni a béklyóiból, nem tudta letépni a szíjakat és a láncokat a szekér deszkáról. Kis idő múltán abbahagyta a hiábavaló vergődést, és dühödten, de tehetetlenül bámult a vérmaszok mögül a tántorgó kőhajigálóra.

- Ebhez nem lett volna merszed, ha szabad volnék!

- Tényleg nem? - vihogott a fiatal fickó italtól kipirult arccal.

- Tényleg nem - felelte a fogoly hűvösen. Fekete szemét a fiatal fickóra meresztette. Annyi gyűlölet, annyi fenyegetés volt a szénparázként izzó tekintetben, hogy a részeg elsápadt ijedtében, és lenyelte a szájára kívánczós szavakat. A barátai, akik a háta mögé húzódkva bujtogatták, kihívásnak vették a fogoly szavait, és bár nem volt merszüik előrébb lépni, egyre fenyegetőbbé váltak.

A fogoly megfordult, előbb az utca egyik, majd a másik oldalára nézett. A következő kődarab a karján találta el. A kemény lövedék után rothadt paradicsomok következtek. Egy bűzös tojás zúgott el a feje mellett - ezt a tiszt arcának közepébe vágódott bele.

Az íjászok, akik felkészültek rá, hogy az első adandó alkalommal végezzenek a fogollyal, most egyszerűen a testőrei lettek. A nyílveisszők hegye a tömeg felé fordult. Hat íjász azonban nem csillapíthatott le egy sok száz fős csőcseléket - olybá tűnt, a fogoly és az őrei szorult helyzetbe

kerültek. Ekkor hirtelen szárnycsattogás és éles rikoltás hallatszott fentről. Már a hangok is elegendőnek bizonyultak ahhoz, hogy a tömeg nagyobbik része sarkon forduljon vagy hátrébb hőköljön.

Két sárkány - sisakos, páncélos katonák ültek a hátukon - száguldott el a tömeg fölött. Az emberek behúzott nyakkal menekültek be a kapukon, rettegve rohantak végig a sikátorokon. Kiáltás harsant; a sárkánylovagok a vezérük parancsára visszaemelkedtek a magasba, és elfoglalták a helyüket a korábbi formációban. A vezér ekkor lefelé irányította szörnyű hátságát - a lovagjai követték. A sárkányok szárnyának vége alig arasznyi távolságban suhant el az utca kétoldalán álló házak fala mellett.

A fenevadak behúzták szárnyaikat, hosszú farkuk veszedelmes korbácsként csapkodott a testük mögött. A szekér fölé ereszkedtek. A lovagok kapitánya (testes, középkorú, tűzvörös szakállú férfi volt) került a legközelebb a menethez. A sárkányok szagától és látványától megrémült tier nyüszíteni, azután metsző hangon rikoltolni kezdett, menekülni próbált. A hajtója kétségbeesetten küzdött vele.

- Hallgassd már el ezt az átkozottat! - csattant fel a kapitány.

A tier hajtójának sikerült visszarántania az állat fejét. Pillogás nélkül meredt a tier szemébe. Tudta amíg határozott a tekintete, addig az ostoba madár(1)- amelynek semmi sem jutott el az agyáig, amit nem látott - nem fordul el tőle, megfélemedezik a sárkányok jelenlétéről, és lecsillapszik.

A kapitány ügyet sem vetett a tántorgó, kiáltozó tisztre, aki úgy csimpaszkodott a sárkány nyergébe, mint az elveszett gyermek nagy nehezen megtalált anyja szoknyájába. Szigorúan, határozottan a véres, paradicsommocskos fogolyra nézett.

- Úgy látom, éppen időben érkeztem ahhoz, hogy megmentsem a nyamvadt életedét, Kéz Hugh.

- Nem tettét nekem szívességet, Gareth - felelte a fogoly zordan. Felemelte megbéklyózott kezeit. - Szabadíts ki! Megküzdök mindannyiottokkal, és velük is! - A fejével a tömeg maradványára, az árnyékok közül előleső emberek felé intett.

A lovagok kapitánya felmordult.

- Le merem fogadni, hogy megtennéd. Ez a halál sokkalta kellemesebb lenne mint az, amivel szembe kell nézned... Megcsókolhatod a tőkét. A harc közbeni halál sokkalta jobb lenne, túlságosan is jó a te számodra, Kéz Hugh. Egy kés a hátba, a sötétben... szerintem ennyit érdemelnél, te átkozott orgyilkos!

Megmozdult a Kéz Hughnak szólított férfi felső ajka, és a föltte lévő puha, fekete bajuszcsík. Már a fakuló fényben is tisztán látszott: vigyorog.

- Jól ismered a mesterségem fogásait, Gareth - mondta.

- Én csak annyit tudok, hogy gyilkos vagy, hogy pénzért ölsz, és hogy a hűbéruram a te kezedtől halt meg - felelte a lovag zordan. - Most csupán azért mentettem meg az életedet, mert nem akarok lemondani arról az élvezetről, hogy a saját kezemmel helyezzem a fejedet uram ravatalára. Mellesleg a hóhért, aki végezni fog veled, Háromcsapás Nicknek nevezik. Eddig még sosem fordult elő, hogy elsőre leválasztotta volna valakinek a fejét a nyaka végéről.

Hugh a kapitányra nézett.

- Nincs az a pénz, amiért megöltem volna az uradat.

- Bah! Ő volt a legjobb uraság, akit valaha szolgáltam. Valld be, mennyit kaptál a tettedért? Néhány hort?(2) Mennyit fizetett az az elf, Hugh? Hány hort kellene adnom azért, hogy visszakapjam az uram életét?

A kapitány megrántotta a kantárt - közben gyorsan visszapislogta a szemét elárasztó könnyeket -, és elfordította a sárkánya fejét. A sarkát a fenevad oldalába vágta, pontosan a szárny alá. A sárkány megértette a parancsot: felemelkedett a levegőbe, és lebegve a kocsi fölött maradt. Kígyószemével fenyegetően méregette, a menet előtt keresztülsikló árnyékszerű alakokat. A lovagok követték vezérük példáját, a sárkányaik Gareth hátsa mögött helyezkedtek el. A tier hajtója - a szeme már könnyezni kezdett az erőfeszítéstől - szaporán pislogott. Az óriás madár komoran elindult előre, a szekér zörögve-csattogva gurult az úton.

...

Éjszaka volt, amikor a kocsi és a sárkányok elértek az erődítménybe, Ke'lith urának lakhelyére. Az uraság az udvar közepén felállított ravatalon feküdt. A testét illatos olajba áztatott szénkristályokkal vették körül. A pajzsa a mellén hevert. Egyik hideg, merev keze a kardja markolatát szorította, a másik azt a rózsát tartotta, amelyet asszonya hozott neki. A hölgy nem csatlakozott a tetem körül gyászolókhöz, az erődben maradt. Hogy enyhítsenek a fájdalmán, hogy lenyugtassák, bódító mákszirupot adtak be neki. Sokan attól tartottak, hogy bánatában rávetné magát a lángoló ravatalra, a halotti máglyára - az ilyen áldozatok Dandrak szigetén mindennaposnak számítottak, ebben az esetben azonban megengedhetetlen volt, hiszen Lord Rogar asszonya nemrég adott életet a halott nagyúr egyetlen gyermekének, kizárólagos örökösének. Az úr kedvenc sárkánya a közelben állt, büszkén felszegte fejét, kinyújtotta kemény tarajú nyakát. Mellette egy férfi, a főistállómester zokogott; a kezében hatalmas mészároskést tartott. A pengével nem az ura tetemét kellett illesznie. Ahogy a

lángok átöleljék majd Lord Rogar testét, az istállómasternek meg kellett ölnie a sárkányt, amelyet azóta gondozott, hogy kibújt a tojásból. Nem kímélhette meg az állatot - ennek a sárkánynak a lelke fogja szolgálni a halott nagyurat a túlsó világon.

Minden előkészület megtörtént. A kezek lobogó fáklyákat tartottak. Az udvaron összegyűltek készen álltak rá, hogy lángra lobbantsák a ravatalt, már csak egyetlen dologra vártak. Arra, hogy a nagyúr gyilkosának fejét a holttest lábához helyezték.

Az erődben nem rendeltek el védelmi készütséget, a kapuknál mégis felsorakoztak a lovagok, hogy élő kordonjukkal távol tartsák a kíváncsiskodókat. Amikor megjelent a szekér a lovagok utat engedtek neki, majd elfoglalták korábbi helyüket. Az udvaron állók torkából üdvölgzés tört elő amikor meglátták a boltíves kapu alatt keresztülcsattogó szekeret. A foglyot kísérő lovagok leszálltak a nyeregből, a fegyvernökök előrerohantak és átvezették a sárkányokat az istállóba. A halott nagyúr sárkánya rikoltással üdvözölte a társait - de az is lehet, hogy ezzel a Hanggal búcsúzott tőlük.

A tiert kifogták a kocsi elől, és elvezették. A hajtóját és azt a négy férfit, aki eddig a szekeret tolt, átkísérték a konyhába, ahol ételt kaptak és ihattak a halottnagyúr legjobb barna söréből. Sir Gareth meglazította a kardját a hüvelyében, azután körülnézett. Árgus szemmel figyelte a fogoly minden moccanását. Felkapaszkodott a szekérre. Elővette a törét, elvágta a bőrbéklyókat.

- Elfogtuk az elf uraságot, Hugh - mondta halkan. Élve sikerült fülöncsípnünk. A sárkányhajóján éppen elindult, Tribusba akart visszatérni, amikor a sárkányaink utolérték. Kikérdeztük, és mielőtt meghalt, bevallotta: pénzt adott neked.

- Nagyon jól tudom, hogy szoktátok „kikérdezni” a foglyaitokat! - mondta Hugh. Ahogy kiszabadult az egyik keze megfeszítette a karját, hogy enyhítse az izmaiba szűrő zsibbadást. Gareth, miközben a másik kezéről is levágta a béklyót, feszülten figyelte. - Az a kurafi akár azt is bevallotta volna nektek, hogy valójában embernek született.

- A te átkozott törödet találtuk meg urunk hátában. Azt a csontnyelűt, amin azok a furcsa jelek vannak. Felismertem!

- Még szép, hogy felismerted! - A fogoly mindkét keze kiszabadult. Gyors mozdulatot tett, hirtelen megragadta a lovag láncinggel védett karját. Erős ujjai fájdalmasan Gareth húsába nyomták az apró fémgyűrűket. - És azt is tudod, hogyan és miért láttad már!

Gareth mély lélegzetet vett, a tör előremozdult a kezében. A penge már majdnem belédöfödött Hugh mellkasába, amikor a lovag erőt vett magán, és megfékezte a reflexszerű mozdulatot.

- Vissza! - vicsorgott rá a lovagjaira, akik a kapitányukat ért sértés hallatán kardot vontak, és előrébb léptek, hogy a segítségére siessenek.

- Eressz el, Hugh! - vicsorogta Gareth összeszorított fogakkal. A bőre ólomszürkévé színeződött, a felső ajkán verítékcsepp gyöngyözött. - Most nem jön be a trükköd. Nem részesülsz abban a szerencsében, hogy könnyű halált kapj tőlem.

Hugh megvonta a vállát, gúnyorosan elvigyorodott, és levette a kezét a lovag karjáról. Gareth elkapta a bérgyilkos jobb csuklóját, a háta mögé csavarintotta, azután megfogta a balt is. A két kezét a bőrbéklyók elmetezett szálaival egymáshoz kötözte.

- Jól megfizettelek - mormolta közben a lovag. - Semmivel sem tartozom neked!

- És mi van vele, a leánnyal, akinek a haláláért bosszút álltam...?

Gareth megragadta Hugh vállát, szembe fordította magával a bérgyilkost, és lecsapott lánckesztyűs kezével. Az ökle Hugh állához csattant. A bérgyilkos teste átszakította a szekér oldalsó deszkáit.

Hugh végigterült a földön, az udvar sarában. Gareth leugrott a szekérről, a fogoly mellére térdelt, zordan a szemébe nézett.

- A tőkére kell hajtani a fejed, ott fogsz megdöglenni, te átokfajzat! Vigyétek! - parancsolt rá két lovagra. Felállt, és a csizmája orrával Hugh veséjébe rúgott. Elégedetten figyelte, ahogy a férfi teste fájdalmasan összerándul. Az embereire nézett, és kegyetlen vigyorral hozzátette: - Peckeljétek fel a száját!

## második fejezet

### KE'LITH ERŐD, DANDRAK, KÖZÉPSÍK

- Itt a bérgyilkos, Magicka - mondta Gareth a megkötözött, felpeckelt szájú fogoly felé intve.

- Nem okozott semmi gondot? - kérdezte a csinos alakú férfi. A kora úgy negyven ciklusnyi lehetett, és olyan sajnálkozó tekintettel nézett Hughra, mintha képtelen lenne elhinni, hogy ennyi gonoszság beleszorulhat egy emberbe.

- Semmi olyasmit nem tett, amit egyedül ne tudtam volna elintézni, Magicka - felelte Gareth, aki egy kicsit kényelmetlenül érezte magát a házi varázsló jelenlétében.

A varázsló bólintott és - mivel tudatában volt annak, hányan figyelik - kihúzta magát, és szertartásos mozdulattal keresztbe tette a karját barna bársonytalárja mellrészén. Földmágus volt, és annak a mágjának a színeit viselte magán, amelyet leginkább kedvelt, amelynek műveléséhez értett. A vállára nem terítette rá a királyi mágusok köpenyét. Azt beszélték róla, hogy már régóta szerette volna megkapni ezt a titulust, ám Lord Rogar (senki sem értette, miért) nem volt hajlandó részesíteni őt e kegyben.

A sáros udvaron állók figyelmesen nézték, ahogy a foglyot a hűbértartók legmagasabb rangú személye elé vezetik. Az emberek, már amennyire tudtak, közelebb húzódtak, hogy jobban hallják az elhangzó szavakat. A fáklyák lángja táncolva lobogott a hűvös esti szellőben. A nagyúr sárkánya megérezte a tömegből áradó feszültséget és bizonytalanságot, és azt hihette, hogy az emberek csatához készülődnek, mert hangosan bömbölni kezdett - azt követelte, adjanak neki engedélyt, hadd rontson rá az ellenségre. Az istállómeister csillapítóan megveregette a nyakát. Sajnálta a bestiát, amely talán még mindig nem fogta fel, hogy hamarosan azzal az Ellenséggel kell szembenéznie, amely elől az emberek, de még a hosszú életű sárkányok közül sem tud kitérni senki.

- Vegyétek ki szájából a pecket - paráncsolta a varázsló.

Gareth köhögött, megköszörülte a torkát, és a Kézre sandított. A varázslóhoz hajolt, halkán odaszólt neki:

- Nem hallanál mást tőle, csakis hazugságokat. Semmi olyat nem mondhat, ami...

- Azt mondtam: vegyétek ki a szájából a pecket! - ismételte Magicka olyan ellentmondást nem tűrő hangon, amelynek hallatán bárki megállapíthatta, Lord Rogar halála óta ki parancsol a Ke'lith Erődben.

Gareth komor kelletlenséggel teljesítette a parancsot. Heves mozdulattal rántotta ki Hugh szájából a pecket, de előtte még jobbra, majd balra húzta a fogoly fejét. Amikor a pecek végre kiszabadult a szájából Gareth, mintha csak véletlenül tenné, végigkarcolta vele a fogoly arcának egyik felét.

- Attól függetlenül, hogy milyen iszonyatos a bűn, amit elkövetett, minden embernek joga van bevallani a vétkét. Mindenkinek jogában áll a vallomásával megtisztítani a lelkét. Mi a neved? - kérdezte a varázsló metsző hangon.

A bérghiilkos átnézett a varázsló feje fölött. Nem felelt. Gareth feddőn rávillantotta a szemét, azután a varázslóra pillantott.

- Ő Hugh, a Kéz. Ezen a néven ismerik, Magicka.

- Családi név?

Hugh véres nyálat köpött maga elé.

A varázsló homlokráncsolva nézett rá.

- Ej! Hugh, a Kéz? Ez nem lehet a valódi neved! Ahogy viselkedsz, ahogy tartod magad... Biztos nemes ember vagy! Alávaló, de nemesi származású. Tudnunk kell őseid nevét, hogy a kegyeikbe ajánlhassuk alávaló lelkedet. Nem akarsz megszólalni? - A varázsló kinyújtotta a kezét, Hugh állá alá dugta az ujját, és úgy fordította oldalra a fejét, hogy az arcát megvilágítsa az egyik fáklya lángja. - Erős a csontozatod. Arisztokratikus orr. Elegáns metszésű szem... Bár az arcvonásaidban ott lappang valami, ami határozottan paraszti. Az ajkad is olyan duzzatag, mint a póroké... Ennek ellenére biztosra veszem, van némi nemesi vér az ereidben. Kár, hogy megfeketedett. Rajta, uram, fedd fel valódi kiléted, és valld be, hogy meggyilkoltad Lord Rogart! Egy ilyen töredelmes vallomással megtisztíthatod a lelkedet.

A fogoly duzzadt ajka vigyorra húzódtott; a komor, fekete szemek mélyén mintha láng lobbant volna.

- Atyám ott van, ahová hamarosan követni fogja a fia - felelte Hugh. - És te mindenki másnál jobban tudod, hogy nem öltem meg az urakat!

Gareth felemelte az öklét, fenyegetően Hugh felé lendítette, mintha meg akarná büntetni őt a merész hanghordozásért. Közben a varázsló arcára nézett, és felfedezhetett rajta valamit, ami arra kényszerítette, hogy ne csapjon le. Magicka homlokáról egy pillanatra eltűntek a ráncok, az arca is sima lett, akár a friss tejfel színe. A kapitány éles szeme azonban így is felfedezte azt az ingerültség-hullámot, ami Hugh vádjá hallatán végigsuhant a nyugodtnak tűnő ábrázaton.

- Arcatlanság! - mondta a varázsló hidegen. - Túlságosan bátor vagy ahhoz képest, hogy iszonyatos halál vár rád, de hamarosan megfeledekezel erről a vakmerőségről. Már nem kell sokat várnunk arra, hogy halljuk a kegyelemért könyörgő szavaidat!

- Ha el akartok némítani, jobban teszitek, ha minél előbb túlestek rajta - mondta Hugh. Végignyalt a repedezett, vérző ajkait. - Különböző elképzelhető, hogy az embereknek eszébe jut, hogy most te vagy az új uraság, a gyermek védelmezője. Így van, Magicka? Ez pedig azt jelenti, hogy te döntesz mindenről, amíg... Meddig is? Tizenkilenc évig? Vagy talán még ennél is tovább, ha sikerül behálóznod a felcseperedő örököst. Véleményem szerint kétség sem férhet hozzá, hogy sikerült megvigasztalnod a gyászoló özvegyet. Milyen köpenyt terítesz ma a válladra? A királyi mágusok bíborszínű köpenyét? Vagy valami mást? Hát nem találsz különösnek, hogy a töröm egyszerűen eltűnt? Mintha varázslattal...

A varázsló felemelte a kezét.

- A föld dühöngve reszket ezen ember káromló szavai hallatán! - kiáltotta zengzetes hangon.

Az udvar remegni, rengeni kezdett. A gránittornyok megmoccantak, mintha dőlni támadt volna kedvük. Az emberek egymásba kapaszkodva, páni félelemtől gyötörtén üvöltöttek. Voltak, akik térdre roskadtak és visítva a sárba, a mocsokba mélyesztették kezüket; voltak, akik a varázslóhoz rimáinkodtak, fogja vissza magát dühében, s csillapodjon le valamelyest.

Magicka a lovagok kapitányára nézett. Gareth megértette a szavak nélkül elhangzott parancsot. Az ökle Hugh oldalába csapódott - a bérnyilkos tüdejéből kipréselődött a levegő. A következő lélegzetvétele nehézkes és fájdalmas volt. A tekintete ennek ellenére nem tört meg, keményen nézte a varázslót, akinek az arcát sápadttá változtatta a düh.

- Türelmes voltam - mondta Magicka. Nehezen lélegzett. - Türelmes, de nem hagyom, hogy mocskolódjanak velem! Bocsnatodat kérem, kapitány - folytatta, túlordítva a rengő föld döntését, az emberek rémült üvöltését. - Igazad volt. Ez az ember bármire képes, bármit kimondana azért, hogy megmentse szármalmas életét.

Gareth felmordult, de nem felelt. Magicka nyugtatóan felemelte a kezét. A föld rengése egyre szelídebb lett, aztán abbamaradt. A tömegből megkönnyebbült sóhaj szakadt fel, az emberek lassan talpra álltak. A lovag Hugh-ra pillantott, a Kéz határozott tekintetű szemébe nézett. Gareth összevonta a szemöldökét. Pillantása a bérnyilkosról a varázslóra kúszott; a szeme sötét, a tekintete elgondolkodó volt.

Magicka, aki közben a tömeg felé fordult, nem vette észre milyen furcsa a kapitány nézése.

- Sajnálom, őszintén sajnálom, de ennek az embernek úgy kell eltávoznia ebből az életből, hogy fekete szennyfoltok éktelenítik a lelkét - mondta ájtatos hangon. - De Ő akarta, hogy így legyen. A jelenlévők mind tanúsíthatják: én felkínáltam neki a lehetőséget a vallomástételre.

Az emberek egyetértően, tisztelettudó helyesléssel mormogtak.

- Hozzátk elő a tőkét!

A mormogás felerősödött, izgatott hörgéssé változott. Az emberek egymást taszigálva próbáltak olyan helyre kerülni, ahonnan jobban láthatják majd a kivégzést. Két jól megtermett foglár - ők voltak a legerősebbek valamennyi közül - lépett ki az erőd börtöncelláiba vezető ajtón. Egy jókora kődarabot cipeltek magukkal, nem olyan finom koralitból(3) volt, amilyenből a városban az erőd kivételével szinte minden készült. Magicka, akinek mesterségbéli kötelessége volt ismerni valamennyi szikla természetét, és a bennük rejtőző erőket, ezt az anyagot márványnak nevezte. Nem erről a szigetről származott, és nem is a szomszédos, nagyobb kiterjedésű kontinensről, Uylandiáról - ilyen kőek ott sem léteztek. Vélhetően a másik közeli kontinensről, Aristagonról került át, ez pedig azt jelentette, hogy az ellenség földjéből ásták elő.

A márványtömb vagy nagyon régi volt, és legalisan hozták át akkor, amikor béke volt az emberek és a Tribus Birodalom elfjei között (nem sok ilyen periódusról tudtak), vagy pedig a Háromcsapás Nick néven ismeretes személy csempészte át valahogyan. A varázsló ez utóbbi lehetőséget tartotta valószínűbbnek.

De mindez nem sokat számított. A nagyúr barátai, családtagjai és követői között számos megátalkodott nacionalista volt, de a varázsló gyanította, egyikük sem olyan vaskalapos vagy elvakult, hogy akár halk szóval is tiltakozna az ellen, hogy Hugh fejét egy ilyen, ellenséges kötömbön vágják le. Persze azért nem mert volna mérget venni a dologra, a forrófejű klántagoktól minden kitéllett, ezért Magicka titkon örült, hogy a márványt száraz vérréteg borította. Így Rogar hívei közül senki, még csak véletlenül sem ismerhette fel, hogy a kő valójában micsoda; senki sem tehetett fel kérdéseket az eredetével kapcsolatban.

A márványtömb körülbelül négyszer négy láb oldalhosszúságú hasáb volt, az egyik oldalába nagyjából emberfej méretű mélyedést vágtak. A foglárak - a tönk olyan nehéz volt, hogy tántorogtak a súlya alatt - kicipelték az udvarra, és letették Magicka elé. A hóhér, Háromcsapás Nick is előkerült; a tömeg izgatottan felhördült, amikor kilépett az ajtón.

Nick valószínű emberóriás volt, Dandrakon senki sem akadt, aki pontosan és biztosan tudta volna, hogy kicsoda, és valójában hogy néz ki. Amikor végrehajtotta az ítéleteket, mindig fekete köntöst viselt, a fejére fekete csuklyát húzott, hogy még véletlenül se ismerhették fel, ha álca nélkül mutatkozott. (Az emberek minden hét lábnál magasabb férfit gyanakodva méregettek az utcákon; mindegyikre ráterelődött a gyanú, hogy azonos Háromcsapás Nickkel.)

Féltek tőle, és a termetben hozzája hasonlóktól is, ám amikor az igazságszolgáltatási folyamatok végén végre kellett hajtani az ítéletet, ő volt a legnépszerűbb ember egész Dandrakon. Szinte minden nyakazást vele végeztettek el. Nem lehetett tudni, hogy egyszerűen ügyetlen kőkler, vagy a mesterségét nagyon is értő mutátványos - az viszont biztos, hogy pontosan tudta, hogyan kell elszórakoztatni a tömegeket. Az áldozatai sosem haltak meg gyorsan és könnyen, agonizálva lébegtek élet és halál között, míg Nick nagy nehezen lenyiszálta a nyakukról a fejet. A kard, amit ítéletvégrehajtásnál használt, legalább olyan tompa volt, mint az elméje.

A tömeg egy emberként a csuklyás óriásra nézett, azután mindenki a fekete hajú fogoly felé fordult, aki - ezt el kellett ismerni - meghökkentően nyugodtan, már-már közömbösen viselkedett. Persze nem

sok olyan ember akadt az udvaron, akire ezzel különösebb hatást gyakorolt volna, a tömeget jobbra olyanok alkották, akik tisztelték, sőt, szerették Lord Rogart, akik már alig várták, hogy lássák gyilkosának halálát. Azok, akik jobban szemügyre vették a bérgyilkost elégedetten nyugtázhatták, hogy a hóhér és vérmocskos pallosa láttán Hugh arca ugyan meg sem rezdült, ugyan nem remegett meg a lába, de a légzése szaggatottá változott.

Gareth megragadta Hugh karját, elrángigálta a varázsló elől, átvezette a márványtömbhöz.

- Amit Magickáról mondtál... - sziszegte fenyegetően és halkán a szavakat, és talán megérezte a hátán a varázsló tekintetét, mert nem fejezte be a mondatot. A tekintetével folytatta a kérdést. Hugh ránézett, a szeme fekete ékkőnek tűnt a lobogó fáklyafényben.

- Csak figyeld - mondta.

Gareth bólintott. A szeme vérekes volt, az arca borotvátalan. Ura halála óta nem aludt, az elmúlt két éjszakát átvirrasztotta. A keze fejével letörölte a szája mellől a verítékcseppeket, a kezét az övéhez csúsztatta. Hugh látta, valami megvillan - a fáklyák fénye visszaverődött az éles pengéről.

- Nem menthetlek meg, Hugh - motyogta Gareth. - Mindkettőnket szíjakra hasogatnának. De gyorsan végezhetek veled. Talán a kapitányi rangomba kerül majd... - A lovag sötét pillantással hátralesett a varázslóra. - ...de azok után, amit hallottam, azt hiszem, már úgys mindent elvesztettem. Igazad van. Ennyivel tartozom a lányom emlékének.

A tönk elé penderítette Hughot. A hóhér ünnepélyes mozdulattal ledobta magáról a fekete talárt - nem szerette, ha összevérződik munka közben -, és átnyújtotta a közelben ácsorgó fiúnak. A gyerek boldogan elfogadta, és gúnyosan nyelvet öltött a barátjára, aki abban a reményben várakozott Nick mögött, hogy ő részesül majd a kegyben.

Nick megmarkolta a kardját, kétszer-háromszor a levegőbe vágott, hogy megmozgassa az izmait, azután csuklyás fejének bólintásával jelezte, hogy felkészült.

Gareth térdre kényszerítette a foglyot a tönk előtt. A lovag hátralépett, de nem túl messzire, két-három lépés távolság választhatta el Hughtól. Az ujjai idegesen ráfeszültek a köpenye redői közt tartott kés markolatára. Az elméjében lassan körvonalazódott a kifogás, amivel a kételyeit kívánta elnémítani, amivel majd védekezni fog, ha vádakat szegeznek a mellének. Amikor a penge a nyakába mélyedt, Hugh felkiáltott, hogy Magicka ölte meg urunkat. Tisztán hallottam. Azt mondják, a haldoklók mindig igazat mondanak. Persze tudom, hogy hazudott, de félttem, hogy a parasztok, a babonás csürhe, rosszul értelmezi a szavait.

Arra gondoltam, az lesz a legjobb, ha gyorsan véget vetek az életének Magicka természetesen nem fog hinni neki. Ő tudja az igazságot, de... Gareth ezzel sem törődött. Már nem sok veszténivalója volt.

A hóhér belemarkolt Hugh hajába, hogy leszorítsa a tönkre a fejét. Magicka - talán mert megérezte a tömeg nyugtalanságát, amelyet még a pillanatokon belül bekövetkező kivégzést megelőző izgalom sem bírt szétoszlatni - felemelte a kezét.

- Megállj! - kiáltotta. A feltámadó, hideg szélben lobogó köpennyel a tönkhöz lépett. - Hugh, a Kéz - mondta erőteljes, szigorú hangon. - Adok neked még egy esélyt. Mondd el... most, hogy már a Halál Síkjának határára kerültél... Mondd, van-e valami, amit be akarsz vallani?

Hugh felemelte a fejét. Talán végre felfogta, nem kerülheti el a sorsát.

- Igen. Van valami, amit szeretnék bevallani.

- Örülök, hogy végre megértjük egymást - mondta Magicka szelíden. Gareth figyelmét nem kerülte el a vékony aszkétaarcon megjelenő diadalmas mosoly. - Mi az, fiam, amit meg kell bánnod, mielőtt elhagyod ezt az életet?

A Kéz duzzadt ajka megrándult. Kihúzta magát, Magickára nézett, és ridegen így szólt:

- Azt, hogy egyet sem öltem meg a te fajtádból, varázsló!

A tömeg jóleső iszonyattal felhorkant. Háromcsapás Nick vihogott a csuklya alatt. Neki kapóra jött a dolog; minél tovább tart a kivégzés, annál nagyobb jutalmat kap majd a varázslótól.

Magicka hűvösen, sajnálkozva mosolygott.

- Rohadjon a lelked is úgy, ahogy a tested fog! - mondta.

Nickre nézett, aki a pillantásból megértette, mit kell tennie. A varázsló hátrébb lépett, nehogy a ruhájára fröccsenjen Hugh vére.

A hóhér előszedett egy fekete kendőt, és nekilátott, hogy bekösse vele Hugh szemét.

- Nem kell! - kiáltotta rá a bérgyilkos határozottan. - Magammal akarom vinni az arcomat.

- Rajta! - A varázsló szája sarkában habos volt a nyál.

Nick megmarkolta Hugh haját, a bérgyilkos azonban lerázta magáról a kezét. Önként ráhajtotta a fejét a vérmocskos márványtönkre. A szeme nyitva volt, pillogás nélkül nézett, vádló tekintettel bámult Magickára. A hóhér lenyúlt, megfogta és oldalra lökte a fogoly rövid copfját. Háromcsapás Nick szerette tisztán látni a nyakat, amit el kell vágnia...

Nick felemelte a kardját. Hugh mély lélegzetet vett, összeszorította a fogát. Egyre a varázslót bámulta. Garethnek feltűnt, hogy Magicka elsápad, az arca hirtelen beesik, és úgy tekinget maga köré, mintha menekülési útvonalat keresne.

- Elborzaszt a gonoszság, ami ebben az emberben lakozik! - kiáltotta a varázsló. - Gyorsan végezz vele! Nem bírom elviselni a tekintetét!

Gareth megmarkolta a kését. Nick karján kidülledtek az izmok. Felkészült a halálos csapásra. Az asszonyok eltakarták a szemüket, az ujjaik között lestek a tönkre és a fogolyra. A férfiak a nyakukat tekergetve pipiskedtek, hogy jobban lássanak. A gyerekeket felemelték, nehogy lemaradjanak valamiről.

Ebben a pillanatban...

...fegyvercsattogás támadt a kapu környékén.

### harmadik fejezet

## KE'LITH ERŐD, DANDRAK, KÖZÉPSÍK

Egy gigantikus alak - feketébb volt, mint az Éjszaka Urai - jelent meg az erőd tornyai fölött. A szürkületi homályban senki sem látta tisztán, de mindenki hallotta a hatalmas, szárnyak csapkodását. A kapuőrök a pajzsukra vágta kardjukkal, riadóztatva a társaikat. A zajra az udvaron álló emberek figyelme a kivégzésről a fentről közelítő veszélyforrásra terelődött. A lovagok kardot rántottak, ordítva kérték, vezessék elő háts sárkányaik. A tribusi kalózok támadása amúgy is mindennapos eseménynek számított, de miután megkínózták és megölték azt az elf uraságot, aki állítólag felbérelte Hugh-ot, mindenki számított rá, hogy megjelennek az elfek.

- Mi ez? - bömbölte Gareth, aki a helyéről nem igazán látta, mi történt. Nem tudta, mit tegyen; a posztját és a foglyot nem hagyhatta el, de közben a kapuk védelméért is ő volt felelős.

- Ne törődj vele! Kivégzést végrehajtani! - vicsorgott Magicka.

Háromcsapás Nicknek azonban szüksége volt a közönségre, nézők nélkül semmi élvezetet sem talált a gyilkolásban, az emberek azonban most elfordultak tőle. A tömeg egyik fele a kapu felé iramodott, a másik fele abba az irányba bámult. Nick sértett büszkeséggel leeresztette a kardját, és megbántottan állt, durcásan figyelve próbálta kideríteni, mi okozza a hangzavart.

- Ez egy valódi sárkány, ostobák! A mieink közül való, nem elf hajó. A mieink közül való! - kiáltozott Gareth. - Ti ketten! Tartsátok szemmel a foglyot!

A kapitány a kapuhoz rohant, hogy megszüntesse a tovarharapózó pánikot.

A csatásárkány lassan a kastély fölé ereszkedett. A levegőben vagy húsz, a fáklyafényben csillámlani látszó kötélkígyó tekergőzött. Emberszerű alakok ugráltak le a sárkány hátáról, lecsúsztak a köteleken, az udvar sarába toppantottak. Mindenki jól látta a Királyi Őrség ezüstös címerét a vértéken. A tömeg fenyegető mormogásba kezdett.

A katonák gyorsan összeszedték magukat, megtisztították az udvar közepét, elfoglalták a legfontosabb pozíciókat. A bal kezükben pajzsot, a jobban lándzsát tartottak. Figyelmesen, de lazán álltak, kifelé néztek, nem néztek senkire, nem feleltek a kérdésekre.

Az égen megjelent egy magányos sárkánylovas. A kicsiny, gyors röptű sárkány átszállt a kapu fölött, körbepötyögte a számára megtisztított kört, a szárnyát mereven tartotta a levegőben, és kereste a helyet, ahol nyugodtan leszállhatna. Amikor egészen alacsonyra ereszkedett jól lehetett látni a hátán ülő, elegáns ruhába öltözött, a fáklyafényben vörös-arany színekben pompázó alakot. Az emberek visszafojtották a lélegzetüket, és kérdő szemmel bámultak egymásra.

A sárkány leereszkedett. A szárnya remegett, mélyeket lélegzett. Agyaras pofájából nyál csorgott. A hátán ülő alak leugrott a nyeregből, gyorsan körbenézett az udvaron. Rövid, aranyszegélyes köpenyt viselt és vörös zekét - a király futárai öltözködtek így. Az emberek lélegzetvisszafojtva, feszülten várták, milyen híreket hozott.

Szinte mindenki arra számított, hogy a futár közli: az ország háborúban áll Tribus elfjeivel. Néhány lovag már elindult, hogy előkerítse a sárkányát, és minél előbb harcra készen álljon.

A futár óriási megdöbbenést okozott. Felemelte a kezét (a kesztyűjét a legpuhább, legfinomabb bőrből varták), és a tönkre mutatott.

- Csak nem Hugh, a Kéz az, akit ki akartok végezni? - kérdezte. A hangja éppen olyan sima volt, amilyen a kesztyűje lehetett.

A varázsló előresietett. A körben álló katonák áteresztették maguk között.

- Mí ez az egész? - kérdezte Magicka kissé riadtan.

- Ha az ott Hugh, a Kéz, ezennel a király nevében megparancsolom nektek, hogy hozzátok ide elibém. De élve ám! - mondta a futár.

A varázsló zord, sötét pillantást vetett rá. Ke'lith lovagjai kérdőn néztek Magickára - parancsokat vártak.

A legutóbbi korokig a volkaraniak nem ismertek királyt. A világ első napjaiban Volkaran büntetőtelep

volt, amelyet a főkontinens, Uylandia lakói alapítottak. Yreni híres börtönében gyilkosokat és tolvajokat tartottak fogva; a száműzötteket, a szajhákat és a társadalomra veszélyes többi gonosztevőt átvitték a Providencia környező szigeteire, Pitrin Menedékére és a három Djernre. Az élet kemény volt a külső Szigeteken, és az évszázadok során egyre keményebb emberek születtek ezeken a helyeken. Minden egyes szigetet más és más klán uralt; mindegyik klánvezér azzal töltötte ideje legnagyobb részét, hogy távol tartsa földjétől a támadókat, vagy éppen ellenkezőleg: rárontson a szomszédaira.

Az eképpen megosztottá vált emberek könnyű prédául szolgáltak az erősebb, módosabb tribusi elfek számára. Az elfek egyenként győzték le az embereket, és majdnem negyven cikluson keresztül ők uralták Uylandiát, valamint a Volkaran Szigeteket. Vasmarokkal szorították az embereket, és ennek csak húsz ciklussal ezelőtt lett vége, amikor a Volkaran legerősebb klánjának főnöke nőül vette a legerősebb uylandiai klán matriárkáját. A Pitrin Menedékről származó Stephen és a winsheri Anne közös erővel olyan hadat állított fel, amely képes volt legyőzni az elfeket, és képes volt kiszorítani őket (néhányukat szó szerint) a szigetről.

Amikor Uylandia és Volkaran lerázta magáról a megszállókat, Stephen és Anne királlyá és királynővé kiáltotta ki magát. Megölték legveszélyesebb riválisait, és annak ellenére, hogy a pletykák szerint egymás ellen fordultak, továbbra is az övék volt a síkon a legnagyobb, legrettegettebb hatalom. A régi időkbe Magicka egyszerűen eleresztette volna a füle mellett a parancsot, végrehajtatta volna a kivégzést, és még a futárt is megöleti, ha sokat akadékoskodik. Most azonban, ahogy a csatasárákány szurokfekete árnyékában állt, a varázsló egyszerűen szavakkal próbált védekezni.

- Hugh, a Kéz urunk, Ke'lithi Rogar gyilkosa, és a király törvényeinek értelmében büntetésképpen megfosztjuk az életétől.

- Öfelsége nagyra értékeli, és örömmel nyugtázza, milyen tökéletesen betartjátok a törvényeit a királyságában - mondta a futár kecses meghajlás kíséretében. - És nagyon sajnálja, hogy közbe kell avatkoznia, de a Hugh, a Kéz nevet viselő ember ellen királyi elfogatóparancs van érvényben. Öfelsége ki akarja hallgatni ezt a férfit, mégpedig nem kisebb ügyben, mint egy államellenes összeesküvés miatt. Ennek a dolognak pedig sokkalta nagyobb jelentősége van, mint a helyi nézeteltéréseknek. Mindenki tudja - tette még hozzá, és egyenesen Magicka szemébe nézett -, hogy ez a bérgyilkos kapcsolatban állt Tribus elf uraival.

A varázsló természetesen tudta, hogy Hugh valójában semmiféle kapcsolatban nem állt Tribus elf uraival. Azt is tudta, hogy ezzel a futár is tisztában van. És ha a futár tudta ezt, akkor valószínűleg sok egyébéről is tudomása lehet. Például arról, hogy Rogar nagyúr valójában hogyan, milyen körülmények között vesztette életét.

Magicka belegabalyodott a saját hálójába, és hiába próbálta kiszabadítani magát.

- Láthatnám ezt a bizonyos elfogatóparancsot? - kérdezte.

A király futárának talán semmi sem okozott volna nagyobb élvezetet annál, hogy megmutathatja Magickának a királyi körösvényt. A kezét beledugta a sárkánya nyergén függő bőrzsákba, és előhúzott egy hengeres tokot. Kivette a tokból az összecsavart írást, és átnyújtotta a varázslónak, aki úgy tett, mintha figyelmesen végigtanulmányozná. A körösvénnyel minden rendben volt, Stephen ilyen dolgokban még véletlenül sem követne el hibát. Az íráson rajta volt Hugh, a Kéz neve, az alján pedig ott díszelgett a Szárnyas Szem, Stephen jele. Magicka az ajkába harapott (a foga felszakította a bőrt, a pici sebből vér serkent), de azon kívül, hogy elkínzott pillantással végignézett az emberein, semmit sem tehetett. A tekintete elárulta: itt az övénél sokkal nagyobb erők léptek működésbe, olyanok, amelyekkel nem ellenkezhettek. A szíve fölé tette a kezét, és némán, mereven meghajolt, jelezve, beletörődik a megváltoztathatatlanba.

- Öfelsége köszöni neked - mondta a futár mosolyogva. - Kapitány! - Intett.

Gareth (az arcáról szándékosan letörölt minden nyomot, ami elárulta volna, milyen gondolatok jártak a fejében, miközben végighallgatta a párbeszédet, miközben meghallotta a ki sem mondott szavakat) előrébb lépett, a varázsló mellé állt.

- Hozd a foglyot - mondta a futár. - Ó, és szükségem lesz egy pihent sárkányra is. Királyi érdek!

Ezzel a két szóval („királyi érdek”), mintha varázsigé lett volna, mindent megkaphatott, ami a kastélyban létezett. Kaphatott volna akár kádnyi bort vagy annyi vadkan sültet, amennyivel egy hadsereget jól lehet lakatni. Azok, akik ellene szegültek a két szóval nyomatékosított parancsnak, komoly veszélybe sodorták magukat.

Gareth a varázslóra nézett. Magicka remegett a dühtől, de nem szólt. Kurtán, gyorsan biccentett, mire a lovag elindult, hogy teljesítse a parancsot.

A futár összecsavarta és visszatette a tokjába az írást. Ahogy tétován körülnézett, miközben Gareth visszatérte várt, tekintete a ravatalra esett. Az arcán abban a szempillantásban megjelentek a mélységes bánat jelei.

- A király és a királynő együtt érez Lady Rogarral. Ha van valami, bármi, amit megtehetnek érte... Az özvegynek csak szólnia, kell.

- Az özvegy hálás lesz ezért - mondta Magicka fanyarul.

A futár újra elmosolyodott, és a kesztyűjével türelmetlenül csapkodni kezdte a combját.. Gareth közben odavezette hozzá a foglyot, ám a pihent sárkány még mindig nem került elő.

- Ami a sárkányt illeti...

- Tessék, uram! Vidd el ezt! - kiáltott fel neki az istállómeister buzgón, és a futár felé nyújtotta a halott nagyúr sárkányának kantárját.

- Biztos vagy benne, hogy elvihetem? - kérdezte a futár. A ravatalra nézett, azután a varázslóra pillantott. Természetesen ismerte a szokásokat, tudta, a sárkányt fel szokták áldozni. Ilyen esetekben nem számít, mennyit ér a hidas, kegyeleti okokból végezni kell vele.

Magicka dühösen felhorkant. Legyintett.

- Miért ne? Vidd el uram gyilkosát, és vidd el kedvenc sárkányát is! A királyi érdek így kívánja, nem igaz?

- De igen - mondta a futár. - Igaz.

A Királyi Őrség tagjai hirtelen testtartást váltottak: a lándzsájuk hegyét kifelé fordították, a pajzsukat pedig úgy tartották, hogy védőfalat, acélgyűrűt vonjanak a futár és a közelében állók köré.

- Talán a királyi ügyek egynémelyike annyira érdekes lehet a számodra, hogy szeretnéd megbeszélni Őfelségével... Nagylelkű uralkodónk boldogan vendégül látna, Magicka, és örömmel elintézné, hogy a távollétedben se maradjon kormányzó nélkül a provincia.

A levegőbe köröző csatasárkány szárnyainak árnyéka lassan, fenyegetően kúszott végig az udvaron.

- Nem, nem! - tiltakozott a varázsló felélénkülve. - Elfogadom Stephen király döntéseit, indoklást sem várok tőle. Megmondhatod neki, nincs nálam hűségesebb alattvalója.

A futár meghajolt, és elbűvölő mosollyal válaszolt Magickának. A körülötte álló katonák ugrásra készen várakoztak.

Gareth - bőrsisakja alól vastag verítékpatakok kúsztak elő - belépett az acélgyűrűbe. A kapitány pontosan tudta, milyen közel volt ahhoz, hogy ráparancsoljanak, harcosai élén küzdjön meg a Királyi Őrség katonáival. A gyomrából még mindig nem tűnt el az izgalom görcse.

- Itt az embered - mondta mogorván, és előretolta Hugh-ot.

A futár gyors pillantással végigmérte a foglyot, meglátta a hátán a korbácsnyomokat, az arcán a karcolásokat és a horzsolásokat; látta, feldagadt az ajka. Hugh sötét, mélyen ülő szeme mintha visszasüppedt volna vastag szemöldöke mögé. A tekintetében, ahogy a király emberére nézett, legfeljebb kíváncsiságot lehetett felfedezni; a reménynek a legapróbb szikrája sem volt benne. Látszott rajta, számít rá, hogy további szenvedésekben lesz része - de már ez sem érdekelte.

- Vegyétek le róla a béklyókat!

- De uram, ez az ember nagyon veszélyes, és...

- Így nem tudja megülni a sárkányt, nekem pedig nincs vesztegetnivaló időm. Ne aggódj... - A futár legyintett - ... ha nem tud szárnyakat növeszteni magának, akkor nem fog megszökni. Ostobaság lenne a részéről, ha megpróbálna leugrani egy repülő sárkány hátáról.

Gareth elővette a törét, és elvágta a Hugh karjait összefogó bőrszíjakat. Az istállómeister közben magához rendelte a segédeit, belépett velük az acélgyűrűbe. A szolgák leszedték a futár kimerült sárkányáról a nyeret, áttették Lord Rogar hátasára. Az istállómeister megpaskolta a felnyergelt sárkány nyakát, majd a futár kezébe nyomta a kantárját. A vénember tudta, soha többé nem láthatja a sárkányt - amire Stephen király egyszer rátette a kezét, azt már nem adta vissza. Ám még ez is jobb volt a másik lehetőségénél; az istállómasternek nagy kint okozott volna, ha kést kell nyomnia az állat torkába, ha végeznie kell azzal az élőlényel, amely szerette és tisztelte őt, amely megbízott benne. Inkább vigye a király, mint hogy ostoba módon feláldozzák egy halott ember ravatalán!

A futár nyeregbe szállt. Lenyújtotta a kezét Hughnak. A bérgyilkos mintha csak ekkor fogta volna fel, hogy kiszabadították, hogy nem kell a tönkre hajtania a fejét - hogy az az iszonyatos, csorba kard nem fosztja meg az életétől. Merev, fájdalmas mozgással felnyúlt, megfogta a futár kezét, és hagyta, hogy a férfi felhúzza a sárkány hátára.

- Hozzatok neki egy köpenyt! Nem akarom, hogy megfagyjon - parancsolta a futár.

Köpenyeket nyújtottak feléje. Kiválasztott egy vastag prémekből varrottat, odadobta Hughnak. A fogoly a vállára terítette, azután hátranyújtotta a kezét, és megkapaszkodott a sárkánynyereg szélében. A futár kimondott egy parancsszót. A sárkány rikoltva széttárta a szárnyait, és felemelkedett a levegőbe.

A Királyi Őrség vezetője fülsértő füttyöt hallatott. A csatasárkány lejjebb ereszkedett, olyan alacsonyra, hogy a katonák elérhessék a hátáról lelógó kötelek végét.

A király harcosai gyorsan felkúsztak a köteleken, és elhelyezkedtek a sárkány széles hátán. A sárkány megmozdította a szárnyait. Egy pillanattal később a sötét árnyék felemelkedett, az ég mintha kitisztult volna. Már semmi sem feketítette be a szürke eget.

Az udvaron az emberek némán egymásra bámultak. Az arcuk komor volt és tanácstalan. Az asszonyok a férjükre néztek, és megérezve a feszültséget sietve maguk köré gyűjtötték gyermekeiket, éles és szigorú hangon csendre intették a sírdogálókat.

Magicka merev arccal, merev háttal bevonult az erődbe.

Gareth megvárta, hogy a varázsló eltűnjön, azután utasította az embereit, gyűjtsák meg a ravatal alatti máglyát. A lángok recsegték, a férfiak és az asszonyok körbeállták és dalokkal az ősök kegyelmébe ajánlották Lord Rogar lelkét. A lovagok kapitánya is énekelt, dallal búcsúzott az úrtól, akit szeretett, akit harminc éven át hűségesen szolgált. Amikor befejezte némán figyelte a magasra szökő, üvöltő lángokat, amelyek maguk közé olvasztották a holttestet.

- Szóval még sosem öltél varázslót? Hugh, barátom, talán egyszer alkalmad nyílik rá. Ha újra látlak... Királyi érdek! - hörgött Gareth. - Ha nem kerülsz elő... Nos, én már öreg vagyok, nem sok maradt hátra az életemből. - A tekintetével megkereste a varázsló szállását, ahol az egyik ablak mögött felfedezett egy kifelé bámuló, taláros alakot.

Miután teljesítette a kötelességét, a kapitány átment a kapuhoz, hogy ellenőrizze, biztonságosan bezárták-e éjszakára.

Háromcsapás Nick, mint a művész, akinek nem hagyták, hogy bemutassa tudományát, szomorkásan leült a vérrel borított márványtömb tetejére.

#### negyedik fejezet

### VALAHOL, VOLKARAN SZIGETEK, KÖZEPSÍK

A futár erős kézzel tartotta hátasa kantárját. A sárkány, miután a fejét a helyes irányba fordították, könnyedén hagyta volna a nálánál sokkalta természetesebb csatasárkányt, ám a futár nem mert kíséret nélkül repülni. A felhők közt gyakran elf kalózkodtak, akik csak arra vártak, hogy magányos, sárkányháton lovagló emberek kerüljenek a közelükbe.

Lassan haladtak, de végül mégis eltűnt a hátuk mögött Ke'lith fáklyáinak fénye. Witheril ormai hamarosan eltakarták a provincia halott nagyurának ravatalából felszálló füstfelleget. A futár a csatasárkány farkának közelében tartotta a hátsót. A farok olyan volt a szürke éjben, akár egy karcsú, fekete hegygerinc. A Királyi Őrség katonái - mindannyian magukra kötötték a hevedereket - fekete dudoroknak látszottak a csatasárkány hátán.

A sárkányok átrepültek a kicsiny, Hynox nevezetű zömök, kerek házai fölött. Átrepültek Dandrak partja fölött, azután belemerültek a mélyégbe. A futár jobbra és balra, felfelé és lefelé pillantgatott, úgy viselkedett, mint azok, akik még nem repültek sokat életükben. Elég furcsa volt ez egy királyi hírvivőtől. A három Wayward sziget közül kettőt tisztán látott. Feltűnt Hanastai és Bindistai. Még a mélyégben sem volt igazán sötét - még itt sem uralkodott akkora feketeség, amely a legendák szerint a Szétválás előtti korokban az éjszakát jellemezte.

Az elf asztronómusok leírták, hogy három Éjúr létezik. Bár a babonások úgy hitték, ezek óriási emberek, akik ráterítik köpenyüket Arianusra, hogy az emberek lepihenhessenek, a tanultak tudták, hogy az Éjurak valójában olyan koraltszigetek, amelyek magasán fölöttük lebegnek. Szigetek, amelyek olyan pályán mozognak, hogy minden tizenkettedik órában Arianus és a nap közé kerülnek.

Ezen szigetekon túl a Felsősíki létezett, ahol a misztikusok, a nagy hatalmú embervarázslók éltek, akik önként vonultak száműzésbe. A Felsősíkon túl az égbolt vagy a nappali csillagok helyezkedtek el. Senki sem tudta pontosan, hogy az égbolt valójában micsoda. Sokan és nem csak a babonások - úgy hitték, gyémántok vagy más drágakövek lebegnek az égen. A legendákban szó esett a misztikusok mesés kincseiről. A varázslók állítólag keresztülhatoltak az égbolton, és közben elszórták drágaságaikat. Az elfek és az emberek között sokan akadtak olyanok, akik elhatározták felszállnak a magasba, és felderítik a titkokat. Eleddig senki sem tért vissza a vakmerők közül. A levegő, odafönt állítólag olyan hideg, hogy pillanatok alatt megfagyasztja a testben keringő vért.

A futár a repülés során több alkalommal hátrafordította a fejét, és ránézett utitársára. Bizonyára arra volt kíváncsi, hogyan viselkedik egy olyan ember, akit az utolsó pillanatban mentettek meg a hóhér pallosától. A futárnak, ha arra számított, hogy örömet vagy diadalt fog felfedezni Hugh arcán, csalódnia kellett. A megmentett férfi komoran, szenvtelenül nézett maga elé, az arca semmit sem árult el, a gondolatait merev maszk mögé rejtette. Olybá tűnt, ez az ember éppen olyan közömbösen nézné végig valakinek a halálát, mintha csak annak lenne tanúja, hogy valaki az éhét vagy a szomját csillapítja.

Hugh elfordította a fejét, nem törődött a fürkésző nézésű futárral. Azt figyelte, merre szállnak - ez kellemetlen érzéseket ébresztett a futárban. Hirtelen, mintha beleolvasott volna a király szolgájának gondolataiba, visszakapta a fejét, és mereven a futár szemébe nézett.

A futár hiába vizslatta Hughot, egyetlen kérdésre sem sikerült választ találnia. Hugh azonban a jelek szerint sok mindent megtudott tőle. Szűrös szemével mintha széthasította volna a férfi bőrét, félretolta volna a csontjait. Talán felfedezte volna a koponya mélyén lapuló titkokat, talán sikerült volna kihúznia

a futárból mindazt, amiről nem akart beszélni, a fiatal férfi azonban előrefordította a fejét, és mereven a sárkánya nyaktaréjaira szegezte a tekintetét. Többet nem fordult hátra - nem akarta, hogy Hugh a pillantásával az elméjébe túrjon.

Talán csak véletlen egybeesés volt, de amikor a futár észre vette, hogy Hugh érdeklődve szemléli, merre repülnek, sűrű köd keletkezett, ami eltakarta az alattuk nyújtózkodó földeket. Magasan és gyorsan repültek, és az Éjurak sötétje nem sok látnivalót hagyott, de a koralit halovány, kékes fényt bocsátott ki magából. Ez a világosság éppen elegendő ahhoz, hogy meg lehessen határozni, hol helyezkednek el a fentről sötét foltnak tűnő erdők, hol vannak a tájékozódást segítő tereppontok. A koralitból épült kastélyok és erődítmények is világítanak a sötétben - legalábbis azok, amelyeket nem borítottak be gránitporral. A városok is láthatók, a világító kígyókként kanyargó koralitutcákat is fel lehet fedezni a levegőből.

A háború során, amikor elf légi hajók portyáztak az égen, az emberek szalmával és avarral takarták be az utcákat. De most nem volt háború a Volkarán Szigeteken. Az itt élő emberek többsége úgy vélte, a béke annak köszönhető, hogy keményen viselkedtek a háború során, hogy félelmet gerjesztettek az elf nagyurakban.

A futár, amikor ez eszébe jutott, bosszúsán megcsóválta a fejét. Ó, a balgák! A síkon csupán néhány olyan ember létezett, aki ismerte az igazságot. Ezen kevesek közé tartozott Stephen király és Anne királynő. Aristagon elf nagyurai azért nem foglalkoztak Volkarannal és Uylandiával, mert sokkal komolyabb problémával kellett szembenézniük. Lázongtak az alattvalóik, az elfek, és ez valóban nagy gondot jelentett a számukra.

Amikor a rebelliót keményen és könyörtelenül leverik, az elfek újra az emberek királyságai felé fordulnak majd, ismét a barbár állatok ellen vonulnak. Azok ellen, akik okozói voltak a lázadásoknak. Stephen tudta, hogy az elfek ezúttal nem fogják beérni a hódítással, most már nem lesznek elégedettek azzal, ha megszállják az emberek városait. Ezúttal megpróbálnak megszabadulni a mocsoktól, ki akarják majd pucolni a világukat. Egyszer s mindenkorra el akarják majd tüntetni az embereket. Stephen tisztában volt ezzel, és már jó ideje nekilátott, hogy csendben és gyorsan elhelyezze a saját bábuit a gigantikus táblán; nekilátott, hogy felkészüljön a legutolsó kemény próbatételre.

A futár mögött ülő férfi még csak nem is sejtette az igazságot, de... De ő is egyike volt a felállítandó bábuknak.

...

Amikor a köd megjelent a bérgyilkos gondolatban megvonta a vállát. Tudta, ezután hiába próbálná megállapítani, merre tartanak, hiába erőltetné a szemét, a ködtakarón úgysem bírna átlátni. Valamikor egy hajó kapitánya volt, megjárta a szigetek közötti utakat, és eljutott az emberlakta vidékeken túlra is. Negatív rydain(4) haladtak, nagyjából Kurinandistai felé tartottak. Ebben biztos volt, de aztán megjelent a köd, és semmit sem látott, ami alapján tájékozódhatott volna.

Hugh tudta, a köd nem véletlenül keletkezett, és ez a tény is igazolta azt a gyanúját, hogy a fiatal „futár” nem közönséges királyi fullajtár. A Kéz elernyesztette magát, és hagyta, hogy a köd keresztllebegjen az elméjén. Semmi értelme sem lett volna azon törni a fejét, mi vár rá. A jövő valószínűleg semmivel sem lesz jobb a jelennél, és rosszabb se nagyon lehet. Hugh minden töle telhetőt megtett azért, hogy felkészüljön rá: nála volt a rúnavésetes, csontmarkolatú tör, amit Gareth az utolsó pillanatban dugott vissza az övébe. Felhúzta sebhelyes vállát, és szorosabbra vonta maga körül a vastag prémköpenyt. Egyelőre az volt a legfontosabb feladata, hogy a lehetőségekhez képest melegen tartsa magát.

Különös elégedettség áradt szét benne, amikor felfedezte, hogy a futárt megzavarja a köd. Repülésük lelassult, és amikor a szürke légtömeg feljebb emelkedett, a király szolgálja nem tehetett mást, időnként lejjebb kellett ereszkednie, meg kellett keresnie a ritkásabb foltokat, hogy egyáltalán lássa, merre haladnak. Egyszer úgy viselkedett, mintha eltévedt volna. Magasan tartotta a sárkányt (az állat engedelmesen végrehajtotta a parancsot, lebegés közben szinte alig moccantotta meg a szárnyait), a teste megfeszült, és idegesen nézelődni kezdett lefelé. Hugh érezte a belőle áradó feszültséget.

A futár rövid ideig tartó tanácsstalanság után elmormolt pár szót az orra alatt - arról beszélt, hogy túlságosan eltértek a tervezett útvonaltól. Módosította az irányt, elfordította a sárkány fejét. A bestia lejjebb ereszkedett, újra behatolt a ködbe, ismét a szürkességben repült. A futár bosszúsán hátralesett Hughra; a pillantásával mintha bevallotta volna, hogy hibát követett el.

Hugh már régen megtanulta, ha életben akar maradni, akkor mindig figyelemmel kell kísérnie a körülötte zajló eseményeket. Most, mire túljutott a negyvenedik cikluson, az elővigyázatosság beolvadt az ösztönei közé, a hatodik érzékévé változott. Azonnal megérezte, ha megváltozott a szél, ha csökkent vagy éppen ellenkezőleg: növekedett a hőmérséklet. Bár nem volt időmérő szerkezete,

egy-két perces eltéréssel meg tudta határozni, mennyi idő telt el két bizonyos esemény között. A hallása éles volt, a látása még élesebb. Bámulatos pontossággal képes volt megállapítani, milyen irányba tart. A Volkaran Szigeteken és Uylandia kontinensén csupán néhány olyan hely létezett, ahová utazásai során nem vetődött el. Ifjúkori kalandozásai során eljutott Arianus távoli (és kellemetlen) vidékeire is. Sosem büszkélkedett a tetteivel, sem azzal, hogy merre járt - az ilyesmire kár erőt pazarolni; csak az az ember érzi úgy, hogy a cselekedetei felemlegetésével kell tekintélyt szereznie magának, aki még soha, semmi különösezt nem csinált -, de magában büszke volt arra, hogy Arianus bármelyik pontjára kerül képes meghatározni azt, pontosan hol tartózkodik.

Amikor azonban a futár halk parancsszavának engedelmeskedő sárkány leereszkedett a magasból, Hugh körülnézvéen kénytelen volt bevallani magának, hogy életében először fogalma sincs arról, a világnak melyik részén vannak. Még soha sem látta ezt a helyet.

A király hírnöke leszállt a sárkány hátáról. Belenyúlt az egyik bőrszénybe, elővett egy fénykövet, amit aztán a tenyerére helyezett. Amint levegő ért a felszínéhez a mágikus drágakő fényt sugárzott magából. A működő fénykövek egy idő után felforrósodnak, ezért nem lehet sokáig kézben tartani őket. A futár határozott léptekkel odament az egyik omlatag koralitfalhoz, lehajolt, és beletette a követ egy vaslámpásba.

Hugh körülnézett az udvaron, ahová leszálltak. Semmit sem látott, ami érdekes lett volna. A lámpát vagy azok készítették ki, akik a futár érkezését várták, vagy ő maga hagyta itt, mielőtt útnak indult. A Kéz gyanította, ez utóbbi lehet igaz, mert egyetlen jel sem vallott arra, hogy bárki lenne a közelben. Még a csatasárkány is hátramaradt. Ebből arra lehetett következtetni, hogy a futár erről a helyről indult el, és pontosan ide kellett visszatérnie - ez a tény lehetett fontos, de akár jelentéktelen is. Hugh lecsúszott a sárkány hátáról.

A futár felemelte a vaslámpást. Visszament a sárkányhoz, megveregette a büszkén ívelő nyakat, és elmormolt néhány szót, amitől az állat megnyugodott, leeresztette a hasát az udvar kövére, behúzta maga alá a szárnyait, hosszú farkát pedig a lábai köré tekerítette. A feje előrebiccent a mellkasára, a szeme becsukódott. Elégedett sóhajt hallatott. Ha egy sárkány elalszik, borzasztóan nehéz, bizonyos esetekben pedig veszélyes felébreszteni, mert ilyenkor előfordulhat, hogy nincsenek rá hatással varázsigék, amelyek engedelmességre és szelídségre kényszerítik - vagy éppen az ember töri meg a mágiát, amikor hangos szóval, meggondolatlan mozdulatokkal fel akarja serkenteni hátasát. A tapasztalt sárkánylovások csak akkor hagyják lepihenni állatukat, ha tudják, hogy van a közelben egy varázsló, aki képes lesz gond nélkül felébreszteni.

Egy újabb tény, amit Hugh fontosnak talált...

Amikor Hugh közelébe ért a futár felemelte a lámpást, és kérdően a férfi arcába nézett. Mintha kérdést vagy valamilyen megjegyzést várt volna. A Kéz nem látta értelmét, hogy faggatózásra pocsékolja az erejét, tudta, úgysem kapna választ a kérdéseire. Némán bámult vissza a futárra.

A futár egy kicsit összezavarodhatott. Mondani akart valamit, már ki is nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát. Mély lélegzetet vett, hirtelen sarkon fordult, és intett a bérnyilkosnak, menjen utána. Hugh követte. A futár átvezette egy olyan helyre, amit Hugh felismert. Eszébe jutottak az emlékek, amelyeket sötét gyermekora során gyűjtött össze, és rájött, egy Kir rendházba került.

A rendház ősrégi volt, a jelek szerint jó ideje senki sem élt a falai között. Az udvart borító kövek megrepedtek, a lapok jókora foltokban hiányoztak. A koralit benőtte a külső falakat, amelyeket gránitból építettek - Kirben mindig jobban kedvelték ezt az anyagot, mint a közönséges koralitot. Metsző szél fűtült a lakatlan épületek között; az éji sötétséget már jó néhány évszázada nem szaggatta szét a lámpások fénye. A kopár fák recsegve hajladoztak, Hugh csizmája alatt száraz avar ropogott.

A Kéz, akit kemény, szigorú szabályok szerint élő Kir-szerzetesek neveltek fel, a Volkaran Szigeteken lévő rendházak mindegyikét ismerte, vagy legalábbis tudta, hol álnak. Arról azonban sosem hallott, hogy létezik egy olyan, amelyik lakatlan.

Egyre sűrűsödött a titokzatosság leple; most már halvány fogalma sem volt arról, miért hozták el ide.

A futár az egyik magas torony aljában lévő, kerámialapokkal borított ajtóhoz vezette Hughot. Kulcsot illesztett az ajtó zárába. A Kéz felnézett. A torony ablakaiból nem szűrődött ki fény. Az ajtó nesztelenül nyílt ki - ez azt jelentette, hogy valakik elég sűrűn járnak ki s be rajta. Ellenkező esetben a zsanérok nyikorogtak volna. A futár belépett, és intett Hughnak, kövesse. Amikor mindketten a hideg, huzatos épület belsejében álltak, a futár behajtott, aztán kulcsra zárta az ajtót. A kulcsot a tunikája mellrészébe rejtette.

- Erre - mondta. Felesleges volt mutatnia az utat, az ajtó elől csak egy irányba lehetett menni: felfelé. A spirálisan lépcsősor a torony belső fala mellett kanyargott. Hugh három szintet számolt össze, mindegyiknél kerámialapokkal borított ajtó állt. Az ajtók zárva voltak - a Kéz menet közben mindegyiket megpróbálta belökní.

A negyedik szinten egy újabb ajtót találtak. A futár ismét elővette a vaskulcsot: Az ajtó mögött nyújtózó, egyenes folyosó sötétebb volt az Éjurak köpenyénél. A futár csizmás lába hangosan

csattogott a köveken. Hugh megszokta, hogy óvatosan kell mozognia, puha talpú bőrcsizmájában olyan nesztelenül mozgott, akár egy árnyék.

Hat ajtó mellett haladtak el. Három balra, három jobbra volt. A hetedikhez érve a futár megállt, felemelte a kezét. Ismét előkerült a vaskulcs. A fémtoll megcsikordult a zárban. Az ajtó kinyílt.

- Lépj be - mondta a futár félrehúzódva Hugh elől. Hugh engedelmeskedett. Nem lepődött meg, amikor az ajtó becsapódott a háta mögött. A kulcs nem csikordult meg a zárban. Ez jó jel volt. A helyiségben sötét volt, csak az ablakon túlról szűrődött be az odakint burjánzó koralit halovány fénye. A Kéz szeme hamar hozzászokott a homályhoz. Vagy egy percig mozdulatlanul állt, a lehető legalaposabban szemügyre vette környezetét. Rájött, nincs egyedül.

Nem érzett félelmet. Az ujjai a köpeny alatt ráfonódtak a tör markolatára, de ez a mozdulat inkább ösztönös volt, mint szükségszerű. Az ilyen helyzetekben az ember sokszor gondolkodás nélkül cselekszik.

Hugh értett az üzletek megkötéséhez, és mindig megérezte, mikor várható, hogy megbízást kap valakitől.

A helyiségben tartózkodó másik személy kiválóan értett a rejtőzködéshez. Nem szólt, elbújt az árnyak között. Hugh nem látta, nem is hallotta őt, de negyven zord, embert próbáló ciklus alatt annyira kifinomultak az ösztönei (amelynek már oly sokszor megmentették az életét), hogy érezte annak a másíknak a jelenlétét. Beleszimatolt a levegőbe.

- Állat vagy? Érzed a szagomat? - kérdezte egy mély, zengő férfihang. - Innen tudtad, hogy a szobában vagyok?

- Igen, állat... - morogta Hugh.

- És mi történt volna, ha rádtámadok? - Egy alak lépett az ablak elé.

A test eltakarta Hugh elől a kintről beszűrődő halovány koralitfényt. A tapasztalt bérnyilkosnak ennyi is elég volt ahhoz, hogy megállapítsa, egy magas férfi áll előtte. Amikor az árnyaszerű alak megmozdult halk, surrogó neszt hallott. Földig ér a köpenye.

A férfi elfordította a fejét. Az arcát láncmaszk takarta, csak a szeme látszott ki alóla. A Kéz azonban már tudta, kivel társalog. Előhúzta a törét.

- Tenyérsi acél, ami a szívedbe fúródhat, Felség.

- Lánzing van rajtam - mondta Stephen, a Volkan Szigetek és az Uylandia-fürt királya. A jelek szerint nem lepődött meg azon, hogy Hugh felismerte.

A bérnyilkos keskeny ajka lefelé biggyedt.

- A lánzing nem védi a hónaljadat, Felség. Emeld fel a könyöködet. - Előrelépett, hosszú, vékony ujjait a király karját és mellét védő lánzing darabok közötti résbe dugta. - Ha ide most bedöfném a törömet...

- Megvonta a vállát.

Stephen meg sem rezdült, amikor a bérnyilkos megérintette a testét.

- Azt hiszem, felhívom a páncélkovácsom figyelmét erre a kis hiányosságra.

Hugh megrázta a fejét.

- Tégy, amit akarsz, Felség, de figyelmeztetek: ha valaki elszánja magát arra, hogy végez veled, semmi sem menthet meg. És adnék még egy tanácsot. Előre dönts el, hogy temetést akarsz magadnak vagy hamvasztást.

- Mindig jó megfogadni a szakértők tanácsait - mondta Stephen.

Hugh nem látta a király arcát, de a hang hallatán megállapította: Stephen mosolyog.

- Gondolom, Felség, szakértőre van szükséged, mesterre, ha egyszer vállaltad a nehézségeket, és idehozattál.

A király hátat fordított a Kéznek, kinézett az ablakon. Majdnem ötven ciklusnyi idő óta élt már, de erős volt és keménykötésű, lerítt róla, még mindig hallatlan teljesítményekre képes. Azt beszélték, a páncéljában alszik, hogy megőrizze teste keménységét. Talán volt némi igazság a dologban, bár az oka merőben más lehetett. Ismerve az asszonya természetét, Stephennek éjszaka is szüksége lehetett a vérték védelmére.

- Igen, mester vagy. A legjobb a királyságban. Legalábbis így hallottam.

Stephen elhallgatott. A Kéz jól értette azokat a szavakat, amelyeket az emberek a testükkel, a gesztusaikkal, és nem a nyelvükkel, a szájukkal mondtak ki. A király ugyan leplezni akarta a lelkében dúló érzelmeket, Hughnak azonban így is feltűnt, hogy a bal keze ökölbe szorul, a lánzing fémes csörrenése pedig elárulta neki: Stephen teste megremeg.

Így szokott ez lenni, amikor az emberek elszánják magukat egy gyilkosság elkövetésére...

- Meglehetősen öntelt vagy, Kéz Hugh - törte meg Stephen váratlanul a hosszú nyúló csöndet. - Azt terjeszted magadról, az Igazság Keze vagy. A Megtorlás Keze.. Végzel azokkal, akik állítólag ártottak másoknak. Azokkal, akik a törvény fölött állnak. Akire... állítólag... nem sújthat le a törvény ökle.

A király hangjában düh volt, kihívóan ejtette ki a szavakat. Stephen bosszús lehetett, de ebben nem volt semmi meglepő. Volkan és Uylandia egymással háborúzó klánjai között éppen az indulat teremtett békét, a klántéglákat a félelem és a mohóság habarcsa tartotta össze. Hugh szerint az efféle

kötések nem lehettek valami erősek, de semmi kedve sem volt ahhoz, hogy megvitassa a kérdést a királlyal, aki legalább olyan jól tudta ezt, mint ő.

- Miért teszed ezt? - kérdezte Stephen. - Talán így akarsz elismerést szerezni magadnak? Tiszteletet? Becsületet?

- Becsületet? Felséged úgy beszél, akár egy elf uraság. Becsületért még Therpes legócskább kocsmájában sem adnak ennivalót.

- Ah! Tehát a pénz mozgat?

- A pénz. Az ember könnyen talál olyanokat, akik egy tál étel áráért hátba döfnek valakit. Ez sokszor kapóra jön azoknak, akik el akarják tenni láb alól a haragosaikat. De azok, akiknek akár egyszer is szenvedniük kellett mások miatt... az ilyen emberek azt akarják, hogy fájdalmuk okozója a halála előtt ismerje meg a kint. Azt akarják, hogy az illető tudja meg, kinek köszönheti a pusztulást. Azt akarják, hogy a nekik ártó ember tapasztalja meg az áldozatok fájdalmát és félelmét. És ennek érdekében, az elégtétel érdekében hajlandók magas árat fizetni.

- Úgy hallottam, különleges veszélyeket vállalasz, sőt, még az is előfordult, hogy tisztességes párbajban győzted le az áldozataidat.

- Ha a megrendelő így kívánja, ezt teszem.

- És ha a megrendelő hajlandó megfizetni ezért...

Hugh megvonta a vállát. A dolog tény volt, felesleges lett volna bármit is hozzáfűzni. A Kéz tisztában volt azzal, milyen hírnévnek örvend, mit terjesztenek róla. És tisztában volt azzal is, mit ér. Nem volt szükség arra, hogy bárki elmondja neki mindazt, amit már amúgy is tudott. De persze már ehhez ishozzászokott. Az ilyen beszélgetések hozzátartoztak az üzletek megkötéséhez. Mint minden más megrendelő, Stephen is szavakkal, társalgással próbálta enyhíteni a benne dúló feszültséget, mielőtt utasítást ad egy gyilkosság elkövetésére. Hughot ugyan egy kicsit meglepte, hogy ebben a helyzetben a király pontosan úgy viselkedik, mint bármelyik alattvalója, de azért nem csodálkozott túlságosan.

Stephen kinézett az ablakon. Kesztyűs, ökölbe szorított kezét a párkányon nyugtatta. Hugh türelmesen, némán várakozott.

- Nem értem. Akik felbérelnek... Miért adnának esélyt az ellenségüknek az életben maradásra?

- Azért, mert így kétszeresen is bosszút állnak. Azért, mert ha az áldozatnak alkalm van védekezni, akkor nem az én kezemtől pusztul el, Felség, hanem az ősei végeznek vele, akik többé már nem óvják.

- Te hiszel ebben? - Stephen a bérgyilkos felé fordult. A holdfény megvillant a fejét és a vállát borító páncélingen.

Hugh felvonta a szemöldökét. Felemelte a kezét, megsimogatta copfokba font, selymes szakállát. Ezt a kérdést még soha sem tették fel neki, erről még sosem kellett beszélnie. Úgy érezte, a királyok mégis különböznek a közönséges emberektől - legalábbis ez a király más volt, mint az alattvalói. Az ablakhoz lépett, Stephen mellé állt. Kinézett a kicsiny udvarra. A burjánzó koralit kísértetiesen izzott a sötétben. A halvány, kékes fényben tisztán látszott, egy ember áll az udvar közepén. A fejét fekete csuklya takarta. Kezében élesre fent kardot tartott. A lábánál egy kötömb állt.

Hugh a szakállcopfjait csavargatva elmosolyodott.

- Én csupán a saját eszemben és a saját képességeimben hiszek. De azt hiszem, ebben az esetben nem sok választási lehetőségem van. Vagy elvállalom a munkát, vagy... Mi lesz ellenkező esetben?

- Van választási lehetőség. Miután elmondom miről lenne szó, úgy is dönthetsz, hogy nem vállalsz.

- Gyanítom, hogy ebben az esetben a fejemnek el kell búcsúznia a nyakamtól.

- Az az ember, akit odalent látsz, nem más, mint a királyi hóhér. Nagyon jól végzi a dolgát. A haláloz gyors lesz. Ez még mindig jobb, mint az, amiből kimentettelek. Ennyivel, úgy érzem, tartozom neked azért, hogy időt szakítottál rám. - Stephen a bérgyilkos felé fordult. A sodronymaszk mögül elővillanó szemek sötét foltok voltak csupán. - Meg kell tennem a szükséges óvintézkedéseket. Nem várhatom el tőled, fejest ugorj valamibe, amiről azt sem tudod, micsoda. Beszélnem kell, de azzal, hogy feltárom előtted a titkomat, kiszolgáltatam magam neked. Ha visszautasítasz, nem hagyhatlak életben.

- Ha nem vállalom a munkát tanuk nélkül, az éj leple alatt végzel velem. Ha vállalom, belegabalyodok abba a hálóba, amelyben most te vonaglasz.

- Mi mást remélhetnél? Végülis, akárhogy nézzük, gyilkos vagy, nem egyéb - mondta Stephen rideg hangon.

- Te pedig, Felség, olyan ember vagy, aki éppen arra készül, hogy felbéreljen egy gyilkost. - Hugh gúnyosan meghajolt, és sarkon fordult.

- Hová mész? - kérdezte Stephen.

- Ha megbocsátasz, Felség, igyekezni kell. Már így is késésben vagyok... Egy órája pokolra kellett volna jutnom. - A Kéz az ajtó felé tartott.

- Te átkozott! Én az életet kínálom neked!

Hugh még ahhoz sem vette a fáradságot, hogy visszaforduljon.

- Túlágoson alacsony bért kínálsz. Az életem semmit sem ér. Egy értéktelen dolgot kínálsz, és arra

akarsz rávenni, hogy elvállaljak egy olyan veszélyes munkát, amit senki sem akar elvégezni. Arra gondolsz, egy csapdába került ember mindenre vállalkozik.. Tévedsz! Én inkább a halált választom, Felség. Úgy végzem be az életemet, ahogy nekem tetszik. Hugh kinyitotta az ajtót. A futár állt előtte, megpróbálta elállni az útját. A lámpás a férfi lába előtt világított. A kristály felfelé szórta a fényt, sugaraival éterien széppé változtatta a futár arcát.

Tényleg csak futár lenne?, gondolta Hugh. Sarton legyenek, ha igen!

- Tízezer hor - mondta a fiatal férfi.

Hugh újra a szakállához emelte a kezét, elgondolkozva huzigálta a copfokat. Visszaesett Stephenre, aki közben mögéje állt.

- Oltsd ki a fényt! - mordult fel a király. - Szükség van erre, Trian?

- Felség... - Trian hangja tisztelettjes és türelmes volt, de közben mégis olyan, mintha egy tanácsra szoruló baráthoz beszélne, nem pedig egy nálánál sokkalta magasabb rangban lévő nagyrhoz. ... ez az ember a legjobb. Ezt a feladatot nem bízhatjuk másra. Nagyon nehezen tudtuk megszerezni, nem engedhetjük meg magunknak, hogy elveszítjük. Ha felséged visszaemlékszik, én már az elején figyelmeztettelek...

- Igen, emlékszem! - csattant fel Stephen. Némán állt, a lelkében düh fortyogott. A jelek szerint legszívesebben ráparancsolt volna a „futár”, hogy kísérje le Hugh-ot a hóhérhoz. Talán még arra is képes lett volna, hogy ő maga veszi kézbe a nyakazó kardot.

A futár szelíd mozdulattal vasrácsot húzott a fényforrás fölé. Sötétség borult a folyosóra.

- Jól van! - vicsorogta a király nagysokára.

- Tízezer hor? - Hugh nem hitt a fülének.

- Igen - felelte Trian. - A munka elvégzése után kapod meg.

- A felét most. A másik felét akkor, ha végeztem.

- Most az életedet! A pénzt utólag! - sziszegte Stephen.

Hugh közelebb húzódott az ajtóhoz.

- A felét most! - hörögte Stephen a dühtől fuldokolva.

Hugh visszafordult, a királyra nézett, és tisztelettudóan meghajolt.

- Ki lesz az áldozatom?

Stephen mély lélegzetet vett. Hugh hallotta, hogy a levegő megakad a torkában - a hang a haldoklók utolsó hörrenésére emlékeztetett.

- A fiam - mondta a király.

## ötödik fejezet

### KIR RENDHÁZ, VOLKARAN SZIGETEK, KÖZÉPSÍK

Hugh nem lepődött meg. A nagy titkolózásból már régen kitalálta, hogy az áldozat olyasvalaki, aki közel áll a királyhoz. A Kéz tudta, Stephennek van trónörököse. A király korából ítélve a fiú tizennyolc-húsz ciklussal korábban születhetett. Éppen elég idős volt ahhoz, hogy bajt keverjen.

- A herceg itt van. Itt, a rendházban. Mi... - Stephen elhallgatott, megpróbálta megnedvesíteni hirtelen kiszáradó nyelvét - ...figyelmeztettük, hogy veszélyben van az élete. Rólad azt hiszi, álcába bújt nemes ember vagy, akit azért béreltünk fel, hogy biztonságos bűvőhelyre kísérd. - Stephen hangja recsegőssé változott. Dühösen megköszörülte a torkát, és folytatta. A herceg nem fog kérdéseket feltenni. Tudja, elhiheti, hogy igazat mondunk neki. És valóban vannak olyanok, akik veszélyt jelentenek rá...

- Ez nyilvánvaló - mondta Hugh.

A király megmerevedett, a láncing megcsörrent a megfeszülő testen. Stephen kardjának pengéje hozzákoppant a hüvely belsejéhez.

- Uralkodj magadon, Felség! - kérte a futár, és gyorsan, a király meg a bérgyilkos közé állt. - Ne felejtsd el, uram, kivel beszélsz! - fordult Hugh felé.

Hugh mintha nem is hallotta volna a figyelmeztetést.

- Hol kell végeznem a herceggel, Felség? Mit kell tennem vele?

- A részleteket tőlem fogod megtudni - mondta Trian.

Stephen nem bírta tovább. Cserben hagyták az idegei. Hugh-ot félretaszítva elindult az ajtó felé. Menet közben oldalra fordította a felsőtestét, nehogy véletlenül hozzá kelljen érnie a bérgyilkoshoz. Valószínűleg ösztönösen, gondolkodás nélkül tért ki, de a Kéz számára ismerős volt a mozdulat. Zordan elmosolyodott a sötétben.

- Van valami, amit minden megbízómnak felajánlok, Felség - mondta.

Stephen már a küszöb előtt állt amikor megtorpant.

- Mi lenne az? - Nem fordult hátra.

- Ha a megbízom úgy kívánja, megmondom az áldozatnak, hogy ki gyilkoltatja meg és miért. Kívánod, Felség, hogy ezt a fiadnak is tudomására hozzam?

A láncing halkan csilingelt; a király egész testében megremegett. A háta azonban egyenes maradt, a válla sem ereszkedett meg.

- Amikor eljön a végső pillanat - mondta -, a fiam tudni fogja.

Merev háttal, megfeszülő vállakkal kilépett a folyosóra. Hugh türelmesen hallgatta, ahogy a távolság eltompítja a lépések zaját. A futár a Kéz mellé húzódott, és csak akkor szólalt meg, amikor hallotta a tompa, messzi ajtócsapódást.

- Semmi szükség sem volt rá, hogy így viselkedj vele - mondta halkán Trian. - Mélyen megbántottad.

- Milyen futár az az ember, aki rendelkezhet a királyi kincstárban lévő pénzzel, és aki ennyit foglalkozik ura érzéseivel? - kérdezte Hugh.

- Igazad van - A fiatal férfi az ablak felé fordította a fejét, hogy a bérgyilkos láthassa a mosolyát. - Nem vagyok futár. A király mágusa vagyok.

Hugh felvonta a szemöldökét.

- Kissé fiatal vagy ehhez, nem, Magicka?

- Idősebb vagyok annál, amilyennek látszom - felelte Trian könnyedén. - A hadviselés és az uralkodás megvéni az embert. A mágia nem. És most, ha csatlakozol hozzám, adok neked ruhákat, meg mindent, amire az úton szükséged lehet. Természetesen válaszolok a kérdéseidre is. Erre gyere!

A varázsló félreállt, hogy Hugh kiléphessen a szobából. Trian tiszteletteljesen beszélt, de a Kéznek feltűnt, úgy áll a folyosón, hogy ő még véletlenül se eredhessen a király után.

A bérgyilkos elindult a varázsló által jelzett irányba. Trian lehajolt, kézbe vette a lámpását, levette a tetejéről a rácsot, és Hugh mellé sietett.

- Természetesen a külsődnek és a viselkedésednek olyannak kell lennie, mint a nemeseké. Már előkészítettük a megfelelő áruhát. Az egyik ok, ami miatt téged választottunk, hogy nemesen született vagy, bár ezt senki sem tudja rólad. Körbevesz téged az az arisztokratikus aura, amit semmilyen álcával sem lehet pótolni. A herceg nagyon intelligens, őt nem lehetne megtéveszteni egy drága kelmébe bújtatott paraszttal.

Alig tíz lépést tettek meg, amikor a varázsló megállította Hugh-ot a folyosóról nyíló ajtók egyike előtt. Trian előszedte a vaskulcsát, kinyitotta az ajtót. Hugh belépett. Elindultak az elsőre merőleges folyosón, amely közel sem volt olyan jó állapotban, mint a másik. A falak omladoztak. A repedezett padlókokkák inogtak a talpuk alatt. Hugh és a varázsló óvatosan, figyelmesen lépkedett. Balra fordultak, egy harmadik folyosóhoz érkeztek. Még egy balos forduló - újabb folyosó. Egyre közelebb kerültek az épület középpontjához.

Ezután egész sor forduló következett - Trian mintha találmányra választotta volna ki a folyosókat. A varázsló menet közben szünet nélkül beszélt.

- Tanácsos volt mindent megtudnunk rólad. Tudom, hogy az atyád nem vetette meg a szolgálók kegyeit, az egyik kalandjának eredménye te vagy. Apád nemesi származású, ez egészen biztos, de a nevét nem sikerült kiderítenem. Miután tudomást szerzett arról, hogy megfogantál, anyádat kihajította az utcára. Anyád Firstfallban, az elfek támadása során halt meg. Téged Kir-szerzetesek vettek magukhoz, ők neveltek fel. - Trian megremegett. - Nem lehetett valami könnyű az életed - tette hozzá halkán, és jelentőségteljesen a körülöttük sötétlő, kopár falakra pillantott.

Hugh nem érezte úgy, hogy bármivel ki kellene egészítenie az elhangzottakat. Hallgatott. Ha a varázsló csak azért beszélt, hogy a szavakra terelje a gondolatait, hogy ne jegyezhesse meg, merre haladnak, hol és hányszor fordulnak el... Nos, akkor nem érte el a célját. A Kir rendházak nagyjából azonos tervek alapján épültek: a szögletes belső udvart kétoldalt a szerzetesek cellái határolták. A harmadik oldalon a szerzetesek szolgálói és a rendhez került árvák laktak. Ezen a részen helyezkedtek el a konyhák, a dolgozószobák és betegszobák is...

...

...A kőpadlóra dobott szénamatracon fekvő fiú nyugtalanul hánykolódott. Iszonyatosan hideg volt a sötét, fűtetlen szobában, a gyermek bőréből mégis természetellenes forróság áradt. Vergődése közben lerúgta magáról a takarót, ami megóvhatta volna fedetlen végtagjait a hideg csípéseitől.

Egy másik fiú (kilenc ciklus óta élhetett, valamivel idősebb volt a beteg gyermeknél) lépett be a cellába. Szánakozva lenézett a barátjára. A kezében egy tál vizet tartott. óvatosan letette a padlóra, a beteg gyermek mellé, vízbe mártotta az ujjait, és szelíden megsimogatta a lázas fiú kicserepesedett, felhasadozott ajkait..

Ez mintha enyhített volna a beteg kínjain. A gyermek abbahagyta a hánykolódást, üveges szemmel, tompa tekintettel oldalra fordult, hogy lássa, ki próbál segíteni rajta. A vékony, sápadt arcon bágyadt mosoly jelent meg. Az idősebbik fiú válaszképpen elmosolyodott, letépett egy darabot rongyos ruhájából, a vízbe mártotta. Kicsavarta - óvatosan csinálta, nehogy akár egyetlen vízcsepp kárba

vesszen -, és megtörölgette a gyermek forró homlokát.

- Minden rendben lesz... - kezdte az idősebbik fiú, amikor hirtelen egy sötét árnyék jelent meg fölöttük.

Egy hideg, csontos kéz szorította mag a nagyobbik fiú csuklóját

- Hugh! Mit művelsz? - A hang olyan hideg, olyan metsző és félelmetes volt, mint a sötét cella.

- Én csak... én csak segíték Rolfnak, testvér. Lázás, és Gran Maude azt mondta, ha nem húl le a teste, talán meghal, és...

- Meghal? - A hang megrengette a kőfalú cellát. - Hát persze, hogy meg fog halni! Az ő kiváltsága az, hogy ártatlan gyermekként fog elpusztulni, és nem kell magára vennie a gonoszságot, amely minden embernek öröksége. A gonoszságot, amit minden áldott nap ki kell purgálnunk ebből a törekeny, gyenge kagylóhéjból, amit a testünknek nevezünk. - A kéz térdre kényszerítette Hughot. - Imádkozz, Hugh. Imádkozz, hogy a bűnöd, az, hogy szembeszegültél az ősök akaratával, hogy megpróbáltad végrehajtani a gyógyítás természetellenes tettét, megbocsátást nyerjen. Imádkozz a halálért...

A beteg gyermek sírva fakadt, félelemtől reszketve nézett fel a szerzetesre. Hugh lerázta magáról a kezét, ami leszorította a földre.

- Imádkozni fogok a halálért - mondta halkan, miközben felállt. - Imádkozni fogok a te halálodért!

A szerzetes botja végigvágott Hugh felsőtestén. A fiú megtántorodott. A második ütés a padlóra döntötte.

Addig zuhogtak a testére az ütések, amíg a szerzetes belefáradt, amikor már annyi erej e sem maradt, hogy megemelje a botját. Amikor végzett kísétált a betegszobából. A vizes tál az ütlegezés közben eltörött. Hugh sebzetten, fájó tagokkal addig tapogatózott a sötétben, míg megtalálta a rongyot. Nedves volt; nem tudta eldönteni, hogy vizes vagy a vére van rajta. De hideg volt, és most csak ez számított.

A rongyot a barátja homlokára tette. A karjába vette a vézna kis testet, magához szorította a beteg fiút, és addig ringatta, addig ölelgette, amíg...

...amíg a kisfiú abbahagyta a vonaglást. Amíg a test merevvé és hideggé nem változott...

...

- Tizenhat esztendőös korodban - folytatta Trian, elmenekültél a rendházból. A szerzetes, akivel beszéltem rólad, azt mondta, mielőtt elmentél, felforgattad a jegyzettárukat, és megtudtad, ki az apád. Megtaláltad őt?

- Igen - felelte a Kéz. Tehát ez a Trian nem sajnálta a fáradságot, hogy utánanézzon, ki vagyok, gondolta közben. Járt a rendházban. Kifaggatta a szerzeteseket, méghozzá igen alaposan. Ez pedig azt jelenti... Igen, hát persze! Hát nem érdekes? Vajon melyikünk fogja jobban megismerni a másikat, amíg itt sétálgatunk?

- Valóban nemes ember? - kérdezte Trian.

- Annak nevezte magát. Valójában azonban... Hogy is mondjam?... Drága göncökbe bújt paraszt volt.

- Múlt időben beszélsz róla. Az apád... meghalt talán?

- Megöltem.

Trian megtorpant, Hughra meredt.

- Rettenetes vagy! Ilyen szenvtelenül beszélsz egy ilyen szörnyű dologról...!

- Miért izgatnám magam miatta? - Hugh továbbment, Trian nem tehetett mást, követnie kellett. - Amikor az a kurafi rájött, hogy ki vagyok, karddal rontott rám. Megküzdöttem vele. Pusztá kézzel. A kard végül az ő hasát döfte át. Megesküdtem, hogy baleset volt, és a seriff hitt nekem. Végül is csak egy kölyök voltam, és „nemesi származású” atyámat mindenki úgy ismerte, mint a rossz pénzt. Lányokkal erőszakoskodott. Fiatal fiúkkal. Mindegy volt neki, kivel hál. Senkinek sem árultam el, ki vagyok, hagytam, hogy azt higgyék, azok közé tartozom, akiket az apám elcsábított. A szerzetesektől sok mindent megtanultam amikor akarok, tudok úgy beszélni, mint a nemesen születettek. A seriff arra gyanakodott, hogy valami nemes ember fia vagyok, és apám rabolt el otthonomból, hogy kielégíthesse velem bűnös vágyait. A seriff okos volt, szerette volna eltusolni a vén kéjenc halálát. Inkább ez, mint hogy kezdetét vegye egy hosszadalmas vérbosszú a városában.

- De nem baleset történt, igaz?

Trian lába alatt félrecsúszott egy kőlap. Ösztönösen Hugh felé nyújtotta kezét. A bérgyilkos elkapta a varázsló könyökét, aki így megőrizhette az egyensúlyát. Lefelé haladtak, egyre mélyebben behatoltak a rendház belsejébe.

- Nem. Nem baleset volt. Kicsavartam a kezéből a kardját. Nem kellett erőlködnöm, részeg volt. Rákiáltottam az anyám nevét. Elmondtam neki, hol van a sírja. Azután a hasába döftem a pengét. Túl gyorsan meghalt. Azóta már sok mindent megtanultam. Ma másképpen végeznék vele.

Trian sápadtan, szótlanul lépkedett. Felelte a lámpást, Hugh ráncos, zord arcába világította.

- A herceg nem szenvedhet - mondta.

- Jól van. Foglalkozzunk a munkával. - Hugh rávigyorgott a varázslóra. - Kellemesen elcsevegtünk. Miért akartál megismerni? Be szeretted volna bizonyítani, hogy közel sem vagyok olyan gonosz, amilyennek tartanak? Vagy éppen ellenkezőleg? Igazolni akartad, hogy rosszabb vagyok, amilyennek hisznek?

Trian nem akart eltérni a tárgytól. A kezét nem vette le Hugh karjáról. Közelebb hajolt hozzá, és lassan, halkán beszélt, pedig a bérnyílkon kívül legfeljebb a mennyezet árnyai közt bujkáló denevérek hallhatták.

- Gyorsan és tisztán kell végezned vele. Váratlanul. Semmi félelem... Talán álmában kellene megtenned. Vannak bizonyos mérgek is, amelyek...

Hugh lerázta magáról a varázsló kezét.

- Érték a mesterségemhez! Ha ezt kívánod, így fogok végezni vele. Te vagy a megrendelő. Vagyis... Gondolom, a valódi megbízó kívánságát tolmácsolod.

- Így akarjuk.

Trian felsóhajtott, és előrébb ment. Nem sokkal később megállt egy újabb zárt ajtó előtt. Ezt nem nyitotta ki. Letette a padlóra a lámpást, és intett Hughnak, lessen be.

A bérnyílkon lehajolt, és a kulcslyukon keresztül benézett a szobába.

A Kéznek ritkán voltak érzelmei, akkor sem mutatott ki semmit. Ebben a pillanatban azonban, amikor unottan, fáradtan belesett a kulcslyukon, amikor megpillantotta következő áldozatát, összeszűkülte a szeme. Megdöbben. Nem azt a tizenhét-húsz esztendő suhancot látta, akit maga elé képzelt.

Az ágyon egy okos arcú, hirtelenszöke gyermek szendergett. Nem lehetett idősebb tízévesnél.

Hugh lassan felegyenesedett. A varázsló felemelte a lámpást, szemügyre vette a bérnyílkon arcát. Hugh komoran, homlokráncolva nézett vissza rá. Trian újra felsóhajtott, aggodalmasan összevonta szépen ívelt szemöldökét. Az ajkához emelte az ujját, és arrébb vezette Hughot. Két ajtóval odébb megállt. Kinyitotta a kulcsával, behúzta maga után a bérnyílkost, bezárta az ajtót.

- Ah! - mondta. - Van egy kis gond, igaz?

Hugh gyorsan körülnézett a szobában, azután az ideges varázslóra meredt.

- Igen. Jó lenne füstölni egy kicsit... -A börtönben elszedték a pipámat. Tudnál szerezni egyet?

## hatodik fejezet

### KIR RENDHÁZ, VOLKARAN SZIGETEK, KÖZÉPSÍK

- De ráncoltad a homlokodat, és dühösnek tűntél. Azt hittem...

-... hogy kellemetlen érzéseim támadnak, mert egy kisgyermeket kell meggyilkolnom?

Az ő kiváltsága az, hogy ártatlan gyermekként fog elpusztulni, és nem kell magára vennie a gonoszsgát, amely minden embernek öröksége. A szavak... egy régi emlékből bukkantak elő. Hugh mélyen visszanyomkodta őket az elméjébe, sajnálta, hogy felidéződtek. A kandallóban meleget ontó tűz égett. A csipesszel megfogott egy darab parazsat, amit a pipához tartott, amit a varázsló szedett elő a padlón heverő csomagból. Stephen a jelek szerint mindenre gondolt. Néhány szippantás, és a sterego(5) felizzott, a régi emlékek tüze pedig kihunyott.

- Azért ráncoltam a homlokomat, mert hibát követtem el. Rosszul ítélt meg... valamit. Az ilyen tévedésekért rendszerint komoly árat kell fizetni. Egyébként nagyon érdekelne, hogy egy ilyen fiatal gyerek mi olyat tehet, amivel kiérdemli a halált.

- Hogy mi a vétke? Mondjuk az, hogy... megszületett - felelte Trian. Gondolkodás nélkül válaszolt, mert olyan tekintettel nézett Hughra, mintha abban reménykedne, hogy a bérnyílkon nem hallotta meg a szavait.

A bérnyílkon persze figyelmét semmi sem kerülte el. Mozdulatlanra vált, a parazsat a füstölő pipa fölött tartotta, és kérdően nézett a varázslóra.

Trian elvörösödött.

- Elég jól megfizetünk ahhoz, hogy ne faggatózz - mondta ingerülten. - Nézd csak... Itt a pénzed!

A derekán lógó erszénybe nyúlt, elővett egy maréknyi érmét, és leszámolt ötven darab százhorost.

- Gondolom, a királyi érmék megfelelőek a számodra - nyújtotta Hugh felé a pénzt.

Hugh felvonta a szemöldökét. Visszahajította a tűzbe a széndarabot.

- Igen. Csak a maradékot is megkapjam. - A pipát szörcsögtetve elfogadta, és egyenként megvizsgálta az érméket. Eredeti darabok voltak, egy hamisat sem talált közöttük. Az egyik oldalukra a vizeshordó képét préselték, a másikkra Stephen nem túl jól sikerült portréját. Egy olyan világban, ahol a legtöbb dolgot csere vagy tolvajlás útján lehetett megszerezni (maga a király is notórius kalóz volt, a trónra is azok a kincsek segítették fel, amelyeket az elfhajókról zsákmányolt), nagyon ritkán lehetett látni „dupla horos” érméket, és még ritkábban fizettek ilyenekkel. Olyan értékesek voltak, hogy

könnyen át lehetett váltani őket a még nagyobb kincsre, a vízre.

A Középsíkon a víz ritkaságnak számított. Eső csak elvétve hullott, és amikor eleredt, a porózus koralit azonnal magába szívta a cseppeket. A koralitszigeteken nem voltak folyók vagy patakok. A növények csak ott maradtak meg, ahol a mélyben vízgyűjtőhelyek rejtőztek. A kristályfák és a csészecserjék termesztése költséges volt, e módszerrel csak nagyon nehezen lehetett folyadékhoz jutni, ám a Középsíkon lakó emberek nem tehettek mást. Vagy gürcöltek, és megtermelték maguknak az innivalót, vagy rátámadtak az elfekre, és tőlük raboltak vizet.(6) Ezzel a munkával Hugh megcsinálhatta a szerencsáját. Tudta, ezután ha nem akar, nem is kell dolgoznia. Gazdaggá válhatott, bármikor vehetett magának vizet.

És csupán annyit kellett tennie, hogy megöl egy gyermeket.

Valami nem volt rendjén... Hugh a tenyerén tartotta az érméket, és kutatóan a varázslóra nézett.

- Jól van, azt hiszem, sejtess valamit - mondta Trian kelletlenül. - Gondolom tisztában vagy azzal, hogy Volkarán és Uylandia jelenleg milyen kapcsolatban van egymással.

- Nem vagyok.

Az egyik kis asztalon egy korsó, egy tál, meg egy bögre állt. A bérgyilkos az asztalra dobta a pénzérméket, felemelte a vizeskorsót, teletöltötte a bögrét, és megízlelte az italt..

- Az Alsósíkról származik. Nem rossz.

- Víz. Ivásra és mosakodásra. Mindenképpen nemes embernek kell látszanod - mondta Trian bosszúsan. - Látszanod és szaglanod. Hogy lehet az, hogy semmit sem tudsz a politikáról?

Hugh ledobta magáról a köpenyét, a tál fölé hajolt, és belemerítette az arcát a vízbe. Megnedvesítette a vállát, kézbe vette a tál mellett lévő lúgszappant és mosakodni kezdett. Amikor a habos víz végigcsorgott a hátán és csípni kezdte a friss sebeit, megrándult az arca.

- Ha eltöltenél két napot a yreni börtönben, te is így bűzölnél. Ami pedig a politikát illeti... Az ilyen ügyeknek nem sok közük van az én dolgomhoz. Legfeljebb annyi, hogy egy-két megbízóm politikai okok miatt akar eltetetni valakit láb alól. Egyébként még azt sem tudtam biztosan, hogy Stephennek van egy fia...

- Most már tudod. - A varázsló hangja hűvös volt. - És van egy felesége is. Nem titok, a nászukra pusztán politikai okok miatt került sor. Így meg lehetett akadályozni, hogy két erős nemzet egymás torkának ugorjon, hogy az emberek kiirtsák egymást, és legyengülve az elfek könnyű prédájává váljanak. A hölgy tisztában van a körülményekkel, de nagyon szeretné a saját kezében tudni a hatalmat. Volkarán koronája nem kerülhet egy asszony fejére, és Anne-re csakis egy módon lehet hatást gyakorolni: a fián keresztül. Nemrég rájöttünk, hogy összeesküvést szőtt. Nem sokon múlt, hogy a királyom életben maradt. Úgy véljük, legközelebb nem lesz ennyire szerencsés.

- Ezért aztán meg akartok szabadulni a kölyöktől. Ezzel megoldódna a problémátok, viszont a király örökös nélkül maradna.

Hugh a foga közé szorította a pipát, letolta nadrágját, és a szégyenkezés legcsekélyebb jele nélkül mosni kezdte az altestét. Trian hátat fordított neki - talán tapintatból tette, de az is lehet, hogy nem bírta elviselni a bérgyilkos testén lévő számtalan seb és sebhely látványát.

- Stephen nem ostoba. Ezt a problémát is megoldjuk. Hadat üzenünk Aristagonnak, és a nemzetek újra egyesülnek. A királynő emberei mellénk állnak. A háború közben Stephen elvállalja Anne-től, és nőül vesz egy volkarani asszonyt. Szerencsére Őfelsége nem túl idős, még mindig képes gyermeket nemzeni. Akár több gyermeket is... A háború miatt a nemzetek nem bonthatják fel az egymással kötött szövetséget. Még a válás után sem. Mire újra béke lesz... ha ez egyáltalán bekövetkezik... Uylandia túlságosan legyengül, és túlságosan függeni fog Stephentől, így nem szakíthatja el a szálakat, amely Volkaránhoz köti.

- Nagyon okos - mondta Hugh. Félrehajította a törülközőt, ivott két bögrényi hús, édeskés alsósíki vizet, azután a sarokban álló edényhez ment és könnyített magán. Felfrissülve átvizsgálta az ágyra kikészített ruhadarabokat. - És mivel veszitek rá az elfeket a háborúskodásra? Enélkül is van nekik gondjuk éppen elég.

- Sejtettem - mormogta Trian. - Tényleg nem konyítasz a politikához. A háború oka a... herceg halála lesz!

- Aha! - Hugh magára rántotta az alsóruhát meg a vastag gypjúharisnyát. - Nagyon rafinált. Ezért akarjátok velem elvégeztetni a munkát ahelyett, hogy te hajtanál végre pár varázslatot a kastélyotokban.

- Igen - Trian nehezen ejtette ki a szót, kis híján megfulladt amikor kibukott a száján.

A Kéz, aki közben félig belebújt az ingébe, mozdulatlanra vált, és metsző pillantást vetett a varázslóra. Trian nem fordult feléje. Hugh szeme összeszűkült. Félretette a pipát, folytatta az öltözködést, de lassabban mozgott, hogy jobban megfigyelhesse a varázsló hanglejtését és apró gesztusait.

- A gyermek testét a mi aristagoni embereinknek kell megtalálniuk. Ezt nem lesz nehéz elintézni. Amikor híre megy, hogy az elfek elrabolták a herceget, csapatokat fogunk kiküldeni a felkutatására.

Adok majd egy listát, hol nem fogják keresni. Úgy tudjuk, van egy sárkányhajód...

- Egy elfek által készített sárkányhajó. Ez szép kerekké teszi a mesét, igaz? - Hugh elhúzta a száját. - Mindent alaposan kiterveltetek, igaz? Ügyeltetek a részletekre. Még arra is volt gondotok, hogy ne mondhassak nemet. Belekevertetek Lord Rogar meggyilkolásának ügyébe...

Hugh felvett egy aranyzárral hímzett, fekete zekét. Az ágyon egy kardot is talált. Felemelte, kritikus szemmel megvizsgálta, kihúzta a pengét a hüvelyből, és gyors csuklómozdulatokkal a levegőbe vágott néhányszor. Elégedetten visszadugta a hüvelybe a fegyvert, a derekára csatolta a kardövet. A törét a csizmája szárába dugta.

- És nem csupán belekevertetek! Engem kiáltottatok ki bűnösnek!

- Nem igaz! - Trian a bérnyilkosra nézett. - Lord Rogart a házivarázslója ölte meg. Gondolom, erre egyedül is rájöttél. Mi csupán résen voltunk, és kihasználtuk a helyzetet. A testben hagyott tör helyére bekerült a te fegyvered, és a barátodnak, annak a lovagnak a fülébe jutott a hír, hogy a gyilkosság idején a környéken tartózkodtál.

- Hagytátok, hogy lenyomják a fejemet arra a véres kötömbre! Hagytátok, hogy az az eszement őrült a nyakam fölé emelje azt a csorba kardot! Azután megmentettétek az életemet, mert azt hittétek, a félelmem elég erős ahhoz, hogy hálából mindent megtegyek nektek, amit tőlem kértek.

- Ha egy másik emberről van szó, valóban ezt hittük volna. Veledd azonban más a helyzet. Nekem már az elején kétségeim voltak. Meg is mondtam Stephennek, hogy nem úgy fogsz reagálni, ahogy várjuk.

- Szóval... Elviszem a kölyköt Aristagonba, megölöm, otthagynom a testét, hogy a gyászoló atya megelégedjen. Stephen ezután az öklét rázva megesküszik, hogy bosszút áll az elfeken. Mindenki, aki embernek vallja magát, hadba indul. Szerinted senkinek sem fog eszébe jutni, hogy az elfek ennyire nem ostobák? Most az hiányzik nekik a legkevésebb, hogy háborúzniuk kelljen ellenünk. Elég komoly gondban vannak a belső viszályaik miatt.

- Azt hiszem, jobban ismered az elfeket, mint a saját fajtádat! Lennének bizonyos emberek, akik ezt érdekesnek találnák. Esetleg gyanúsak is...

- Lehet. De csak azok, akik nem tudják, hogy a hajómat kizárólag elf hajóácsok tudják megjavítani, és hogy a benne lévő mágiát csakis elf varázslók képesek megújítani.

- Ezek szerint te szoros kapcsolatban állsz az ellenséggel...

Hugh megvonta a vállát.

- Olyan a mesterségem, hogy bárki könnyen az ellenségemmé válhat.

Trian megnyalta az ajkát; mintha a beszélgetés során keserű ízt érzett volna a szájában. Az ember készülőn fel mindenre, gondolta Hugh, ha királyokkal iszogat.

- Az elfekről mindenki tudja, hogy időnként fogságba ejtenek pár embert. A foglyokat megölik, és a hullákat olyan helyeken hagyják, hogy könnyen rájuk lehessen bukkanni - mondta Trian halkán. - Úgy kell intézned a dolgot, hogy minden jel arra valljon...

- Tudom, hogyan kell intézned a dolgot! - Hugh a varázsló vállára tette a kezét. Elégedetten nyugtázta, hogy a fiatal férfi összerendezzen az érintésétől. - Értem a mesterségemet. - Lenyúlt, kézbe vette az érméket, újra megvizsgálta őket, azután kettőt a zekéje belső zsebébe dugott. A többiit gondosan az erszényébe szórta. Az erszényt a zsákjába rejtette. - Inkább az üzletről beszéljünk. Hogyan fogok kapcsolatba lépni veletek? Hogyan fogom megkapni a fizetségem másik felét? És mi a biztosíték arra, hogy pénzt kapok, ha visszatérek, és nem lándzsát a bordáim közé?

- A szavunkat adtuk rá, hogy megkapod a jutalmadat. A király adta rá a szavát! Ami pedig a lándzsát illeti... - Ezúttal Trianban áradt szét az elégedettség. - ...gondolom, tudsz vigyázni magadra.

- Tudok - mondta Hugh. - Jobb, ha ezt megjegyzed.

- Fenyegetsz? - vicsorgott rá Trian.

- Figyelmeztetlek. Most pedig... - mondta a Kéz közömbösen -... vágjunk a dolgok közepébe. Éjszaka kell útra kelnünk.

- A sárkány elvisz majd benneteket a hajóhoz...

- ... aztán visszatér, és te kiszeded belőle, hol járt, mi? - Hugh felvonta a szemöldökét. - Nem.

- A szavunkat adtuk!

Hugh elmosolyodott.

- Két olyan ember adta a szavát, akik bérnyilkost fogadnak, hogy eltegyen láb alól egy gyermeket.

Az ifjú varázsló elvörösödött dühében.

- Ne ítélkezz meggondolatlanul! Neked fogalmad sem lehet arról, hogy... - Trian a nyelvét harapott. Elhallgatott.

- Miről nem lehet fogalmam? - kérdezte Hugh éles hangon. Összehúzott szemmel a varázslóra nézett.

- Semmiről. Azt mondtad, nem foglalkozol politikával. - Trian nyelt egyet. - Higgy rólunk, amit akarsz, nincs jelentősége a véleményednek.

Hugh elgondolkozva végigmérte a varázslót. Úgy látta, hiába erőlködne, úgysem tudna kiszedni

belőle további információkat.

- Mondd meg, hol vagyunk, és egyedül is odatalálok a hajóhoz.

□ - Lehetetlen. Ennek az erődnak a helye... titok! Sok éven át azért dolgoztunk, hogy teremtsünk Őfelsége számára egy biztonságos menedéket.

- Aha. A szavamat adom, hogy senkinek sem árulom el, hol vagyunk! - mondta Hugh gúnyosan. Kis szünetet tartott. - Patt helyzetbe kerültünk, igaz?

Trian újra elvörösödött. Olyan erővel harapott az ajkába, hogy amikor végre megszólalt Hugh felfedezte a szája szélén fehérlő fognyomokat.

- Mit szólnál ahhoz, ha nagyjából elmondanád, hol van a hajód. Mondd meg, a sziget nevét. Utasítom a sárkányt, hogy vigyen el oda, aztán hagyjon magadra a herceggel. Ez a legtöbb, amit tehetek.

Hugh végiggondolta a javaslatot, aztán bólintott. Kiverte a pipájából a hamut. A hosszú, ívelt pipaszárat és a kis, kerek pipafejet beletette, a zsákjába, azután megvizsgálta, mi mindent készítettek még elő a számára. Amikor befejezte a szemlőldést elégedetten összehúzta a zsák száját.

- A hercegnél annyi élelem és ruha lesz, ami kitart, amíg... - Trian hangja elcsuklott, de összeszedte magát, és kipréselte a szavakat. - ...Ami egy hónapig kitart majd.

- Nincs szükségem ennyi időre - mondta a Kéz könnyedén. A vállára terítette a prémköpenyt. - Persze minden attól függ, hogy milyen messze vagyunk attól a várostól, ahová át kell mennünk. Majd bérelek egy pár sárkányt...

- A herceget senki sem láthatja! Az udvaron kívül csak néhányan ismerik, de ha valaki véletlenül mégis felismerné...

- Nyugalom! Tudom, mit csinálók - mondta Hugh halk, határozott hangon, és olyan pillantást vetett Trianra, hogy a varázsló jobbnak látta, ha befogja a száját.

Hugh a vállára vette a zsákot és elindult az ajtó felé. A szeme sarkából észrevett valami mozgást. Menet közben kinézett az ablakon. Odakint, az udvaron, a király hóhérja, mintha parancsot kapott volna valakitől, meghajolt, és elhagyta korábbi posztját. A kötömb azonban a helyén maradt fehér fényével, hűvösségével és tisztaságával a menekülés ígéretét sugározta magából. A Kéz megállt. Egy pillanatra úgy érezte, mintha a Sors által elhajított láthatatlan hurok rátekerődne a nyakára; mintha valami elrángatná a halál nyugalmát ígérő márványtömb közeléből, de csak azért, hogy belegabalyodjon abba a hálóba, amelynek szálai közül Trian és a király már jó ideje képtelen volt kiszabadulni.

Egyetlen gyors, tiszta csapás mindentől megszabadítaná...

Egyetlen csapás - tízezer hor ellenében.

A szakállába túrt, és hátranézett Trianra.

- Milyen bizonyítékot küldjek?

- Bizonyítékot? - Trian értetlenül pislogott.

- Ami igazolja, hogy elvégeztem a munkát. Esetleg egy fület? Egy ujjat? Valami mást?

- Szentséges őseim! - Az ifjú varázsló holtápadtá vált. Megtántorodott, kénytelen volt a falhoz támaszkodni, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Amikor ez nagy nehezen sikerült neki, olyan zavaros volt a szeme, hogy nem fedezte fel a bérgyilkos szája sarkában bujkáló mosolyt.

Hugh úgy nézett rá, mintha az üggyel kapcsolatos legfontosabb kérdésre várna választ.

- Bocsáss meg... Bocsásd meg a gyengeségemet - motyogta Trian. Reszkető kézzel végigsimított a homlokán. - Már jó néhány éjszakát kihagytam, régóta nem aludtam... aztán az a sárkánylovaglás oda meg vissza... Természetesen szükségünk lesz valami bizonyítékra. - Elhallgatott, aztán folytatta. - A herceg magánál tart... - Nyelt egyet, aztán úgy beszélt tovább, mintha valahonnan erőt merített volna. - Van nála egy amulett. Egy sólyomtoll. Csecsemő volt még, amikor az egyik felsősíki misztikus neki ajándékozta. A toll mágikus tárgy, csak akkor lehet elvenni a hercegtől, ha már... - Megint elcsuklott a hangja. - ...ha már nem él. - Mély lélegzetet vett. - Küldd el ezt az amulettet, és mi tudni fogjuk, hogy... - Elhallgatott.

- Miféle mágia van abban a tollban? - kérdezte Hugh gyanakvóan.

A holtápadt varázsló azonban hallgatott, akár egy valódi halott. Megrázta fejét. Hugh nem tudta eldönteni, hogy nem bír vagy nem akar válaszolni. Tisztán látszott, egyelőre nem fog többet megtudni a dologról.

Persze ennek sem volt túl nagy jelentősége. Az ilyen mágikusan megáldott tárgyak általában csak arra jók, hogy megvédjék a kis gyermekeket a betegségektől, a patkányok harapásaitól, és attól, hogy fejfel belezuhanjanak a kandallóba. Az amuletteket jobbra vándorló sarlatánok árúsítják, és a tárgyakban legtöbbször annyi mágia sincs, mint egy közönséges kódarabban.

Az persze elképzelhető, hogy egy király fia valódi erővel rendelkező amulettet kap, ám Hugh sohasem hallott olyan tárgyról, amelyek megvédik tulajdonosukat a nyakukat átvágó pengétől. Ilyesmi csak a mesékben létezik. Egynémely legendában ugyan szó esik olyan varázslókról, akik valóban képesek voltak mindentől védő amuletteket készíteni, de ha valamikor akadtak is ilyenek, már rég belevesztek a múltba. Amióta a mágusok elhagyták a Középsíkot, és felköltöztek a fentebb lebegő

szigetekre, senki sem tudott ilyesmit csinálni.

Vajon mi igazság lehet abban, hogy odafentről lejött egy ilyen nagy hatalmú mágus, és odaadta azt a tollat a kölyöknek?

Trian bolondot akar csinálni belőlem, gondolta Hugh, aztán durván odavetette a varázslónak:

- Szedd össze magad, mert a végén még gyanút fog a gyerek!

Trian bólintott, és hálásan megitta a bögrényi vizet, amit a bérgyilkos töltött neki. Lehunyta a szemét, néhányszor mély lélegzetet vett, összeszedte az önuralmát. Néhány perccel később már nyugodtan mosolygott, és az arcába visszatért a régi szín.

- Jól vagyok - mondta.

Kiléptek a szobából, átmentek ahhoz az ajtóhoz, ami mögött a herceg aludt. A varázsló a zárba dugta a kulcsot, kinyitotta az ajtót, majd hátralépett.

- Ég veled! - mondta Trian. A ruhája elejébe dugta a kulcsot.

- Te nem jössz? Nem mutatsz be neki? Nem magyarázod el, mi történik majd vele?

Trian megrázta a fejét.

- Nem - mondta halkan. Hughnak feltűnt, hogy mereven maga elé néz, mintha még véletlenül sem akarna bepillantani a szobába. - Az ügy a te kezében van. Itt hagyom neked a lámpást.

A varázsló sarkon fordult, és végigszáguldott a folyosón. Hamarosan eltűnt az árnyak között. Hugh halk kattanást hallott - mintha Trian kinyitott volna egy zárat. Valahonnan friss levegő áramlott a folyosóra. A varázsló eltűnt.

Hugh megvonta a vállát, egyik kezével megérintette a zsebébe dugott érméket, a másikkal megsimogatta a kardja markolatát, majd belépett a szobába. Magasra emelte a lámpást, rávilágított a gyermekekre.

A Kéz keveset tudott a gyermekekről, és nem is törődött velük sokat. Nem emlékezett a saját gyermekkorára - nem is csoda, hiszen rövidebb volt, mint másé. A Kir-szerzetesek számára nem volt fontos az áldott, gondtalan, gyermeki ártatlanság. A náluk élő gyermekek már egészen korán megtapasztalták az élet zordságát. Egy olyan világban, ahol nem léteztek istenek, a szerzetesek az életükben létező egyetlen biztos dolgot imádták: a halált. Az élet véletlenszerű volt, kiszámíthatatlan, ha valakinek nem tetszett a sajátja, semmit sem tehetett azért, hogy változtasson rajta. A szerzetesek szerint ebben a bizonytalan állapotban minden öröm, minden vidámság bűnnek számított. A megváltást, a boldogító szabadságot csakis a halál hozhatta el.

A Kir-szerzetesek, eleget téve hitük parancsolatainak, olyan dolgokat vittek véghez, amik más emberek szemében könyörtelenségnek tűnhettek. E ténykedéseikkel szolgáltak rá a Halál Fivérei névre.

Nem esett meg a szívük az élőkön. Ők a halál birodalmát szolgálták. Nem gyógyítottak, ám amikor a járványok során a holtakat kihajították az utcára, ők voltak azok, akik összeszedték a tetemeiket. Ők voltak azok, akik a félelmetes szertartások végrehajtása után elégették a holttesteket. A koldusokat elkergették rendházaik elöl, de holtuk után őket is beeresztették. Azokat, akik öngyilkosságot követtek el, mert nem bírták elviselni, hogy atyáik átkot szórtak rájuk, a családjuk elfordult tőlük, a Kir-szerzetesek különleges bánásmódban részesítették a haláluk után. A gyilkosok, a szajhák és a tolvajok hullája mindig a rendházakba került. A csaták után a Kir-szerzetesek vették gondjaikba azoknak a testét, akik életüket áldozták az éppen akkor igaznak tartott elvekért.

A Kir-szerzetesek az élők közül csupán a halottak fiúgyermekét fogadták be maguk közé, az árvákat, akik máshol nem találhattak menedéket. Nevelték, tanították a fiúkat. Bárhová mentek (mindenütt megfordultak, ahol megjelent a gyász, a szenvedés, a kegyetlenség) magukkal vitték a gyermekeket. Szolgaként használták őket, és közben megtanították nekik az élet nagy igazságait, beléjük verték, hogy nyugalmat csak a haláltól kaphatnak. Amikor a fiúk felnőttek, a legtöbb esetben beléptek a szerzetesek közé. Voltak azonban olyanok is, akik elmenekültek a rendházak közeléből, bár a Kézhez hasonlóan ők sem tudtak teljesen elszakadni a halálvárók sötét árnyaitól.

Így már érthető, hogy a Kéz, amikor lenézett az alvó gyermekre, nem érzett sem sajnálatot, sem mást. A kisfiú meggyilkolása csupán elvégzendő munka volt a számára, egy feladat, amely nehéznek és veszedelmesnek ígérkezett. Hugh tudta, hogy a varázsló hazudott neki - már csak azt kellett kideríteni, hogy miért.

A zsákját a padlóra ejtette, és a csizmája orrával megbökdöste az alacsony ágyon alvó gyermeket.

- Hé, kölyök! Ébresztő!

A fiú felriadt. Kinyitotta a szemét, és ösztönösen felült, bár még nem tért egészen magához.

- Mi történt? - kérdezte. Az arcába hulló aranyszínű hajfűrtök mögül a fölébe tornyosuló idegenre nézett. - Ki vagy?

- A nevem Hugh... Sir Hugh, Ke'lithből, felséges herceg - mondta a Kéz. Szerencsére idejében eszébe jutott, hogy nemes embernek kell mutatkoznia. A bemutatkozásnál annak a városnak a nevét mondta ki, ami legelőször az eszébe jutott. - Veszélyben vagy. Atyád engem kért meg, hogy elvigyelek oda, ahol biztonságban lehetsz. Kelj fel! Igyekeznünk kell. Még virradat előtt el kell indulnunk.

A gyermek a kifejezéstelen arcra, a karvalyorrú, fekete szakállt viselő férfira nézett, és visszafeküdt a matracra.

- Menj el. Nem tetszel! Hol van Trian? Triant akarom!

- Talán nem vagyok olyan csinos arcú, mint a varázsló, de az apád nem is a külsőm miatt bérelt fel. Ha félsz tőlem, képzelj el, mit éreznek majd az ellenségeid, ha meglátnak melletted!

Hugh mindezt csak azért mondta, hogy ne maradjon csendben, már felkészült rá, hogy ölbe kell kapnia a kölyköt, és igencsak meglepődött, amikor látta, hogy a szavai nem maradtak hatás nélkül. A gyerek komoly, intelligens arccal nézett fel rá.

- Ebben tényleg lehet valami, Sir Hugh. - A fiú feltápáskodott. - Veled megyek. Hozd a holmimat. - A matracon heverő kis zsákra mutatott.

Hugh már majdnem ráripakodott, hogy hozza a holmiját, ha akarja, mert ő aztán nem fog cipekedni helyette, de már idejében sikerült uralkodnia magán.

- Igen, felséges herceg - mondta alázatosan, és lehajolt.

Közelebből is szemügyre vette a kölyköt. A herceg a korához képest alacsony volt, nagy szeme sápadtkék, a szája édesen ívelő. Az arca porcelánfehér, és mintha törekeny lett volna, olyan nyámnyila kis fickó, akit bezárva kell tartani, nehogy véletlenül összetörje magát. A nyakában egy ezüstláncon sólyomtoll lógott.

- Mivel útitársak leszünk, azt hiszem, jobb lenne, ha a nevemen szólítanál - mondta a kölyök félénken.

- Hogy hívnak, felséges herceg? - kérdezte Hugh. Felemelte a gyerek zsákját.

- Bane - mondta a kölyök. - Bane herceg vagyok. Tudod, mit jelent a nevem?

Hugh tudta. Mozdulatlanra dermedt. Bane... Átok! Nem volt babonás, de... Miért adnak egy gyereknek ilyen baljósatú nevet? A bérnyúló úgy érezte, mintha a Sors láthatatlan hálójának szálai ráfeszülnének a nyakára. Lelki szemei előtt megjelent a kötőmb - a hideg, békét és nyugalmat ígérő tönk.

Dühösen megrázta a fejét. A hálósálak lepattantak a nyakáról, már nem fuldoklott. Eltűnt a halállal kecsegtető tönk képe is. A vállára vette a két zsákot.

- Mennünk kell, felséges herceg - mondta az ajtó felé biccentve.

Bane felvette a padlóról a köpenyét, a vállára terítette, és nekilátott, hogy összecsatolja a nyaka előtt a kapcsokat. Nem sikerült neki. Hugh türelmét veszítve a padlóra ejtette a zsákokat, letérdelt, és egymásba dugta a kapcsok végét.

Legnagyobb meglepetésére a herceg átkarolta a nyakát.

- Örülök, hogy te vagy a védelmezőm - mondta. Az arcát Hugh arcához szorította.

A Kéz nem mozdult. Bane hátrébb lépett.

- Készen vagyok - jelentette be izgatottan. - Sárkányon megyünk? Ma este ültem először sárkányháton! Gondolom, te mindig így röpködsz...

- Igen - nyögte ki Hugh. - Van egy sárkány odalent, az udvaron. Ránk vár. - Felvette a zsákokat és a lámpást. - Ha felséged követne...

- Tudom az utat - mondta a herceg, és kiszaladt a szobából.

Hugh követte, és közben még mindig a bőrén érezte a kisfiú puha, meleg kezének érintését.

## hetedik fejezet

### KIR RENDHÁZ, VOLKARAN SZIGETEK, KÖZÉPSÍK

A rendház felső szintjén lévő szobában három ember állt. A helyiség valamikor az egyik szerzetes cellájául szolgált - hideg volt, szűk, kopár és ablaktalan. A három ember (két férfi és egy nő) a szoba közepén állt. Az egyik férfi átölelve tartotta a nőt, az asszony is átkarolta őt. Egymást támogatták, de mindkettejükön látszott, alig bírnak talpon maradni. A másik férfi előttük toporgott.

- Mindjárt elindulnak. - A varázsló oldalra döntötte a fejét, de nem a fülével hallotta a rendház vastag falain túl lévő sárkány szárnycsapásait.

- Elmennek! - sikoltotta a nő. Előrébb lépett. - Látni akarom! Csak még egyszer... A fiam! Még egyszer!

- Nem, Anne! - Trian hangja határozott volt és szigorú. Megfogta a nő karját. - Hónapokig tartott, míg sikerült megtörni a varázst. Így könnyebb lesz. Erősnek kell lenned!

- Imádkozni fogok értük... Remélem, jól döntöttünk! - Az asszony zokogva a férje vállára hajolt.

- El kellett volna kísérned őket, Trian - mondta Stephen. Kemény hangon beszélt, de közben kedvesen, szelíd szeretettel simogatta asszonya haját. Még nem késő.

- Nem, felség. Alaposan megfontoltuk a dolgot. A tervünk jó. Végre kell hajtánunk, és imádkoznunk

kell, hogy az őseink a mi oldalunkra álljanak, és minden úgy alakuljon, ahogy szeretnénk.

- Figyelmeztetted ezt a.... Hugh-ot?

- Kemény ember. Bérgyilkos. Nem hitt volna nekem. Semmit sem értem volna el, ha figyelmeztetem. Sőt, talán csak felfokozom a veszélyt. Ő a legjobb. Hideg, szívtelen. Bízunk kell a tudásában és a természetében.

- És ha kudarcot vall?

- Akkor, felség... - Trian halkan felsóhajtott. Akkor fel kell készülnünk arra, hogy szembenézzünk a pusztulással.

## nyolcadik fejezet

### HET, DREVLIN, ALSÓSÍK

Majdnem ugyanakkor, amikor a bérgyilkos ráhajtotta a fejét a tönkre, több ezer menkányival(7) Ke'lith alatt, Drevlin szigetén egy másik kivégzéshez készülődtek - a különö Sróffeszítő Görebet akarták áttaszítani a halálba. Első pillantásra úgy tűnhet, a két kivégzés között nincs semmiféle kapcsolat - legfeljebb az, hogy ugyanabban az időben akarták végrehajtani -, ám a Sors nevezetű halhatatlan pók láthatatlan szálakkal egymáshoz kapcsolta a két halálra ítélt lelkét. A Sors azon munkálkodott, hogy Hugh, a Kéz és Sróffeszítő Göreb lassan, de biztosan egymás közelébe kerüljön.

Lord Rogar meggyilkolásának éjszakáján Sróffeszítő Göreb a saját kényelmes, piszkos szobájában ücsörgött (Hetben, Drevlin legősibb városában lakott), és egy beszéd megírásán dolgozott.

Göreb pecők volt. A saját nyelvén így hívták azokat a lényeket, akiket Arianus más nyelvet beszélő lakói vagy azok, akik a Szétválás előtti időkben éltek, egyszerűen törpének neveztek volna. Göreb tekintélyes termetű, négy lába magas pecők volt. (Mezítláb mérve.) Vidám, pirosposzsgás arcának jókora részét eltakarta a csodálatosan bozontos szakáll. Kicsit pocakos volt - a keményen dolgozó, fiatal, felnőtt pecők között szinte nem is voltak túlsúlyosak -, ezt annak köszönhetette, hogy rengeteget ült, és keveset mozgott. A tekintete értelmes volt, a szeme csillogó és sajnos elég rossz. Göreb rövidlátó volt.

Egy kicsiny barlangban, a Het peremén lévő koralithegybe vájt sok száz barlanglakás egyikében ált. A barlangja több tekintetben különbözött a szomszédai lakásától - ebben nem volt semmi meglepő, mert Göreb is más volt, mint a többi pecők. A barlangja magasabb volt a többinél. Egész pontosan két pecők magas. A görcsfa-deszkákból ácsolt különleges dobogó lehetővé tette Göreb számára, hogy felkapaszkodjon a mennyezet alá, és élvezze azt, ami egészen különlegessé tette a lakását: az ablakot.

A legtöbb pecőknek nem volt szüksége ablakokra; a szigeteket gyakran ostromló viharok miatt nem is lett volna célszerű nyílásokat vágni a falakba. Különbö is, a pecöket a kint zajló eseményeknél sokkal jobban érdekelte, hogy mi történik bent. A város néhány ősi épületének - azoknak, amelyeket még a letűnt korokban a tiszteletre méltó Mérnászok építettek - voltak ablakai. A masszív falakba vágott szűk nyílásokat vastag, buborékokkal teli üveglapokkal fedték be, olyanok, amelyek talán egy örökkévalóságon keresztül ellenálltak a szélrohamoknak, az esőnek, a viharoknak. Göreb az egyik használaton kívül lévő ősi épületből szerzett magának ablaktáblákat, a város közepéből szállította át a lakására. A kölcsönkért furdanccsal könnyedén elkészítette a megfelelő méretű lyukakat. A földszinten kettő, az emeleten négy ablakot csinált.

Göreb ezzel a tétellel nyíltan vállalta a különbséget. Valóban más volt, mint a többi pecők. A társai csak befelé néztek, ő viszont szeretett kitekinteni - még akkor is, ha odakint csak esőt és vihart látott, no meg villámokat, vagy (azon rövid időszakokban, amikor a fürgeteg alábbhagyott a tombolással) a venevér-lényeket, meg a Fantasztikus zümmögő örvényeit és kékes lángjait.

Göreb lakásában volt még egy különlegesség. A bejárati ajtó (ami a domb belsejére, a meredek, kanyargós belsőutakra nyílt) külső oldalán vörössel felfestett betűk díszlelegtek: HVEB.

A lakás minden más tekintetben olyan volt, mint a tipikus pecők otthonok: a néhány bútordarabot a pecők számára hozzáférhető anyagokból készítették, a helyiségekben egyetlen hivalkodó dísz tárgyat sem lehetett találni. (Göreb a szekrényeiben sem tartott ilyesmit.) A falak, a padló és a mennyezet rengett és rázkódott a Fantasztikus dobogásától, lüktetésétől, sistergésétől és sziszegésétől, recsegésétől és kopogásától. Drevlinben már mindenki hozzászokott ehhez.

Göreb, a HVEB tiszteletre méltó vezetője nem törődött a zajokkal. Nem zavarta a dolog, egy kicsit tompán ugyan, de már az anyja méhében is hallotta a zörejeket és a dübörgést. A pecők kedvelték a zajokat, és kedvelték a Fantasztikust is. Tudták, ha a zajongás abbamarad, elpusztul a világuk. A pecők a halált „Örökkévaló Csendnek” nevezték.

Göreb a nyugtató, kellemes dübörgésbe burkolózva a beszédén dolgozott. Könnyen rátalált a

megfelelő szavakra, az írás azonban már nehezkesebb volt. Ami kimondva nemesnek és grandiózusnak hangzott, az leírva nevetségesnek és álságosnak hatott. Legalábbis ő így érezte. Rezege gyakran mondogatta neki, hogy túlságosan kritikus magával, hogy a beszédei olvasva is éppen olyan tökéletesek, mint hallgatva. Göreb az ilyen dicséretekre mindig egy csókkal válaszolt. Ó, a kedves Rezege! Elfogult volt vele szemben.

Göreb írás közben hangosan beszélt, türelmesen ízlelgette a szavakat. Mivel rettenetesen rövidlátó volt, amikor rajta volt a szemüvege, csak nehezen tudott a papírlapra koncentrálni. Írás közben nem is viselte a szemüveget, ám így a papír fölé kellett hajolnia, hogy lássa, jól kanyarítja-e a betűket. Sokszor olyan közel hajolt, hogy több tinta került az orrára meg a szakállára, mint a lapra.

- Ennek okáért mi, a Haladás és a Virágzás Egyesült Bálványozói célunknak tartjuk, hogy jó életet biztosítsunk népünknek, méghozzá most, és nem a távoli jövőben, ami talán sosem jön el!

Göreb elgondolkozott, aztán az asztalra csapott az öklével. Felborult a tintatartó; a kis kék patak a papír felé kúszott, szétmázolódással fenyegette a beszéd leírt szavait. Göreb a patak elé tartotta a könyökét. A ruhája szomjasan szívta magába a tintát. A tunika már régen elvesztette eredeti színét, úgy kifakult a sok használatból és mosástól, hogy a kék folt még csinosabbá és vidámabbá is tette.

- Vezetőinktől évszázadokon keresztül azt hallottuk, hogy azért kerültünk a Vihar és a Káosz ezen síkjára, mert nem vagyunk méltóak arra, hogy elfoglaljuk a helyünket odafönt, ahol a velfek élnek. Mi, akik húsból, vérből és csontból valók vagyunk, nem is reménykedhetünk abban, hogy a halhatatlanok országában éljünk. A művezetőink azt mondták, amikor majd méltóvá válunk a kegyre, a velfek eljönnek értünk Odafentről, és megítélnék minket, és magukkal visznek bennünket a mennyekbe. Addig is, mondták a művezetőink, az a feladatunk, hogy szolgáljuk a Fantasztikust, és várjuk a Nagy Napot. Véleményem szerint... - Göreb a feje fölé emelte öklöbe szorított, tintaftoltos kezét; ez a nap sosem fog eljönni!

- Véleményem szerint hazugságokkal tömték a fejünket! A művezetőink becsaptak minket! Egy magasan lévő művezető és a csatlósai nagyon könnyen ígérethetnek, ők aztán bízathatják a népet, hogy várjunk türelemmel, míg eljön a Nagy Nap. Ők nem vágnak jobb életre, mert már így is elég jó az életük. Ők már most megkapják a fizetséget az úrtól. De kérdelem én, vajon megosztják velünk mindazt, amire szert tesznek? Nem! Kifizetetik velünk, komoly árat kérnek tőlünk azért, hogy részesedhessünk mindabból, amit a homlokunk veritékével megteremtettünk!

Itt egy kis szünetet kell tartanom, gondolta Göreb. Biztos éljenezni fognak. Egy apró csillagot rajzolt a bekezdéshez.

- Ideje felkelnünk és... - Göreb elhallgatott. Mintha valami különös zajt hallott volna.

Még azok a velfek sem értették egészen, akik havonta eljöttek, hogy hajóikkal vizet vigyenek a felső világba, hogy azok, akik a Fantasztikus állandó, szűnni nem akaró zajongásában élnek, akik fülébe mindig beleüvölt a Drevlin fölött tomboló vihar, a szél - az ilyenek hogyan észlelhetik az egészen halk, furcsa neszeket. A pecők azonban már annyira hozzászoktak a fülsiketítő zajokhoz, hogy szinte észre sem vették; a robajok olyanok voltak a számukra, mint Tribus elf nemes urai számára a falevelek zizegése. Egy pecők még a legádázabb viharban is nyugodtan aludt, de azonnal felriadt, ha éger motoszkált a kamrában.

A távolból kiáltozás hallatszott. Göreb felkapta a fejét, és ránézett a fal egyik mélyedésében álló időmérőre. A szerkezet a saját találmánya volt. A bonyolult, pörgettyűkből és forgattyúkból, tüskékből és rudacskákból, rugókból álló gépezet a tartályából minden órában belepottyanott egy babszem az alatta elhelyezett tálkába. Göreb reggelente kiürítette a tálkát, ilyenkor újra elkezdődött a napi időszámítás.

Talpra szökött, rövidlátó hunyorgással a tálkára meredt, és gyorsan megszámlolta a benne lévő babszemeket. Felnyögött.

Elkészt!

Felkapta a kabátját, kirohant az ajtón. Ebben a pillanatban eszébe jutott a beszéd következő sora. Úgy döntött, egy percen már semmi sem múlhat. Visszafutott az asztalhoz, leült, és írni kezdett. Közben teljesen megfeledkezett a találkozásról, amiről már amúgy is elkészt. Tintaftoltosan, boldogan rótta a betűket, belemélyedt a szónoklatába.

- Mi, a Haladás és a Virágzás Egyesült Bálványozói megfogalmaztuk javaslatainkat. Először: valamennyi írástudónak össze kell gyűlnie, meg kell osztaniuk egymással mindazt a tudást, amit a Fantasztikusról összegyűjtöttek. Közösén talán sikerül kiderítenünk, hogyan működik, és sikerül az uraivá válnunk ahelyett, hogy a rabszolgái maradjunk. - Kis szünet, hadd éltesselek - Másodszor: a bálványozók nem várnak tovább a Nagy Napra, haladéktalanul hozzálátnak saját életük megjobbításához. - Megint egy kis szünet... - Harmadszor: a bálványozók felkeresik a művezetőinket, és követelni fogják, hogy osszák meg mindenkivel azt, amit fizetségképpen a velfektől kapnak! - Itt hosszabb szünetet kell tartanom.

Göreb felsóhajtott: Tapasztalatból tudta, a fiatal pecők ennél a harmadik pontnál fognak a leghangosabban rivalogni. Ez az elképzelés lesz a legnépszerűbb, mert már unják, hogy keményen

robotolnak a nemeseknek, és alig kapnak fizetséget a fáradozásaikért.

A fiatalok a harmadik pontnak fognak örülni a legjobban - Göreb azonban tudta, hogy mind közül ennek van a legkevesebb jelentősége.

- Ha látták volna, amit én láttam! - mormolta. - Ha tudnák, amit én tudok! Bárcsak elmondhatnám nekik...

A heves kiáltozás újra kirántotta a töprengés verméből. Felemelte a fejét, büszkén elmosolyodott. Rezege szokás szerint sikert aratott a beszédével. Nincs szüksége a segítségemre, gondolta Göreb. Nem volt szomorú, az a büszkeség áradt szét benne, amit a tanárok éreznek amikor látják, hogy tanítványuk a tőlük kapott tudás révén remekül boldogul. Jól megvan nélkülem is. Nyugodtan befejezhetem a beszédemet.

A következő egy órában Göreb - tintafoltosan, ihlettől fütötten – úgy belemerült a munkába, hogy nem hallotta a kiáltozást, nem vette észre, hogy az üdvívalgás dühödt üvöltözéssé változott. A következő hang, ami a Fantasztikus, állandó dübörgésén keresztül mégis eljutott a tudatáig, a tőle alig három lábnyi távolságban becsapódó ajtó döndülése volt.

- Te vagy az, kedvesem? - kérdezte Göreb. Szemüveg nélkül csak egy sötét, bizonytalan alakot látott, de biztos volt benne, Rezege érkezett vissza.

A nő úgy zihált, mintha valami nehéz munkát végzett volna. Göreb a zsebéhez nyúlt; nem találta a szemüvegét. Tapogatózni kezdett az asztalon.

- Hallottam az üdvívalgást. Azt hiszem, nagyon jól sikerült a mai beszéded. Tudom, megígértem, hogy végighallgatlak, sajnálom is, hogy nem mentem el, de nagyon belemerültem a... - Felemelte tintafoltos kezét, az asztalon heverő papírlapra mutatott.

Rezege a rövidlátó pecök arcába csapott.

A pecök alacsonyok ugyan, de nem lehet őket gyengének nevezni. A kezük széles és erős, az álluk szögletes, a válluk széles, az alakjuk tömörszerű. A férfiak és a nők egyformán erősek - nem is csoda, hiszen fiatal korukban, mielőtt házasságot kötnek, úgy negyven esztendőn át a Fantasztikust kell szolgálniuk. Amikor teljes értékű felnőttek tekintik őket visszavonulnak és nem dolgoznak, minden idejüket a Fantasztikust imádó új nemzedék felnevelésére áldozzák. Rezege erősebb volt a legtöbb fiatal nőnél; ő már tizenkét esztendősen a Fantasztikust szolgált. Göreb, aki sosem végzett kemény fizikai munkát, sokkal gyengébb volt nála, így amikor Rezege lecsapott a férfi hanyatt vágódott.

- Kedvesem! Mi a baj? - kérdezte Göreb értetlen hunyorgással nézett a nő irányába. Kezdte felfogni, hogy történt valami. - Talán mégsem arattál sikert a beszédeddel?

- De. Minden jól ment. Nagyon jól sikerült! - mondta Rezege. Megfogta Göreb tintafoltos könyökét, talpra rángatta a férfit. - Gyerünk! El kell tűnnünk innen!

- Most? - Göreb meghökkenve pislogott. - De a beszédem...

- Jó, hogy mondd! Nem hagyhatjuk itt. Bizonyíték lenne. Terhelő bizonyíték! - Rezege eleresztette Görebet, felkapta az asztalról a lapokat (a papír a Fantasztikus mellékterméke volt; senki sem tudta, miért csinál ilyesmit), és nekilátott, hogy begyömöszölje a ruhája elejébe. - Siess! Nincs időnk! - A nő idegesen körülnézett a lakásban. - Van itt még valami, amit magunkkal kellene vinnünk?

- Mármint bizonyíték? - kérdezte Göreb rémülten. Még mindig nem találta meg a szemüvegét. - Bizonyíték?

- Olyasmi, ami kapcsolatban van a Szövetséggel - mondta Rezege türelmetlenül. Fülelni kezdett, aztán az ablakhoz szaladt és kinézett.

- De kedvesem, hiszen ez a Szövetség főhadiszállása, és így... - kezdte Göreb, ám a nő belé fojtotta a szót.

- Figyelj csak! Hallod? Jönnek! - Rezege lehajolt, felvette a padlóról Göreb szemüvegét, ingerült mozdulattal a férfi orrára biggyesztette. - Látom a lámpásaikat. A rezesek! Ne, ne elől menj ki! A hátsó ajtón! En is ott jöttem. - Az ajtó felé taszigálta Görebet.

Göreb megállt. Amikor egy pecök lecövekel, szinte lehetetlen kimozdítani a helyéről.

- Sehová sem megyek, kedvesem, amíg nem mondd el, hogy mi történt. - Nyugodt mozdulattal megigazította a szemüvegét.

Rezege a kezét tördelte, de ismerte jól a makacs pecöket, akit annyira szeretett. Göreb konokságát talán még a Fantasztikus sem tudta volna megtörni. Rezege már régen megtanulta, ha gyorsan rá akarja bírni valamire a párját, akkor nem szabad időt adnia neki a gondolkodásra. Ez a trükk most nem jött be...

- Jól van - mondta csüggedten, az ajtót vizslatva. - A gyűlésen... Sokan eljöttek. Sokkal többen, mint vártuk.

- Hiszen ez pompás!

- Ne szólj közbe! Nincs időnk. Végighallgatták a beszédemet, és... Ó, Göreb, olyan csodálatos volt! - Rezege szemében a félelem és az izgatottság ellenére fellobbant az öröm néhány szikrája. - Mintha gyufát dugtam volna a salétromba! A tömeg féllángolt, azután felrobbant!

- Felrobbant? - kérdezte Göreb feszengve. - Kedvesem, mi semmit sem akartunk felrobbantani, és...

- Lehet, hogy nem akartál ilyesmit, de most már megtörtént - mondta Rezege. - Fellobbant a tűz, és most azt kívánja tőlünk, hogy megmondjuk neki, mit égessen fel. Ez a tüzet már nem lehet eloltani! - A nő keze ökölbe szorult. Felszegte szögletes állát. - Ma este megtámadtuk a Fantasztikus!

- Ne! - Göreb kiguvadt szemmel bámult. A hír hallatán úgy megdöbbsent, hogy hirtelen lezökölt a padlóra.

- De igen! És azt hiszem, komoly kárt tettünk benne. - Rezege megrázta sűrű, göndör, rövidre nyírt hajjal borított fejét. - A rezések és pár kántor ráncrontott, de a híveink kitértek előlük. A rezések most eljönnek a Szövetség, hadiszállására. Téged akarnak letartóztatni, kedvesem! Megelőztem őket... Figyelj csak! - Az első ajtó irányából dübörgés hallatszott. Rekedt hangú pecők követeltek bebocsátást. - Itt vannak! Gyorsan! Talán nem tudnak a hátsó ajtóról...

- Azért jöttek, hogy letartóztassanak? Engem? - kérdezte Göreb tűnődve.

Rezegének nem tetszett a férfi arckifejezése. Megfogta Göreb karját, ráncigálni kezdte, megpróbálta talpra állítani.

- Igen. Gyere már!

- Tárgyalást fognak rendezni - mondta Göreb lassan. - Valószínűleg maga a legfőbb művezető foglalkozik majd az ügyemmel.

- Göreb! Mit forgatsz a fejedben? - Rezege pontosan tudta, a férfi mire készül. - Tudod milyen büntetés jár azoknak, akik ártnak a Fantasztikusnak? Halál!

Göreb úgy legyintett, mintha ez valami jelentéktelen részletkérdés lenne. A hangok egyre erősebbek lettek, a rezések dühödten kiáltottak. Valaki hasogató szerszámot kért...

- Kedvesem - mondta Göreb. Az arca valami furcsa, szent fény sugárzott. - Végre olyan hallgatóság előtt szónokolhatok, amilyenre egész életemben vágytam. Ez a nagy lehetőség! Csak gondold végig: kifejthetem az álláspontunkra a legfőbb művezető, és a Klánok Tanácsa előtt! Több százan fognak hallani. A hírdalnokok és a hírreccsentők révén pedig...

A hasogató szerszám pengéje átszakította az ajtót. Rezege elsápadt.

- Ó, Göreb! Most nem szabad eljátszanod a mártírt! Kérlek, gyere velem!

A hasogató szerszám kiszabadította magát az ajtóra hasított részből. Egy pillanatra eltűnt, azután ismét keresztülütötte a fatáblát.

- Nem, kedvesem. Eredj csak - mondta Göreb. Csókot nyomott Rezege homlokára. - Már döntöttem. Maradok!

- Akkor én sem megyek el! - mondta Rezege tüzesen, és belekarolt a fériba. A hasogató szerszám átszakította az ajtót. Faszilánkok röppentek a szobába.

- Ne, ne! - csóválta a fejét Göreb. - Neked folytatnod kell a munkát. Nélkülem... Amikor a szavaim és a példám felgyújtják a tüzet a bálványozókban, neked kell a forradalom élére állnod!

- Ó, Göreb... - Rezege elbizonytalanodott. - Tényleg ezt akarsz?

- Igen, kedvesem.

- Akkor megyek! Segíteni fogunk neked! - A nő a hátsó ajtóhoz futott, ám mielőtt kinyitotta volna még egyszer hátranézett. - Vigyázz magadra - kérte.

- Vigyázok, kedvesem. Menj már! - Göreb tréfás hessegető mozdulatot tett.

Rezege csókot fújt Göreb felé, és eltűnt a hátsó ajtó mögött. A következő pillanatban a beszakított ajtón keresztül rezések özönlöttek be a szobába.

- Egy bizonyos Sróffeszítő Görebet keresünk - mondta az egyik rezés. Büszkén kihúzta magát; ha a szakálla nincs tele faforgáccsal talán tiszteletet parancsoló lett volna a külseje.

- Igen? Megtaláltátok - mondta Göreb kegyesen. Előretartotta a kezét, egymáshoz szorította a csuklóit. - Mint követőim képviselője, ügyünk érdekében örömmel vállalom a szenvedést és a kínzásokat! Vigyetek hát, kísérjete bűzhödt, vérmocskos, patkánylakta börtönötökbe!

- Bűzös? - A rezés sértődötten nézett Göbre. - Biztosíthatlak, rendszeresen takarítjuk a cellákat. Ami pedig a patkányokat illeti... Már vagy húsz éve nem láttunk egyet se. Így van, Fred? - A társa felé fordult, aki éppen akkor csörtetett keresztül az ajtón. - Azóta nincsenek patkányaink, amióta beszereztük a macskát. A vérfoltokat pedig éppen tegnap este mostuk fel, akkor, amikor bevittük Srófcavaró Durkint. Elég csúnyán felrepedt a szája... Srófcavaróné önagyságával támadt valami nézeteltérése. - A rezés kihúzta magát. - Semmi okod rá, hogy becsméreld a börtönömet!

- Én csak... Elnézést - dadogta Göreb meglepetten. - Fogalmam sem volt ezekről a dolgokról.

- No, akkor gyere - mondta a rezés. - Miért dugod a képembe a kezéd?

- Nem teszel rám bilincset? Nem kötöd össze a kezemet, a lábamat?

- Ha megkötöznék, hogyan járnál? Azt ne várd, hogy cipelni fogunk! - A rezés bosszúsan fújt egyet.

- Szépen néznénk ki, ha az ölünkben vinnénk végig az utcán! Ereszd le a kezéd. Csak egy bilincsünk van, vagy harminc éve készítettük. Akkor szoktuk használni, amikor valamelyik ifjanc elveszti az esztét. Az is előfordult már, hogy kölcsönkérték tőlünk. Szülők, akik nem tudták megfékezni a kölykeiket. Így akarták megrémisíteni a kis gonosztevőket.

Görebnek eszébe jutott, hogy gyermekkorában őt is gyakran fenyegették a bilincsekkel.

- No, megint szétfoszlott ifjúkorom egy illúziója - mormolta szomorkásan, és túrta, hogy átkísérjék a tisztán tartott, macskával őrzött börtönbe. A mártírság nem egészen úgy kezdődött, ahogy várta.

## kilencedik fejezet

### HET ÉS WOMBE KÖZÖTT, DREVLIN, ALSÓSÍK

Göreb már alig várta, hogy villámtutajra tegyék, és Drevlinen keresztül átvigyék a fővárosba, Wombe-ba. Még sohasem utazott villámtutajon, és az övéi között, a brigádjában sem akadt senki, akinek része lett volna ebben az élményben. Sokan sérelmesnek is találták, hogy a közönséges bűnözők olyan kiváltságokban részesülnek, amilyenekről az átlagos polgárok még csak nem is álmodhatnak.

Görebet bántotta, hogy most már őt is a közönséges bűnözők közé sorolták. Bosszankodva, de szomorúan ment fel a lépcsőkön, hogy azután belépjen abba a micsodába, ami leginkább egy fénylő, ablakos rézládára emlékeztetett. A láda alatt fémkerekek voltak, a kerekek fémcsíkon gurultak. Göreb elővette a zsebéből a szemüvegét, a fölére kanyarította a drótszáraz végét, és a tömegre nézett. Rezegét könnyen megtalálta, pedig köpenyt és csuklyát viselt. Nem jelezhettek egymásnak, ez túlságosan veszélyes lett volna, ám Göreb úgy vélte, azzal nem árthat senkinek, ha csókot dob annak a nőnek, akit szeret.

A peron túlsó végén állókat is felismerte. Elcsodálkozott. A szülei is kijöttek? Először megőrült és elérzékenyült, hogy az apja és az anyja kikísérte. Amikor azonban megpillantotta az apja mosolygó arcát (az öreg egy széles sálát kötött a nyakába - talán így akarta elkerülni, hogy felismerjék), megértette, hogy a szüleit nem az iránta érzett szeretett késztette arra, hogy kijöjjenek a villámtutajhoz. Az apja és az anyja azért volt itt, hogy lássák, amint a fiuk, aki olyan sok szégyent hozott rájuk, végre elindul az utolsó útjára. Végre megszabadulnak életük megrontójától! Göreb nagyot sóhajtva lezökkent a fából ácsolt ülésre.

A villámtutaj vezetője (általában csak villámosként emlegették) visszanezett két utasára, Göbrere és a rezesre, aki elkísérte útjára. A villámos bosszús volt. Het állomásán általában nem kellett megállnia, a fogoly miatt késésben volt. Nem akarta tovább vesztegetni az idejét. Amikor látta, hogy Göreb feláll (a pecők régi tanárát vélte felfedezni a tömegben) hátravetette a válla fölött hosszú szakálla két vastag ágát, és megrántott kettőt az előtte lévő bádogkarok közül. A fülke tetejéből fémkezek nyúltak ki, és elkapták a főt feszülő kábelt. Kékes villámív lobbant, éles füttyszó hasított a levegőbe, - a villámtutaj az elektromos szikrák recsegése közepette előrelódult.

A rézláda himbálózni kezdett, előre-hátra mozgott. A fémkezek erősen szorították a figyelmeztetően szikrázó kábelt. A villámos mintha mindebből semmit sem vett volna észre. Megmarkolt egy másik kis kart, egészen a falig előretolta. A láda felgyorsult. Göreb úgy érezte, még soha életében nem volt része ilyen csodálatos élményben.

A villámtutajt régen, nagyon régen a Mérnászok készítették a Fantasztikusnak. Amikor a Mérnászok rejtélyes módon eltűntek, a Fantasztikus működtette tovább a szerkezetet. Életben tartotta a villámtutajt - ahogy életben tartotta önmagát is. A pecők azért éltek, hogy őt és a tutajt szolgálják.

Mindegyik pecők egy brigádhoz tartozott, egy klánhoz, amelynek tagjai ugyanabban a városban éltek, és a Fantasztikusnak ugyanazt a részét bálványozták. Így volt ez már azóta, hogy a Mérnászok áthozták erre a síkra az első pecőket. Valamennyi pecők ugyanazt a munkát végezte, amit őelőtte az apja csinált, azelőtt a nagyapja, a dédapja, az ükapja.

A pecők jól végezték a dolgukat: ügyesek voltak, képzettek, kitartóak. És nem sokat gondolkoztak. Mindegyik pecők tudta, hogyan kell szolgálnia a Fantasztikusnak egy bizonyos részét, és egyikük sem érdeklődött az iránt, mi történik a többi résszel. Egy pecők sohasem kereste az okokat, nem volt kíváncsi rá, miért kell végrehajtania valamit. Egy pecők nem kérdezte meg, miért kell elforgatnia egy kereket, miért nem hagyhatja, hogy a fűtőlődobozban a kis fekete nyíl a piros tartományba lendüljön; miért kell meghúzni egy kart, miért kell lenyomni egy másikat. Egy átlagos pecők fejében sosem fogalmazódtak meg ilyen kérdések.

Göreb azonban nem volt átlagos pecők.

Ha egy pecők kutatni kezdte az okokat, ha érdeklődni kezdett a Fantasztikussal kapcsolatos miérttek és hogyanok iránt, istenkáromlást követett el, és magára vonta a kántoroknak, a hit drevlini védelmezőinek haragját. A tanítók mindig arról beszéltek, hogy egy pecők ne akarjon sokat, egyszerűen csak végezze el a munkáját, és imádjá a Fantasztikust, mert aki így cselekszik, az helyet biztosít magának (vagy a gyermekeinek) a felsőbb síkokban.

Göreb erről is másként vélekedett.

Miután elmúlt a gyorsulás okozta első izgalma, Göreb nyomasztónak találta az utazást. Az ablakokon

esőcsöppek kopogtak. Az örvénylőn kavargó felhők közül természetes fény (nem az a kékség, amit a Fantasztikus hozott létre) ragyogott elő. Időnként kékes villámok lobbantak, amelyek hatására a rézláda himbálózni és hánykolódni kezdett. A tetőt a szél ostromolta.

A villámtutaj, ahogy zötykölődve végigrobogott a Fantasztikus különböző részein, mintha gúnyos élőlény lett volna, amely meg akarta mutatni utasainak, hogy a pecők rabszolgaként élnek és dolgoznak. Göreb, legalábbis így érezte.

A gigantikus kemencék lángjai örök fényt árasztottak. A világosságban Göreb látta az övéit, az apró, zömök, sötét árnyakat a vörös háttér előtt, akik azon serénykedtek, hogy kielégítsék a Fantasztikus igényeit. A látványtól Görebben felpeszgett a düh - az a harag, amit már-már elfojtott magában, amikor belefeledkezett a HVEB megszervezésébe.

Örült, hogy újra érzi a dühöt; örült az erőnek, ami a haragból fakadt, és eltöprengett, hogyan fogalmazhatná meg ezt az érzést, milyen szavakkal beszélhetne róla a többieknek, azoknak, akik ugyanúgy gondolkoznak, ahogy ő, és...

A rezes mondott valamit, megjegyzésével elvágta Göreb gondolatainak fonalát.

- Mit mondtál?

- Azt kérdeztem, hogy gyönyörű, ugye? - mondta a rezes, és áhítatosan kibámult a Fantasztikusra.

Hát ez az!, gondolta Göreb bosszúsan. Amikor majd a főművezető elé állok, elmondom nekik az igazságot...

...

... - Kifelé! - ordította a tanító. A szakála remegett a dűhtől. - Kifelé, Sróffeszítő Göreb! Takarodj, soha többé nem akarlak látni ebben az iskolában!

- Nem értem, miért vagy ilyen ideges. - A fiatal Göreb felállt.

- Kifelé! - dörögte a pecők.

- Pedig értelmes, és azt hiszem, fontos dolgot kérdeztem.

Amikor meglátta a felemelt kézzel, fenyegetően feléje rontó tanárt, Göreb úgy gondolta, ideje visszavonulni. Gyorsan kisiklott az osztályteremből. A tizennégy esztendő fiú olyan sietve hagyta el a Fantasztikus iskoláját, hogy még a szemüvegét is elfelejtette feltenni. Ennek köszönhetette, hogy amikor a vörös, recsegő fogaskerékhez ért, rossz irányba fordult. Természetesen táblák mutatták, merre van a kijárat, ám Göreb rövidlátó volt, így nem tudta elolvasni a feliratokat. Kinyitotta az ajtót - azt hitte, a piactérre vezető folyosóra fog kijutni. Szél csapott az arcába. Rádöbbsent, az egyik Kívülre vezető ajtóban áll.

A fiatal pecők még sosem járt Kívül. A félelmetes viharok miatt, amelyek úgy egy-két óránként végigsöpörtek a világon, senki sem bújta ki szívesen a városmenedékből, senki sem akart eltávolodni a megnyugtató Fantasztikustól. Drevlin városait úgy építették meg, olyan bonyolult alagutakat és járatokat hoztak létre, hogy a pecők akár hónapokig sétálhattak egyik helyről a másikra, és közben egyszer sem kellett megtapasztalniuk milyen is az, amikor valaki bőrig ázik. Azon kevesek, akik utazásra adták a fejüket, a villámtutajt vagy a pecőkavátorokat vették igénybe. Kívülre eddig csak néhány pecők merészkedett.

Göreb tétován állt az ajtóban, hunyorogva bámult ki a széltepte, esőáztatta világba. A szél erősen fúj, de a viharok időnként lecsendesedtek, és ilyenkor erőtlen szürkés fény szivárgott le a vastag felhők mögül. A Solarus sugarai szinte kiessé varázsolták Drevlin komor és rideg, félhomályos tájait. A fények megcsillantották a Fantasztikus számtalan pörgő, forgó, mozgó, pumpáló karjait, karmait, kerekeit; ragyogóvá változtatták a talaj fölött gomolygó ködtömegeket, amelyek felfelé próbáltak szállni, hogy csatlakozzanak égi felhőtestvéreikhez. A fény, a Solarus fénye megszépítette Drevlin kopár, fémcsonkokkal, salakdombokkal teli, gödrökkel és vermekkel felszabdalt földjét.

Göreb rögtön rájött, hogy rossz helyen fordult be. Tudta, vissza kellene húzódnia, de nem mehetett máshová, csak haza. A szülei azóta már biztos értesültek arról, hogy kirúgták a Fantasztikus iskolájából.

Otthon büntetés vár rá. Az apja haragjánál az sem lehet rosszabb, ami Odakint leselkedhet... Göreb nem töprengett tovább, kilépett, és hagyta, hogy az ajtó becsapódjon a háta mögött. Már a járás is gondot jelentett: rá kellett jönnie, hogyan tud haladni a mély sárban. Kettőt lépett, a harmadik előtt megcsúszott, és elterült a ragacsban. Feltápáskodott. Az egyik csizmája leragadt; minden erejét össze kellett szednie, hogy kirángassa. Körülnézett. Úgy gondolta, a salakkupacok között könnyebben mozoghat. Keresztülvergődött az iszapsávon, és nagy nehezen eljutott a koralitkupacokhoz, amelyeket a Fantasztikus erős ásókezei dobtak fel a felszínre.

Felkapaszkodott az egyik kemény dombra, és elégedetten nyugtázta, hogy jól okoskodott. Itt tényleg könnyebb volt a járás, mint lent, a sárban.

Eszébe jutott, hogy alaposabban körül kellene néznie. Biztos szép a látvány, ezt nem hagyhatja ki. Elővette a szemüvegét, az orrára biggyesztette, és lassan körbefordult.

Füstelvezetők, tartályok, villámló póznák és hatalmas, forgó kerekek - ameddig a szem ellátott Drevlin sík vidékének egyetlen olyan pontja sem volt, amely alól ne bukkant volna elő a Fantasztikus testének valamelyik része. Némelyik cső vagy torony olyan magas volt, hogy a felhők között bőfögte elő magából a gőzt. Göreb ámuldozva tekintett végig a Fantasztikuson. A pecők, miközben szolgálatot teljesítettek a gigantikus teremtmény egyik részén, miközben csakis és kizárólag egy részletre koncentráltak, nem fogták fel az egészet. Görebnek eszébe jutott a régi mondás: nem látja a fogaktól a fogaskereket.

És eszébe jutott az a kérdés is, ami miatt kihajították az iskolából:

- Miért? Miért van itt a Fantasztikus? Miért építették meg a Mérnások? Miért hagyták itt? Miért jönnek el a halhatatlan velfek minden egyes hónapban, és miért nem váltják valóra ígéreteiket? Miért nem emelnek fel bennünket a fenti, fénytől ragyogó síkokra? Miért? Miért? Miért?

A kérdések addig-addig dörömböltek az elméjében; míg a ki nem mondott szavak, a nagy erővel támadó szél, a Fantasztikus látványa és a felfelé bámulás miatt szédülni kezdett. Pislogva levette a szemüvegét, megdörzsölte a szemét. A látóhatáron felhők tömörültek, Göreb sejtette, hogy hamarosan újabb vihar söpör végig a táj fölött.

Ha most hazamenne, akkor is szembe kellene néznie egy viharral... Úgy döntött, felfedezőútra indul.

Félt, hogy elesik és közben összetöri a drága szemüvegét, ezért gondosan az inge zsebébe tette. Elindult, hogy átvágjon a salakdombon.

Az alacsony és zömök, erős lábú pecők mindig magabiztosan, határozottan jártak. Szédülés nélkül keresztülmentek a sok száz láb magasságban lévő keskeny hidakon, és akkor sem szállt inukba a bátorságuk, amikor az egyik szintről a másikra a gigantikus kerekek fogaiba kapaszkodva húzták fel magukat. Göreb sem félt a salakdombon, és annak ellenére, hogy nem látott valami tisztán, hamar rájött, hogyan kelhetne át a repedezett, éles koralit szilánkok között.

Gyorsan mozgott, és már jókora távolságot megtett, amikor egy laza tömbre lépett. Oldalra dőlt, alig bírta megőrizni az egyensúlyát. Ezután jobban ügyelt, hová teszi a lábát - talán ez volt az oka, hogy közben megfélemedezett az egyre tömörebbé váló felhőkről. A vihar csak akkor jutott ismét az eszébe, amikor a szél kis híján ledöntötte a lábáról, és a szemébe vágta az első esőcseppeket.

Göreb gyorsan elővette a szemüvegét, feltette, és körülnézett. Észre sem vette, milyen messzire jutott az ajtótól. A felhők lejjebb eresztették hasukat; a Fantasztikus menedéke elérhetetlen távolságban, a salakdomb túlsó oldalán volt. A Drevlinen mindig vad, veszedelmes viharok dúltak. Göreb felfedezte a koralitdombon a megfeketedett lyukakat - ezekre a helyekre valamikor villám sújtott le.

Ha a villámok nem is csapnak belé, a jégeső óriási lövedékei előtt nem bújhat el... Eszébe jutott, hogy talán mégis akkor járna jobban, ha vállalná az apjával való találkozást. Megfordult, és...

És a gyorsan sötétedő látóhatár szélén meglátta azt a nagy Valamit.

Ilyen távolságból képtelen volt meghatározni, hogy a Valami micsoda (a szemüvegén közben szétkenődtek az esőcseppek), de úgy tűnt, olyasmi lehet, aminek a közelében menedéket találhat. Magán tartotta a szemüvegét - tudta, ha leveszi talán elvétí az irányt -, és átbotorkált a salakdomb másik oldalára.

Zuhogni kezdett az eső. Göreb hamar rájött; szemüveg nélkül jobban lát. Levette. A Valami homályos foltta változott előtte.

Foltta, ami gyorsan növekedett. Göreb ebből arra következtetett, hogy közeledik hozzá. A szemüvege nélkül még mindig nem látta, hogy mi lehet az - csak akkor fogta fel, hogy mi toronylik előtte, amikor már a közvetlen közelében állt.

- Egy velf hajó! - A döbbenettől alig kapott levegőt.

Még sosem látott velf hajókat, de éppen eleget hallott már róluk ahhoz, hogy azonnal felismerje a Valamit. Fából készült, sárkánybőr borította. Két hatalmas szárny tartotta a levegőben. Iszonyatosan nagy és... félelmetes volt. A velfek valami mágikus erő segítségével mozgatták; ilyeneken szoktak leereszkedni a pecők alsó síkjára.

Ez a hajó azonban nem lebegett, nem is repült. A földön feküdt, és Göreb, ahogy hunyorogva megpróbált keresztüllesni az esőn, megesküdött volna rá, hogy... sérült. Hát ez meg hogy lehet? A halhatatlan velfek hajója - tönkrement? A szakadozott, szétrepedt sárkánybőr alól törött fadarabok meredtek ki. A hajótesten lyukak tátongtak.

Villám hasított végig a felhők alatt, Göreb mellett csapott bele valamibe. A pecőknek hirtelen eszébe jutott, milyen veszélyek fenyegetik az életét. Gondolkodás nélkül keresztülugrott a hajótest egyik lékén.

A bűztől fuldokolni kezdett.

- Uőh...! - Befogta az orrát. - Olyan szag van itt, mint a patkánynak, ami a kéményben dögölt meg! Vajon mitől?

A vihar tombolni kezdett. A hajó belsejében sűrű sötét volt. A villámok egymást kergették, fényük egy-egy pillanatra szétolvasztotta a feketeséget.

Göreb nem sokat látott. Feltette a szemüvegét, de ez sem segített. A hajó belseje furcsa volt. Göreb

nem tudta meghatározni, melyik része lehet a padlója, melyik a fala. Szanaszét tárgyak hevertek. A pecők egyiket sem merete megérinteni, fogalma sem volt arról, mi célt szolgálhatnak. A elméje mélyéről előszivárgott a félelem; úgy érezte, ha bármihez hozzányúl, a különös hajó felemelkedik a levegőbe. A gondolat hatására izgalom áradt szét benne, de tudta, ha ilyesmi történne vele, és az apja tudomást szerezne a dologról... Hú! Az öregnek habzana a szája a dühtől. A fia bosszúságot okozott a velfeknek? Ezért példátlan büntetés jár!

Göreb a lék közelében maradt, és egyetlen pillanatra sem vette el a kezét az orra elől. Úgy döntött, kivárja a vihar végét, aztán visszamegy Hetbe. Ám a miértek és a hogyanok, amelyek az iskolában már bajba keverték, újra zümmögni kezdtek a fejében.

- Kíváncsi vagyok, mik ezek - mormolta, és a lábánál heverő furcsa tárgyakra meredt.

Óvatosan közelebb kúszott hozzájuk. Nem tűntek veszélyesnek. Nagyon hasonlítottak a...

- Könyvek! - kiáltott fel csodálkozva. - Éppen olyanok, amilyenből a vén kántor tanított olvasni!

Mielőtt felfogta volna, mi történik vele, a miértek cselekvésre buzdították.

Egészen közel került a tárgyakhoz, látta, hogy könyvek, amikor hirtelen... A lába hozzáért valamihez. Valamihez, ami puha volt. Odanyúlt - fuldoklott a bűztől -, megvárta a következő villámot.

Amikor a fény fellobbant elborzadva bámult a rothadó hullára...

...

- Hé! Ébredj! - A rezes oldalba bökte Görebet. - A következő megálló Wombe lesz.

## tizedik fejezet

### WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

Drevlinen a közönséges gonosztevőket a helyi művezetők elé állították. A százalmas kis tolvajokat, a részeg garázdákat, a verekedések résztvevőit a saját brigádjuk - klánjuk - vezetői ítélték el. A Fantasztikus ellen elkövetett bűntetteket azonban nagyon komolynak tartották, így az értük járó büntetést csak a legfőbb művezető szabhatta ki.

A főművezető a legfontosabb drevlini brigád vezetője volt - legalábbis a klánja előrébb valónak tartotta magát a többinél, közvetlen alattvalói pedig elvárták a pecőktől, hogy ennek megfelelően viselkedjenek velük. E brigád a Tenyérnek nevezett területen élt. Itt, a Tenyérben volt az az oltár, ahová havonta egyszer sárkányhajóikon szálltak az égből a velfek, hogy elfogadják és begyűjtsék a pecők ajándékait, a szent vizet. Viszonzásképpen a velfek „áldásokat” osztogattak, majd távoztak.

Wombe, a főváros a többi drevlini településhez képest nagyon modern volt. Itt már csak néhány olyan épület állt, amit a Mérnászok építettek - a Fantasztikus, mivel mindenképpen terjeszkednie kellett, lerombolta, körbenötte a régi házakat. Gyakran ezt tette a pecők épületeivel is, de ez nem jelentett gondot, mert amikor a Fantasztikus elfoglalt egy-egy újabb területet a pecők áthurcoltak olyan szektorokba, amelyekből a Fantasztikus már régebben kihúzódott. Wombe lakói az állandó költözködés ellenére szerettek a Fantasztikus közelében élni. A régiek helyett mindig új házakat kaptak a Fantasztikustól - a legfőbb művezető például egy régi tartályban rendezte be az otthonát.

A főművezető általában egy Gyárüzemnek nevezett épületben ítélkezett. Drevlinben ez volt a legnagyobb építmény. A váza vasból és rozsdásodó acélból készült; a legendák szerint ez volt a Fantasztikus szülőhelye. Amikor a legfőbb művezető birtokba vette, a Gyárüzemet már régen nem használták, egyik része teljesen megsemmisült - a Fantasztikus mohó parazita módjára felfalta azt, aminek a születését köszönhetette. A belsejében uralkodó sötétségbe csak itt-ott vágtak fénykört a halovány lámpások. A kísérteties félhomályban egy karomszerű kar fémcsontváza nyújtózott.

A Gyárüzemet a pecők szent és áldott helynek tartották. Nem csupán azért, mert itt született a Fantasztikus, hanem azért is, mert ezen a helyen őrizték a pecők legszentebb ikonját, az egyik Mérnász részszobrát. A szobor, amely egy taláros, csuklyás embert ábrázolt, magasabb és jóval karcsúbb volt a pecőknél. Az arcot úgy faragták ki, hogy a csuklya örök árnyékot vetett rá. Az orr, az ajkak és a pofacsontok vonalát közelről egész tisztán ki lehetett venni, ám a részletek nem látszottak. Az egyik kezében egy hatalmas, bámuló szemgolyót tartott. A másik kart könyékben el lehetett hajlítani.

Az emelvényen, a Mérnász szobra mellett egy jókora szék állt. Látszott rajta, a pecőknél jóval nagyobb termetű lények számára készült - az ülőkéje jó három pecők-lábnyira volt a padlótól, a támlája majdnem olyan magas, mint a Mérnász, ráadásul elképesztően szűk volt. A főművezető ebben a székben foglalt helyet a szertartások és a hivatalos tárgyalások során. Csak nagy nehezen sikerült belepréselnie zömök testét. Miután elhelyezkedett, a lába nem ért le az emelvényre, ám ez semmivel

sem csökkentette a tekintélyét. A legfőbb művezető hallgatósága az pódium előtt, a betonpadlón vagy a Fantasztikus ősrégi karján foglalt helyet, néhányan pedig felkapaszkodtak az oldalsó erkélyekre.

Ezen a napon egész tömeg zsúfolódott be a Gyárüzembe, nagyon sokan kíváncsiak volt a veszedelmes bajkeverő hírében álló pecők tárgyalására; sokakat érdekelt, mi történik a lázadók vezérével, annak a csoportnak a vezetőjével, amelynek tagjai nem áttartottak kárt tenni a Fantasztikusban. Mindenki eljött, aki éppen nem volt műszakban, és eljöttek azok is, akik a már betöltötték a negyvenedik évüket, és régen nem dolgoztak a Fantasztikus körül. A Gyárüzem zsúfolásig megtelt, azok pedig, akik nem értek be, azok a hírreccsentők révén jutottak információhoz. (A hírreccsentés olyan szent és misztikus kommunikációs forma volt, amelyet még a Mérnászok fejlesztettek ki.)

Három éles füttyszó hallatszott - a jelre csend támadt. A pecők elnémultak, ám a Fantasztikus nem csendesedett le. A tárgyalást időnként zúgások, huhogások, durranások és robajok, sistergések és csattanások szakították meg. Időnként megdörrent az ég, behallatszott az Odakint tomboló szél süvítése, a pecők azonban észre sem vették ezeket a megszokott zajokat.

Amikor mindenki elhallgatott kezdetét vette az Igazságosztás ceremóniája.

Két pecők - az egyik feketére festette borotvált arcát, a másik fehérre - lépett elő a Mérnász szobra mögül. Egy jókora fémlapot tartottak a kezükben. Miután komor pillantásokkal végigmérték a tömeget, hevesen megrázták a fémlapot. A zaj olyan volt, akár a valódi menydörgés.

A valódi mennydörgés azonban nem gyakorolt ekkora hatást a külső világ zajaihoz hozzászokott pecőkre. A mesterséges robaj, ahogy a hírreccsentőkön keresztül végigvisszhangzott a Gyárüzemen, olyan kísérteties volt, hogy a tömegből elismerő és rémült kiáltások szakadtak fel a hallatán. Amikor az utolsó robajhullám is elcsitult, bevonult a főművezető.

A pecők úgy hatvan esztendősen lehetett. Drevlin legbefolyásosabb, leggazdagabb klánjának, a Hosszúpartik családjának tagja volt. Már jó néhány nemzedék óta az ő családja tartotta a kezében a legfőbb művezető címét. (Egy másik klán, a Dokkmunkások családja többször is megpróbálta átvenni a hatalmat. Eleddig sikertelenül.) Hosszúparti Darral, mielőtt az atyja halálát követően főművezető lett, hosszú éveken át híven szolgálta a Fantasztikust. Kemény és konok, határozott pecők volt, belőle senki sem csinálhatott bolondot, ő azonban szinte mindenkit kihasznált. Rendszerint a többi klán kárára gyarapította a családja vagyonát, de ebben nem volt semmi különös, csak azt folytatta, amit atyái megkezdtek.

Darral főművezető közönséges munkásruhát, bő nadrágot, ormótlan bakancsot, és magas gallérú kabátot viselt. A kabátja derékban egy kicsit szűk volt rá. Az egyszerű öltözetet egy kovácsoltvasból készült koronával egészítette ki - ez a tárgy a Fantasztikus ajándéka, a legfőbb művezető ékessége volt. (Annak ellenére büszkén hordta, hogy tizenöt perc eltelte után megfájdult tőle a feje.) A vállára hatalmas, rút madártollakból készített köpenyt terített (kevesen tudták, hogy a tollak egy tier nevű madártól származnak, és a főművezető a velfektől kapta ajándékba őket), amely a pecők égbevágyódását hivatott szimbolizálni. A tollköpenyt kizárólag az Igazságosztó szertartásokon viselte. Az arcát szürkére festette. Ebben a színben benne volt a fekete és a fehér, a bűn és az ártatlanság jelképe; Darral így akarta jelezni, hogy elfogulatlan döntést, fog hozni az ügyben.

A kezében egy pálcát tartott, amelynek a végén egy hosszú drótszál himbálózott. Darral jelére a feketére festett arcú pecők megfogta a drót végét, és imákat mormolva a Mérnász szobrának aljához illesztette. A következő pillanatban sisteregve felizzott, és kékesfehér fénnel világítani kezdett a főművezető pálcájának tetején lévő üveggömb. A pecők elismerően mormogtak, a szülők pedig a mennyezetten világító hasonló lámpásokra mutogatva arról kezdtek magyarázni a gyermekeiknek, hogy a pecők a sötétséget szétoszlató fényt is a Fantasztikusnak köszönhetik.

Miután a tömeg lecsendesedett, és véget ért a Fantasztikus szokatlanul hangos dübörgéssorozata, a főművezető beszélni kezdett.

A Mérnász szobra felé fordult, felemelte a botja végén világító lámpást.

- Hívlak benneteket, ó, Mérnászok! Kérlek benneteket, ereszkedjétek alá égi síkotokból, és vezéreljétek a ti bölcsességetekkel, hogy helyes döntést hozzassunk ezen a napon.

A Mérnászok természetesen nem válaszoltak a főművezető szavaira. A beálló csend senkit sem lepett meg - a pecők akkor csodálkoztak volna, ha valaki tényleg felel. A Hosszúpartiak családjából származó Darral úgy értékelte a hallgatást, hogy a Mérnászok rábízzák a tárgyalás lefolytatását és a döntés meghozatalát. A két festett arcú pecők segédletével elégedetten felkapaszkodott a székére.

Miután elhelyezkedett a szörnyen kényelmetlen székben, a főművezető jelzett, hogy elővezethetik a foglyot. A feje máris megfájdult a koronától, a teste elgémberedett a székben; bízott benne, hogy hamar pontot tehetnek az ügy végére.

Egy huszonöt év körüli, vastag szemüveget viselő, fiatal pecők lépett a főművezető elé. A hóna alatt vastag papírköteget tartott. Darrel gyanakvóan végigmérté a fickót, alaposan megnézte magának a szemüveget. Nem látott még ilyesmit, és már majdnem megkérdezte, hogy mi a fenére jók azok a drótkeretbe foglalt üveglencsék, ám idejében észbe kapott, és inkább befogta a száját. Egy

főművezetőnek mindent tudnia kell...

Bosszúsán a festett arcú segédekre nézett.

- Hol a fogoly? - kérdezte. - Miért ez a késlekedés?

- Bocsáss meg, főművezető uram, de én lennék a fogoly - mondta Göreb. Zavarában elpirult.

- Te? - A főművezető összeráncolta a homlokát. - Hol az ügyed védője?

- Ha a főművezető úr megengedi, én magam védeném az ügyemet - mondta Göreb szerényen.

- Ez fölöttébb szokatlan, nemdebár? - kérdezte Darral a festett arcú segédektől, akik hirtelen azt sem tudták, mit felelhetnének, ezért csak egy vállrándítással válaszoltak. A főművezető felhorkant, és máshonnan próbált segítséget kérni. - Hol a vádlás képviselője?

- Nekem jutott az a megtiszteltetés, főművezető uram, hogy a vádlás képviselője lehetek - szólalt meg egy középkorú nő. Olyan éles, sipító hangon beszélt, hogy a Fantasztikus dőrejei ellenére is tisztán lehetett érteni a szavait.

- Úgy? És mondd csak... - A főművezető tanácstalanul Görebre mutatott. - ...szabályos az ilyesmit?

- Szokatlan, főművezető uram - felelte a nő. Előrébb lépett, és komor, becsmérő pillantást vetett Görebre. - De nem szabályellenes. El kell fogadnunk, hogy ő védje a saját ügyét. Az igazat megvallva, uram, senkit sem találtunk, aki hajlandó lett volna elvállalni ezt a feladatot.

- Ah? - A főművezető arca vidáman felragyogott. A tárgyalás rövidnek ígérkezett. - Nos, akkor lássunk hozzá.

A nő meghajolt, és visszament az asztalához, amit egy rozsdálló vashordóból készítettek a számára. A vádlás képviselője hosszú szoknyát és derékban szűk kabátot viselt. Vasszürke haját rendezett kontyba fogta a tarkója fölött; a kontyba több hosszú hajtűt döfött. Merev hátú, merev nyakú, merev ajkú nőszemély volt, Görebet az anyjára emlékeztette.

Göreb leült a másik vashordóból készített asztal mögé. Úgy érezte, lassanként kiszivárog belőle az önbizalom.

A vádlás képviselője a mellette ülő férfira mutatott.

- Az egyházat a főkántor fogja képviselni, főművezető úr - mondta.

A főkántor fehér kikeményített gallérú fehér inget viselt, aminek az ujjja túlságosan hosszú volt. Térdnadrágja szárát rozsdaszínű szalagokkal fogta össze. A lábára hosszú zoknit húzott, és nem bakancs, hanem cipő volt rajta. Felállt, és alázatosan meghajolt.

A főművezető behúzta a nyakát, és kényelmetlenül fészkelődni kezdett a székén. Nem sűrűn fordult elő, hogy az egyház képviselői részt vettek a tárgyalásokon, és még ritkábbak voltak az olyan esetek, amikor a vádlás képviselője mellett foglaltak helyet. Darral bosszús volt; sejtette volna, hogy a sógora is belekeveredik az ügybe. Várható volt, hiszen egy istenkáromlással felérő bűncselekményben kellett ítéletet hozniuk; a vádlott a Fantasztikus ellen követett el támadást. A főművezető mindig gyanakvóan figyelte a kántorok, és különösképpen a főkántor, a sógora ténykedését.

A sógora mindig érezte vele, hogy sokkal jobban tudná irányítani a nemzetet, mint ő. Nos, ha ilyen okosnak képzei magát, akkor... Akkor most az egyszer hallgatni fog! A főművezető elhatározta, nem hagyja szóhoz jutni a főkántort.

Hűvös tekintettel Görebre nézett, azután nyájasan rámosolygott a vádlás képviselőjére.

- Halljuk a tényállást!

A vádlás képviselője felállt, és elmondta, hogy a Haladás és a Virágzás Egyesült Bálványozói - a nevet komoran, szinte fenyegetően ejtette ki - már évek óta elégedetlenséget szítanak az északi és a keleti zónák különböző kisvárosaiban.

- A vezetőjük, Sróffeszítő Göreb közismert bajkeverő. Már gyermekkorában sok szomorúságot és csalódást okozott a szüleinek. Például egy megtévelyedett, idősebb kántor segítségével megtanult írni és olvasni!

A főművezető kihasználta a kínálkozó alkalmat, és megsemmisítő pillantást vetett a főkántorra.

- Írni és olvasni! Egy kántor! - kiáltotta döbbenet.

Csak a kántorok sajátították el az írás és az olvasás mesterségét, ők is csupán azért, hogy hirdethessék a pecöknék a Mérnászok ígét, amelyet a Sználati Zikönyvben gyűjtöttek össze. Rajtuk kívül egyetlen pecöknék sem volt szabad betűvetéssel foglalkoznia.

A tömeg felzúdult, a szülők kiáltozni kezdtek, intézkedéseket követeltek, amelyek meggátolják, hogy a gyermekek a jövőben ne tévelyedhessenek olyan bűnös ösvényre, amilyenén Göreb haladt.

A főkántor elvörösödött, szemmel láthatóan szégyellte magát a büntett miatt, amit kántortársa követett el. Darralnak már iszonyatosan hasgatott a feje, de elégedetten elmosolyodott. Lejjebb csúszott a székén, ám hiába mocorgott, nem sikerült kényelmesebb pózt találnia. Ennek ellenére pompásan érezte magát - a sógorával vívott titkos meccs eredménye egy null volt az ő javára.

Göreb bágyadtan, kissé meglepetten elmosolyodott. Furcsának találta, hogy a régi, gyermekkori ügyei is terítékre kerülnek.

- A következő rémtette az volt, hogy összetörte a szülei szívét - folytatta a vádlás képviselője szigorú hangon. - Beírátták a Fantasztikus iskolájába, ahol megtanulhatott volna mindent, amit egy

srőffeszítőnek tudnia kell. Ő azonban... - A nő Göbre mutatott. - ...az egyik tanóra alatt felállt, és tudni akarta, hogy miért.

Darral bal lába már teljesen elzsibbadt. Éppen azzal foglalkozott, hogy a lábujjai mozgásával szétoszlassa a zsibbadást, amikor meghallotta az ominózus szót. Miért! A vádlás képviselőjének éles hangja újra a tárgyalásra terelte a gondolatait.

- Mi miért? - kérdezte a főművezető.

A vádlás képviselője úgy gondolta, éppen eleget mondott, és mindenki érteni fogja, hogy mit akart kifejezni. Meghökken a főművezető kérdése hallatán. Elbizonytalanodott, nem tudta, hogyan folytassa a beszédét. A főkántor láthatta, hogy társa szorult helyzetbe került, mert gyorsan felállt. Mindentudó mosolyával szempillantás alatt kiegyenlítette a titkos meccs eredményét.

- Egyszerűen: miért, főművezető úr. Ez egy szó, amellyel a vádlott megkérdőjelezte legszentebb hitünket. Egy szó, amely radikális és veszedelmes. Egy szó, amely előidézheti a kormány bukását, társadalmunk szétbomlását, az általunk ismert életforma megsemmisülését.

- Ó! Tehát arról a bizonyos miértről van szó! - mondta a főművezető. Komoran Göbre nézett, és magában elátkozta azért, mert ezzel az ostobasággal esélyt adott a főkántornak az egyenlítésre.

- A vádlottat kicsapták az iskolából. Ezt követően felbolydította Het városát, mert egy teljes napra eltűnt. Kénytelenek voltak keresőket küldeni utána. Ez természetesen borzasztóan költséges dolog volt. És azt is könnyen elképzelhetjük... - A vádlás képviselője hatásszünetet tartott hogy mit érezhettek közben a szülei. Amikor nem került elő mindenki azt hitte, hogy belezuhant a Fantasztikusba. Voltak, akik azt állították, hogy azzal a bizonyos miérttel magára vonta a Fantasztikus haragját, amely aztán szigorú büntetést rótt ki rá. Amikor már mindenki holtan hitte, amikor már a megemlékezési szertartását szervezték, a vádlott hirtelen előkerült.

Göreb zavartan elvigyorodott. A főművezető ránézett, bosszúsan felhorkant, aztán a vádlás képviselője felé fordult.

- Azt mondta, Odakint volt - mondta a vádlás képviselője halkan. A hírreccsentők híven közvetítették a hangjában remegő iszonyt.

A tömeg döbbenet bámult.

- Nem akartam olyan sokáig elmaradni - szólt közbe Göreb. - Csak éppen eltévedtem, és...

- Csendet! - üvöltötte a főművezető, de azonnal megbánta hevesességét. A feje elviselhetetlenül lüktetett. A pálcája végén lévő gömblámpást Göbre irányozta, kis híján megvakította az erős fénnel. Majd, ha eljön az ideje, a vádlott is szót kap. Addig maradj csöndben, különben kivezettetlek a tárgyalócsarnokból. Megértetted?

- Igen, főművezető úr - felelte Göreb halkan.

- Van még valami? - kérdezte a főművezető a vádlás képviselőjétől. A bal lába érzéketlenné vált, és már a jobb is zsibbadni kezdett.

- Ezután nem sokkal a vádlott megalapította a HVEB néven ismert szervezetet. Ez az úgynevezett Szövetség többek között bűnös elveket hirdet. Tagjai azt követelik, hogy mindenki egyenlően részesedjen a velfek ajándékaiból, hogy a pecők tegyék közkinccsé mindazt, amit a Fantasztikusról tudnak... Hogy az így összegyűjtött tudás birtokában a pecők próbáljanak választ találni a hogyanokra és a miértekre...

- Istenkáromlás! - rikoltotta a főkántor elborzadva.

- ...és hogy a pecők ne várják a Nagy Napot, inkább magukért dolgozzanak, és éljenek a mának...

- Főművezető úr! - A főkántor felugrott a helyéről. - Követelem, hogy vigyék ki a csarnokból a gyermekeket! Az ilyen bűnös és istentelen szavak könnyen megrothatják fiataljaink lelkét!

- Semmi sincs ezekben a szavakban, ami veszélyes lenne! tiltakozott Göreb.

- Csendet! - A főművezető összeráncolta a homlokát. Elgondolkozott. Nem akarta, hogy a sógora újabb pontot szerezzen a titkos mérkőzésen, de tudta, ha eleget tesz a kérésének, akkor ő is felállhat, kiszabadulhat a székből. - A tárgyalást berekesztem. Most mindenki menjen el ebédelni. Egy óra múlva folytatjuk, de a tizennyolc év alatti fiatalok nem jöhetnek be a csarnokba.

A két festett arcú pecők segítségével kikászálódott a szűk székből. Levette a fejről a vaskoronát, életet dörzsölt elgyötört ülepébe, és addig dobogott, amíg újra érezni kezdte a lábait.

tizenegyedik fejezet

WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

Folytatták a tárgyalást. A gyermekeken és azokon a szülőkön kívül, akik kénytelenek voltak otthon maradni a kicsikkel, mindenki visszament a csarnokba. A főművezető rezignáltan, egy vértanú arckifejezésével feltette a fejére a koronáját, és elfoglalta a helyét a rettenetes székben. Elővezették a

foglyot, és a vádlás képviselője folytatta az ügy ismertetését.

- Ezek a veszedelmes ideák csábítóan hatnak a befolyásolható fiatalokra. A vádlottnak egész csoportnyi ifjú, elégedetlenkedő rebellist sikerült maga köré gyűjtenie. A helyi művezető és a kántorok, tudván, hogy az ifjak természetüknél fogva hajlamosak a lázongásra, nem avatkoztak közbe. Várták, hogy a probléma magától megoldódjon, abban reménykedtek, hogy ez is csak amolyan ifjúkori gond, mint...

- Mint a pattanások? - kérdezte a főművezető. Meg akarta nevetetni a hallgatóságot, és sikerült elérnie a célját, bár a pecők nem tartották ildomosnak, hogy kacagjanak a komor arcú főkántor jelenlétében.

A nevetés ideges kuncogássá változott, és hamar elcsitult.

- Ööö... Igen, főművezető úr - mondta a vádlás képviselője kissé bosszúsan.

A főkántor arcán olyan türelmes, elnéző mosoly jelent meg, ami azokra jellemző, akik hajlandóak és képesek tolerálni a környezetükben lévő butaságát. A főművezető hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megszorongassa a főkántor torkát. Amíg ezzel a gondolattal foglalkozott, nem hallotta a vádbeszéd egy részletét.

-... lázadást szítottak, amelynek eredménye az lett, hogy az Y-362-es szektorban kisebb kár keletkezett a Fantasztikusban. Szerencsére a Fantasztikus szinte azonnal képes volt meggyógyítani magát, így a vészhelyzet nem tartott sokáig... Adjunk hálát imádott bálványunknak! - A vádlás képviselője metsző hangon rikoltolni kezdett. - El sem tudjuk képzelni, milyen problémákat eredményezhetett volna ez a szörnyűség! Mindennek figyelembevételével követeljük, hogy a vádlottat, Sróffeszítő Görebet távolítsák el a társadalmunkból. Ne adjunk neki esélyt arra, hogy ismét letérítse ifjainkat a helyes ösvényről, és átcsábítsa a sajátjára, pusztításra és rombolásra bujtogassa őket!

A vádlás képviselője visszaült a helyére, behúzódt a vashordóból készített asztal mögé. Mennydörgő tapsvihár támadt a Gyárüzemben. Voltak, akik éles hangon kiáltoztak, mások éljeneztek, ám felhangzott egy-két nemtetszést kifejező füttyszó és bögés is.

Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy vannak, akik a vádlott pártján állnak, főművezető csak a homlokát ráncolta, a főkántor azonban talpra szökkent.

- Főművezető úr, ezek a hangok azt bizonyítják, hogy a fertőzés kezd továbbterjedni. Ebben a helyzetben az a leghelyesebb, ha megszüntetjük a kórságot! - A főkántor Göbrere mutatott. - Távolítsuk el a forrását! Félek, ha nem tesszük meg, akkor a Nagy Nap, amely már nem lehet messze... elhalasztódik. Talán sosem fog eljönni. Követelem továbbá, hogy ne adjunk alkalmat a vádlottnak a beszéde megtartására!

- Szerintem néhány füttý és bödülés még nem igazolja a főkántor úr feltételezéseit - mondta Darral óvatosan. A sógorára meresztette a szemét. - A vádlott elmondhatja, mit tud felhozni a védelmére. - Göbrere pillantott. - De vigyázz, nem tűröm, hogy istenkáromló szavakat használj a jelenlétemben!

Göreb lassan felállt. Egy pillanatra mozdulatlanra dermedt - mintha azon tűnődött volna, mit kellene tennie. Végül határozottan letette a vashordó tetejére a papírjait, és levette a szemüvegét.

- Főművezető úr - kezdte tiszteletteljes hangon. - Csak annyit kérek, hogy elmondhassam, mi történt velem azon a napon, amikor elveszettnek hittek. Fölöttébb különleges élményben volt részem... Valami olyasmit tapasztaltam, amelynek ismeretében mindenki megérti majd, miért éreztem fontosnak, hogy azt tegyem, amit tettem. Erről a dologról még soha, senkinek nem beszéltem - tette hozzá ünnepélyesen. Még a szüleimnek sem, és annak a személynek sem, aki mindenki másnál kedvesebb a számomra.

- Hosszú lesz? - kérdezte a főművezető. A széke karfájára tette a kezét és oldalra dőlt, hogy enyhítsen az ülepét szaggató fájdalomon.

- Nem, uram - mondta Göreb.

- Akkor folytasd...

- Köszönöm, uram. Azon a napon, amikor kicsaptak az iskolából... úgy éreztem, el kell bújnom valahová, ahol nyugodtan gondolkodhatok. Akkor még fogalmam sem volt arról, hogy a miérteim veszedelmes istenkáromlásnak számítanak. Nem gyűlölöm a Fantasztikust. Őszintén tiszteltem. Ámulatba ejt! Olyan csodálatos, olyan erős... - Göreb felemelte a kezét, az arca áhítatos volt. - Energiát merít a viharból, hihetetlen hatékonysággal dolgozik. Még a lenti Terrel Mocsárból is képes vasércet kivonni. Képes rá, hogy az ércből acélt készítsen, az acélból pedig alkatrészeket, amelyek folyamatos növekedéséhez kellenek. Amikor megsebesül, képes meggyógyítani magát.

- Örömmel elfogadja a segítségünket. Mi vagyunk a kezei, a lábai, a szemei. Elmegyünk oda, ahová ő nem tud eljutni. Segítünk rajta, amikor bajba kerül. Ha egy karom beleragad a Terrel Mocsárba, nekünk kell lemennünk, hogy kiszabadítsuk. Megnyomjuk a gombokat, elforgatjuk a kerekeket, felhúzzuk a karokat, lenyomjuk a tolattyúkat, és minden pompásan működik. Vagy legalábbis úgy tűnik. Ennek ellenére... nem tehetek róla, de... egyfolytában a miérteken töröm a fejem.

A főkántor ingerülten felállt, ám a főművezető, aki örült, hogy ezzel újabb pontot szerezhetsz az egyház elleni meccsben, szigorúan rászólt:

- Engedélyt adtam a vádlottnak a beszédre. Bízom benne, hogy a pecők elég erősek ahhoz, hogy hitük elvesztése nélkül végighallgassák. Vagy tévedek? Lehet, hogy gyenge a hitük? Lehet, hogy az egyház nem végez elég hatékony munkát?

A főkántor az ajkába harapott. Visszaült a helyére, és az elégedetten somolygó főművezetőre meresztette a szemét.

- A vádlott folytathatja.

- Köszönöm, uram. Nos... Sokszor elgondolkoztam azon, hogy miért van az, hogy a Fantasztikus bizonyos részei halottak. Vannak szektorok, amelyekben elrozsdásodik a teste. Van, ahol teljesen benővi a koralit. Vannak részei, amelyek már évszázadok óta nem mozdultak meg. A Mérnások nem ok nélkül tették oda ezeket a dolgokat. Vajon miért? Mit kellene csinálniuk ezeknek a részeknek? És miért nem végzik el a feladatukat? Arra a következtetésre jutottam, hogy ha tudnánk, miért élnek a Fantasztikus élő részei, ha tudnánk, hogyan csinálják azt, amit csinálnak, akkor talán megérthetnénk az Ő valódi rendeltetését.

- Ezért mondtam azt, hogy közkincsé kellene tenni a brigádok tudását. Minden ismeretünket egy halomba kellene raknunk, és... '

- Hová akarsz kilyukadni? - kérdezte a főművezető ingerülten. Már annyira fájt a feje, hogy hányingere támadt.

- Rögtön, rögtön... - Göreb idegesen feltette a szemüvegét. - Ezeken a dolgokon töprengtem, és azon, hogyan értethetném meg a pecőkkel, hogy miért foglalkozom olyan sokat az efféle kérdésekkel. Annyira belemerültem a gondolataimba, hogy egyszer csak azon kaptam magam: eltévedtem. Kijutottam Het határára. Esküszöm, véletlenül történt!

- Kívülre kerültem. Éppen nem dült vihar, ezért úgy döntöttem, körülnézek egy kicsit. El akartam terelni a gondolataimat a kínzó kérdésekről. Elég nehezen haladtam, és nagyon oda kellett figyelnem, hová lépek, ezért már túl későn vettem észre a közeledő vihart. Menedéket kellett találnom. Körülnézetem, és megláttam egy óriási... valamit. A földön feküdt. Odafutottam hozzá.

- Talán el tudod képzelni, mennyire meglepődtem... - Göreb a szemüvege mögül a főművezetőre hunyorgott.- ...amikor rájöttem, hogy az a bizonyos valami nem más, mint egy velf sárkányhajó!

A hírreccsentőkből kiáradó, visszhangra találó szavak mintha megrázták volna a Gyárüzemet. A pecők izgatottan susmorogni kezdtek.

- A földön? Lehetetlen! A velfek sosem szállnak le Drevlinre! - A főkántor elégedetten nézett körül.

A főművezető egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Túlságosan elfajultak a dolgok, de a tömeg reakcióját látva rájött, már nem hallgathatja el a vádlottat.

- Nem szálltak le - magyarázta Göreb. - Az a hajó... lezuhant!

A tömeg felhőrdült. A főkántor talpra ugrott. A pecők izgatottan beszélgetni kezdtek, többen beüvöltöttek:

- Fogjátok be a száját!

- Inkább ti kussoljatok! - ordították mások.- Hadd beszéljen!

A főművezető intett a festett arcú segédeknek, akik megrázták a mennydörgő fémlemezt. Lassan helyreállt a rend.

- Követelem, hogy azonnal vessünk véget az Igazságosztás e megcsúfolásának! - bömbölte a főkántor.

A főművezető elgondolkozott. Ha véget vetne a tárgyalásnak három dolgot érne el: megszabadulna ettől az örült pecőktől, a fejfájástól, és az ülepét kínzó zsibbadástól. Viszont sokan úgy gondolhatnák, hogy úgy táncol, ahogy az egyház fütyül, a titkos meccset pedig a sógora nyerné meg. Nem, jobb lesz, ha hagyja, hogy ez a Göreb végigmondja a mondókáját. Kétség sem férhet hozzá, ha így beszél, akkor egyre szorosabbra húzza a hurkot a saját nyakán.

- Már határoztam! - kiáltotta a főművezető félelmet gerjesztő hangon. A tömegre nézett, majd a főkántorra meredt. - És helyesen döntöttem! - Görebre pillantott.- Folytasd!

- Bevallom, nem tudom biztosan, hogy az a hajó tényleg lezuhant-e... - mondta Göreb. - De ez történhetett, mert törötten, sérülten feküdt a sziklák között. Közben kitört a vihar; és én nem találtam más menedéket, ezért bebújtam a hajóba. Az oldalán volt egy jókora lék, ott másztam be.

- Ha igaz amit mondasz, szerencsésnek vallhatod magad, hogy a velfek nem büntettek meg vakmerőségedért! - kiáltotta a főkántor.

- A velfek nem voltak olyan helyzetben, hogy bárkit megbüntethettek volna - felelte Göreb. - Ezek a halhatatlan velfek ugyanis... Ugye így nevezitek őket? Nos, ezek a halhatatlanok már nem éltek.

Dühöd kiáltások. Riadt üvöltések. Elfojtott éljenzés. A Gyárüzem falait megrengette a tömegből felszakadó moraj. A főkántor döbbenten zökkent vissza a székére. A vádlás képviselője legyezgetni kezdte egy zsebkendővel, és vizet kért neki. A főművezető döbbenetében kihúzta magát. Szerencsétlen mozdulat volt - beleszorult a szűk székbe. Nem bírt talpra állni, hogy helyreállítsa a rendet, csak a pálcájával hadonászott. A lámpája elvakította a segítségére siető festett arcúakat.

- Hallgassatok végig! - Göreb túlharsogta a tömeget. A HVEB-nek, Rezegét is beleértve, nem volt

olyan szónoka, aki olyan meggyőző és karizmatikus beszédeket tudott volna tartani, mint Göreb, ha elragadta a hæv. Tulajdonképpen azért hagyta letartóztatni magát, hogy megtarthassa ezt a beszédet. Tudta, talán nem lesz több alkalmja arra, hogy eljuttassa az üzenetét a pecökhöz; ki akarta használni a lehetőséget.

Felugrott a vashordóra, rátaposott a papíjaira. Felemelte a karját, hogy magára vonja a tömeg figyelmét.

- A felső síkokban élő velfek nem istenek, hiába akarják elhitetni velünk, hogy azok. Nem halhatatlanok. Éppen olyan húsból, vérből és csontból való lények, mint mi magunk! Tudom, mert láttam a rothadó hullájukat. A lezuhant sárkányhajóban láttam a halott velfeket!

- És láttam a világukat! Láttam azt, amit ti „dicső mennyországnak neveztek”. Könyveket hoztak magukkal, némelyikbe beleolvastam. Az ő világuk... tényleg mennyország! Gazdagságban pompában élnek. Olyan szép a világuk, hogy ti elképzelni sem tudtok hozzá foghatót. Egy olyan világban élnek, amelyet mi tartunk fenn. Mi, akik izzadunk, akik gürcölünk. És hadd mondjak még valamit! Eszük ágában sincs, hogy felvigyenek magukhoz. Csak a kántorok tömik tele a fejeteket azzal, hogy feljutunk oda, ha „kiérdemeljük”! Miért vinnének fel bennünket? Idelent van szükségük ránk. Ránk, a rabszolgáikra! Élünk, dolgozunk, szolgáljuk a Fantasztikust, hogy nekik legyen elég vizük az élethez. Szánalmas életünk során minden egyes nap elviseljük a vihart, hogy ők fényűzően élhessenek!

- Ezért mondom azt - kiáltotta Göreb -, hogy mindent meg kell tanulnunk a Fantasztikusról. Kezünkbe kell vennünk az irányítását, mert csak így kényszeríthetjük a velfeket... a halandó velfeket, akiknek közül sincs az istenekhez... Így kényszeríthetjük őket arra, hogy ideadják, ami nekünk jár!

Elszabadult a káosz. A pecök üvöltöttek, visítottak, lökdösődtek, egymás taszigálták. A főművezető - közben sikerült kiszabadulnia a székből - döbbenten bámult a fenevadra, amit ő eresztett szabadon. Dühösen toporzékolt, és úgy hadonászott a pálcájával, hogy a hosszú drót lecsúszott a szoborról. A pálcavégén kialudt a lámpás.

- Csarnokot kiüríteni! Csarnokot kiüríteni!

Berontottak a rezések, de jó időbe telt, míg az izgatott pecököt sikerült kiterelniük a Gyárüzemből. A tömeg egy darabig még a külső folyosókon hullámozott, majd amikor megszólalt a műszakváltást, jelző fűtő, oszladozni kezdett. Voltak, akik hazamentek, mások munkahelyükre siettek, hogy kiszolgálják a Fantasztikust.

Csak a főművezető, a főkántor, a vádfás képviselője, Göreb, a két festett arcú pecök maradt a Gyárüzemben.

- Veszedelmes ifjú vagy - mondta a főművezető. - Ezek a hazugságok...

- Nem hazudtam! Igazat szoltam! Esküszöm...

- Ezeket a hazugságokat természetesen senki sem fogja elhinni, de ahogy ma bebizonyítottad, arra így alkalmasak, hogy nyugtalanságot szíts velük. Ítéleztél magad fölött. A sorsod most már a Mérnászok kezében van. - A főművezető a festett arcú pecökre nézett. - Álljatok a fogoly mellé, és vigyázzatok, meg ne szólaljon!

A festett arcúak Göreb mellé álltak és vonakodva, mintha attól tartanának, hogy megfertőződnek az érintésétől, megfogták a karját.

A főkántor lassanként magához tért a sokkból, és újra áhítatosnak, megint ravaszkságnak tűnt. Látszott az arcán, biztos benne, hogy a vétkes elnyeri méltó büntetését.

A főművezető bizonytalan léptekkel - még nem állt teljesen helyre a vérkeringése -, sajgó fejét nyomkodva a Mérnász szobrához ment. Göreb és két festett arcú őrzője utána lépett. Görebet még ebben a helyzetben is jobban érdekelte, hogy milyen szobor, mint az, hogyan fog ítékezni fölötté. A főkántor és a vádlás képviselője is közelebb húzódott. A főművezető hajbókolva imádkozni kezdett (a főkántor visszhangként ismételte a szavait), majd előrenyúlt, megfogta a Mérnász bal kezét.

A főművezető megrántotta a kezét.

A Mérnász jobb kezében lévő szemgolyó belsejében fény villant. A fényben mozgó képek jelentek meg. A főművezető diadalmasan a főkántorra és a vádlás képviselőjére pillantott. Göreb csodálkozva bámult a mozgó képekre.

- A Mérnász válaszol! - kiáltotta a főkántor. Térdre roskadt.

- Varázslámpa - mondta Göreb izgatottan. Belenézett a szemgolyóba. - Csakhogy ez nem valódi mágia, nem olyan, mint a velfeké. Ez mechanikus varázslat! A Fantasztikus mellett én is találtam egy ilyet. Szétszedtem. Ezek a képek nem mozognak, csak a keret pörög, attól elevenednek meg a rajzok. Gépvarázslat, ami megbolondítja a szemet...

- Hallgass, eretnek! - dörrent rá a főművezető. - Megszületett a ítélet. A Mérnászok azt mondják, hogy a kezükbe kell adnunk téged.

- Nem hiszem, hogy ezt mondták volna, uram - tiltakozott Göreb. - Nem tudom, egyáltalán mondtak-e valamit. Kíváncsi lennék, miért...?

- Miért? Miért! Miközben belezuhanasz a vihar szívébe, sokszor felteheted magadnak ezt a kérdést! - ordította Darral.

Göreb a mágikus lámpát nézte, amely újra és újra lejátszotta a mozgó képsort. Megrázta a fejét. Nem hallotta tisztán a főművezető szavait.

- A vihar szívére beszéltél, uram? - A szemüvege vastag lencsái felnagyították a szemgolyóját, és ettől valahogy rovarszerű lett a külseje.

A főművezető undorodva nézett rá.

- Igen. A Mérnások elítéltek. - Darral meghúzta a szobor karját. A szemgolyó villant egyet, a belsejében kialudt a fény.

- Micsoda? Ezt ebből a képből olvastad ki? Nem, uram. Nem ítélték el! - vitatkozott Göreb. Nem tudom pontosan, hogy mi ez, de ha módom lenne megvizsgálni...

- Holnap reggel - vágott közbe a főművezető - végig kell menned a Terrel Mocsár lépcsőin. A Mérnások kegyelmezzenek a lelkednek! - Hosszúparti Darral bicegve, egyik kezével zsidbadó ülepét dörzsölgetve, a másikkal lüktető fejét nyomogatva kivonult a Gyárüzemből.

## tizenkettedik fejezet

### WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

- Látogató - szólt be a foglár a vasrudak között.

- Micsoda? - Göreb felült a priccsen.

- Látogató. A nővéred. Gyere!

Kulcsok csörrentek, zár kattan. Kitárult az ajtó. Göreb meglepetten és zavarodottan felállt az ágyról, és a foglár nyomában átment a látogatósobába. Legjobb tudomása szerint nem volt nővére. Igaz, már évek óta nem járt otthon; ennyi idő alatt akár testvérei születhettek. Ám ha meg is születtek, nem nőhettek akkorára, hogy egyedül jöjjenek el fivérükhöz, a börtönbe.

Amikor beléptek a látogatósobába, Göreb még mindig az éveket számolgatta. A fiatal nő olyan hevesen ugrott rá, hogy majdnem ledöntötte a lábáról.

- Kedves bátyám! - zokogta. Átkarolta Göreb nyakát. A csókjában valahogy több szenvedély volt, mint amennyi egy rég látott testvértől elvárható.

- A következő műszakváltást jelző sípszóig beszélhettek - mondta a foglár unott hangon. Kiment a szobából, becsapta és kulcsra zárta az ajtót maga mögött.

- Rezege? - Göreb pislogva a nőre nézett. A szemüvegét a cellában felejtette.

- Hát persze, hogy én vagyok! - A nő még egyszer megölelte. - Miért, ki mászt vártál?

- Én... Nem is tudom - dadogta Göreb. Őszintén meglepte, hogy láthatja Rezegét, de közben valahogy csalódott volt, hogy nem a nővére jött el hozzá. Ilyen helyzetben a család nyújthatja a pecóknek a legtöbb vigaszt. - Hogy jutottál be?

- Csavarlazító Odwinnak van egy sógora, aki az egyik villámútutajon dolgozik. Ő hozott el. - Rezege távolabb lépett Görebtől. - Nem voltál dühös, amikor látnod kellett, hogyan rabszolgáskodnak a társaink?

- De igen - felelte Göreb. Nem lepte meg, hogy Rezege ugyanazt érezte és ugyanazt gondolta a villámútutajból kilesve, mint ő, amikor keresztülutazott Drevelinen. Nem először fordult elő a dolog.

A nő elfordult, lassan levette a fejéről a nehéz, vastag sálát. Göreb nem volt biztos benne - szemüveg nélkül csak homályos foltnak látta Rezege arcát -, de úgy érezte, a nő aggódalmasan néz rá. Talán azért, mert halálra ítélték? Nem, ez nem lehet. Rezege az ilyesmin mindig hamar túltette magát. Valami más zavarta, valami ennél sokkal komolyabb dolog.

- Mi a helyzet a Szövetséggel?

Rezege felsóhajtott. Ez az, gondolta Göreb. Mindjárt kiböki, mi baja van!

- Ó, Göreb! - A nő félig bosszúsan, félig sajnálkozva beszélt. - Miért kellett előadnod a tárgyaláson azokat a nevetséges meséket?

- Meséket? - Göreb bozontos szemöldöke egészen a hajvonaláig ugrott. - Miféle meséket?

- Tudod... A halott velfekről meg a könyvekről, amikben képek vannak a mennyországról.

- Ezek szerint a hírdalnokok a szájukra vették, amit mondtam? - Göreb arca elégedetten felragyogott.

- Hogy a szájukra vették-e? - Rezege a kezét tördelte. - Minden műszakváltásnál erről üvöltöznek! Már mindenki ismeri a meséidet...

- Miért mondd azt, hogy mesék? - kérdezte Göreb, aztán hirtelen mindent megértett. - Te nem hiszel nekem! Rezege, minden igaz, amit a tárgyaláson mondtam. Esküszöm neked a...

- Ne esküdj - fojtotta belé a szót a nő. - Hát már elfelejtetted? Nem hiszünk az istenekben.

- Esküszöm az irántad érzett szerelmemre! - mondta Göreb. - Minden igaz, amiről beszéltem. Minden megtörtént velem. Az a látvány és az az élmény... a tudás, amire ott tettem szert... Az, hogy rájöttem, a velfek nem halhatatlanok, hanem éppen olyan halandók, mint mi vagyunk... Ezek voltak az okok,

amelyék miatt létrehoztam a Szövetséget. Ez az emlék adott bátorságot ahhoz, hogy szembenézzek azzal, amí most előttem áll - fejezte be olyan keserűen, hogy Rezegeének megsajdította a szívét az iránta érzett sajnálat.

A nő zokogva Göreb karjai közé vetette magát.

Göreb megsimogatta Rezege széles hátát, és halkán megkérdezte:

- Sokat ártottam az ügynek?

- Ne-e-em - szipogta Rezege. Az arcát Göreb vállához, könnyáztatta tunikájához szorította. - Tulajdonképpen, ööö... Tudod, kedvesem, mi hagytuk... ööö... azt terjesztettük, hogy a kínzások és a megpróbáltatások, amelyeket a brutális imperialista kezei közt kellett elszenvedned...

- De hiszen nem kínoztak meg! Nagyon rendesek voltak hozzám, kedvesem.

- Ó, Göreb! - kiáltotta Rezege, és csalódottan ellökte magát a férfitől. - Reménytelen vagy!

- Sajnálom - mondta Göreb.

- Hallgass ide - folytatta Rezege gyorsan. Megtörölgette a szemét. - Nincs sok időnk. A legfontosabb dolog, ami most a hasznunkra lehet, az a te kivégzésed. Ezért arra kérek, ne rontsd el! Ne... - Figyelmeztetően felemelte az ujját. - ...Ne beszélj többet halott velfekről meg hasonlókról.

Göreb felsóhajtott.

- Rendben van - ígérte.

- Te az ügyünk mártírja vagy. Ezt ne felejtsd el. És az ügyünk érdekében próbáld tartani a szád. Rezege rosszállóan végigmérte a zömök pecöket. - Azt hiszem, híztál egy kicsit, amióta itt vagy.

- Elég jó a börtönkoszt...

- Most az egyszer ne csak magadra gondold, Göreb - folytatta Rezege. - Már csak egy éjszakád maradt. Azt hiszem ennyi idő alatt nem tudod száználmassá változtatni a külsődet, de azért tégy meg mindent, ami téled telik. Mondd, nem tudnád összevérezni magad?

- Nem hiszem - mondta Göreb bizóntalanul.

- Nos... A lehető legtöbbet kell kihoznunk a dologból. - Rezege felsóhajtott. - Bármit teszel, próbálj mártírnak látszani!

- Nem tudom, hogyan csináljam...

- Ó, dehogyis nem tudod! Légy bátor, határozott, hajlíthatatlan, megbocsátó.

- Egyszerre?

- A megbocsátás nagyon fontos. Mondhatnál valami megbocsátót, miközben hozzákötöznek a villámmadárhoz.

- Megbocsátás... - motyogta Göreb. Megpróbálta az agyába vésni a szót.

- És amikor letaszítanak, akkor mondj valamit, amivel kifejezed, hogy nem törtek meg. Mondjuk azt, hogy... „Éljen a HVEB! Sosem győztök le minket!” És persze közöld azt is, hogy még visszatérsz.

- Hajlíthatatlanság. Éljen a HVEB. Visszatérek - Göreb rövidlátóan ráhunyorgott a nőre. - Tényleg? Mármint... tényleg visszatérek?

- Igen. Természetesen. Mondtam, hogy kihúzzunk a csávából. Komolyan is gondoltam. Miért, szerinted hagynám, hogy kivégezzenek téged?

- Hááát...

- Olyan balga vagy! - mondta Rezege, és játékosan összeborzolta Göreb haját. - Tudod egyáltalán, hogyan működik az a madár?

Éles füttyszó hallatszott - a süvítés végighasított a város fölött.

- Idő! - kiáltott be a foglár. Az ajtó kémlelőnyílásába dugta kövér arcát, és közben nekilátott, hogy kinyissa az ajtót.

Rezege bosszúsán nézett rá: Az ajtóhoz ment, kinézett a foglárra.

- Még öt perc.

A foglár összeráncolta a homlokát.

- Ne felejtsd el - mondta Rezege, és figyelmeztetően felemelte az öklét -, hogy engem ki fogsz eresztetni!

A foglár érthetetlen szavakat mormolva elment.

- Nos... - Rezege a fogoly felé fordult. - Hol is tartottam? Ja, igen. A madárnál. Lektrikus Lof szerint...

- Mit tudhat ő a madárról? - kérdezte Göreb. Eléggé féltékeny volt a hangja.

- A Lektrizáló brigád tagja - mondta Rezege könnyedén. - Az ő brigádjának tagjai szokták röptetni a villámmadarat, hogy lelektrikusságot gyűjtsön a Fantasztikusnak. Lof azt mondta, hogy fel fognak tenni téged arra az izére, ami olyan mint két óriási szárny. Fából készült, tier-tollak vannak rajta, kábeleket csatlakoztattak hozzá. Hozzákötnék ehhez az izéhez, aztán letaszítanak a Terrel Mocsár lépcsői fölött. Ott fogsz lebegni a viharban, rádzuhog az eső, hajigálni fog a szél, és...

- Villámlás nem lesz? - kérdezte Göreb idegesen.

- Nem - nyugtatta meg Rezege.

- Akkor miért nevezik villámmadárnak?

- Nem tudom.. Ez csak egy... név.

- De ha rajta leszek a madáron, akkor... Nem fog lesülyyedni ahelyett, hogy repülne?  
 - De igen! Végighallgatnál?  
 - Igen - mondta Göreb megsemmisülten.  
 - A madár zuhanni kezd. Megfeszülnek és elpattannak a kábelek. A villámmadár végül le fog zuhanni a Terrel Mocsár egyik szigetére.  
 - Tényleg? - Göreb elsápadt.  
 - Ne aggódj! Lof szerint a madár váza kibírja a becsapódást. Nagyon erős. Azokat a farudakat a Fantasztikus csinálta...  
 - Kíváncsi lennék, miért? - tűnődött Göreb. - Miért készítené a Fantasztikus farudakat?  
 - Honnan tudjam? - kiáltotta Rezege. - És mit számít ez? Figyelj már rám! - Mindkét kezével belemarkolt Göreb szakállába, és addig húzta, amíg a férfi szeme könnybe lábadt. Már régen kitapasztalta, hogy Görebet így lehet a legegyszerűbben rákényszeríteni, hogy arra figyeljen amit mondanak neki. - Leszállsz a Terrel Mocsár egyik szigetére. Ezeken a szigeteken a Fantasztikus bányászik. Amikor az ásókarmok leereszkednek, hogy ércet markoljanak magukba, jelet kell tenned az egyikre. A mieink figyelni fogják a karmokat, felfedezik a jeledet, és akkor... Akkor! Tudni fogjuk, melyik szigeten vagy.  
 - Csodálatos terv, kedvesem! - Göreb elismerően rámosolygott a nőre.  
 - Köszönöm. - Rezege elpirult. - Ezután csak arra kell ügyelned, hogy elkerüld a karmokat, nehogy téged is kibányásszanak.  
 - Jól van.  
 - Amikor újra leereszkednek a karmok, már megy velük a segítség. - Rezege a férfi értetlen arcára nézett, és magyarázni kezdett. - Tudod... Van egy mentőmarok. Ebben szoktak lemenni a pecők a szigetekre, amikor ki kell szabadítaniuk a beszorult karmokat...  
 - Hát így csinálják? - ámuldozott Göreb.  
 - Ó, bárcsak te is szolgáltad volna a Fantasztikust! - kiáltotta Rezege, és bosszúsán megrántotta a férfi szakállát. - Elnézést. Nem akartam ekkorát rántani rajta. - Megcsókolta és megsimogatta Göreb arcát. Minden rendben lesz, csak ne feledkezz meg semmiről. Amikor felhozunk, akkor kijelentjük, hogy ártatlannak találtattál. Nyilvánvaló lesz, hogy a Mérnászok támogatnak téged, és támogatják az ügyünket is. Ezután... csapatostul fognak csatlakozni hozzánk a pecők! Felvirrad a forradalom napja! - Rezege szeme boldog szikrákat szórt.  
 - Igen! Pompás lesz! - Görebet magával ragadta a nő lelkesedése.  
 A foglár bedugta az orrát a rácsok között, és tapintatosan köhintett egyet.  
 - Jól van, megyek már! - Rezege a fejére tette a sálát, aztán még egyszer megcsókolta Görebet. A férfi száján ott maradt a sál egy foszlánya. A foglár kinyitotta az ajtót. - Ne feledd! - mondta Rezege titokzatosan. - Mártírság!  
 - Mártírság - bólintott Göreb vidáman.  
 - És nincs több mese a halott istenekről! kiáltotta vissza Rezege a folyosóról. A foglár belekarolt, elvezette a cellától.  
 - Ezek... - kezdte Göreb - ...nem mesék voltak... Felsóhajtott. Rezege már nem hallhatta az ellenvetését.

### tizenharmadik fejezet

### WOMBE, DREVLIN, ALSÓSÍK

A pecők szelíd, jólelkű lények, történelmük során még sosem háborúztak - legalábbis nem emlékeztek ilyesmire. Megfosztani az életétől egy másik pecőköt? Ilyesmiről még egyikük sem hallott, egyikük sem álmodott. Elképzelhetetlen volt a számukra. Kizárólag a Fantasztikusnak van joga ahhoz, hogy megöljön egy pecőköt. Ez elég gyakran megtörtént, de általában véletlenül.

A pecők törvénykönyvében szerepelt a halálbüntetés (a legszörnyűbb bűncselekményeket is büntetni kellett valamivel), mégsem voltak képesek arra, hogy kivégezzék az elítéltet. A dolgot úgy oldották meg, hogy a bűnöst a Mérnászok ölébe dobták. Ha a Mérnászok azt akarták, hogy a elítélt mégis életben maradjon, akkor gondoskodtak a megmeneküléséről. Ha azt akarták, hogy meghaljon, akkor az illető elbúcsúztatott az élettől.

„Végigmenni a Terrel Mocsár lépcsőin” - a pecők így nevezték a kivégzésnek ezt a furcsa módját, amivel megszabadultak a nem kívánatos egyénektől. A Terrel Mocsár valójában egy szigetfűrt volt, amely Drevlin alatt lebegett. A szigetek állandóan forogtak, és közben lefelé tartottak, míg végül belevesztek a Mélysötét örvénylő felhőibe. Azt suttogták, hogy a régi korokban, közvetlenül a Szétválás után a szigetek még olyan közel voltak Drevlinhez és egymáshoz, hogy egy pecők

könnyedén átugorhatott egyikről a másikra. (Sokan gyanították, hogy az őspecők ennek a szökdécselésnek a végrehajtására ítélték a bűnözőiket.)

Az évszázadok során a szigetek fokozatosan mélyebbre merültek az Örvénybe. Úgy lesüllyedtek, hogy fentről még a viharok közötti viszonylag nyugodt időszakokban is alig lehetett kivenni a körvonalait. Ahogy egyszer az egyik kivételesen bölcs főművezető megjegyezte: a pecőknek szárnyakat kellene növesztenie ahhoz, hogy életben maradjon odalent, míg a Mérnások eldöntik, mit csináljanak vele. Ez a megjegyzés arra serkentette a pecőket, hogy szárnyakat adjanak az elítélteknek - így került sor a villámmadár alkalmazására.

A szárnyat hivatalosan az „Igazság Tollainak” nevezték. Azokból a sima, tökéletes formájú fadarabokból készítették, amelyeket a Fantasztikus köpött ki magából a lektizálás elvégzéséhez.

A fakeret négy láb széles, a szárnyak feszításválsága körülbelül tizenhárom láb volt. A keretet szövött anyaggal (ez is a Fantasztikustól származott) borították be, azután vízből és lisztből kevert ragaccsal tier-tollakat erősítettek rá. A lektizálóra erősített erős kábel lehetővé tette, hogy a szárnyak beleröpüljenek a vihar szívébe, és learassák a villámokat. Egy kétszáz fontnál is nehezebb pecőkkel megterhelve természetesen nem bírt felemelkedni - az elítélt súlya lefelé húzta.

Az elítéltet az egyik viharszünet során lekísérték Drevlin peremére, és ráerősítették az Igazság Tollaira. A csuklóját hozzákötötték a fakerethez, a lába szabadon lógott. Ezután hat kántor megemelte a szerkezetet, és a főművezető parancsára futni kezdett vele. Egészen a sziget széléig cipelték, ott lódítottak rajta egyet, és eleresztették.

Az ítélet végrehajtását csak néhányan látták: a főművezető, a főkántor, és az a hat alacsonyabb rangú kántor, akik lelökték a szárnyat a szigetről. Valamikor régen még minden ráérő pecők végignézhette az aktust, de Csavar Dirk legendás esete óta senkinek sem engedték meg, hogy lejöjjön a peremhez. (Dirk műszak közben berúgott és elaludt. Nem vette észre, hogy a gondjaira bízott buborékforraló szelepe nem bírja kiereszteni a felesleges gőzt. A robbanás során több pecők súlyosan megsérült, és ami még szörnyűbb volt: megsebesült a Fantasztikus is. A Fantasztikus másfél napra kénytelen volt leállítani magát - ennyi időre volt szüksége a javítások elvégzéséhez. Dirk is összeégett, de életben maradt. Elítélték. Amikor a peremhez vezették, egész tömeg jött el, hogy lássa a röptét. A hátul állók persze nem sokat láttak az egészből, és lökdösni kezdték az elől állókat. A tolatkodás vége az lett, hogy a perem legszélén álló pecők közül sokan lezuhantak. A főművezető ezután megtiltotta, hogy a pecők részt vegyenek a kivégzéseken.)

Ami Göreb kivégzését illeti, a pecők nem mulasztottak el semmi érdekeset. Görebet annyira lenyűgözte a látvány, hogy megfeledkezett a mártírságról. Érdeklődve figyelte, mit tesznek vele, és kérdéseivel kis híján az örületbe kergette a körülötte serénykedő kántorokat.

- Miből készült ez az íz? Mi tartja össze a keretet? Mennyi szövetet használtak fel a keret beborításához? Tényleg olyan sokat? Tényleg? Miért készít a Fantasztikus szövetet?

A főkántor végül az ártatlanok védelmének érdekében betömte Göreb száját. Amikor ez megtörtént a főművezető parancsára minden ceremónia nélkül elindították útjára az Igazság Szárnyait. (A főművezető minél hamarabb szeretett volna túllenni az egészen; a koronája miatt borzasztóan fáj a feje.)

A hat izmos kántor felemelte a szárnyat. A főkántor jelére futni kezdtek, lerohantak a rámpán, a sziget pereme felé tartottak. Hirtelen erős szél kapott a szárnyba, kitepte a kántorok kezéből, és felemelte a, levegőbe. A szárny háromszor megpördült, aztán...

Göreb lezuhant a földre.

- Mit a fenét műveltek ti ott? - kiáltott a főművezető. - Mit műveltek? - Dühösen a sógorára nézett, aki zavartan odafutott a szárnyhoz, hogy kiderítse, mi történt.

A kántorok közben kihúzták Görebet a törött szárny alól. Göreb szédelegve, tollakat köpködve bújt elő. A kántorok felvezették a rámpa tetejére, előhoztak egy másik szárnyat. Miközben a főkántor alaposan leszidta őket hozzákötötték az elítéltet a második szárnyhoz, majd újra futásnak eredtek.

A szél ezúttal a megfelelő pillanatban emelte fel a szárnyat. Göreb kecsesen szállt a levegőben. A kábel megfeszült, aztán elpattant. A kántorok, a főkántor és a főművezető a perem széléhez ment. A lassan lefelé ereszkedő elítélt után néztek.

Görebnek valahogy sikerült kiköpnie a szájába tömött pecket, mert mielőtt belesüllyedt az Örvény szívébe, még felkiáltott

- Miéért?

Hosszúparti Darral legalábbis meg mert volna esküdni rá, hogy hallotta az üvöltést.

A főművezető levette a fejéről a vaskoronát – a legszívesebben lehajította volna a mélybe -, aztán hazament a lakásába, ami valamikor a Fantasztikus tartálya volt.

...

Göreb lebegett, a légáramlatok szelíden pörgették. A nyakát nyújtogatva felnézett Drevlin szigetére.

Eleinte élvezte a repülést, lustán körözött a sziget alatt, kedvtelve nézegette a koralit formációkat - innen sokkal érdekesebbek voltak, mint felülről. Nem volt rajta a szemüvege (egy zsebkeendőbe csavarta és a nadrágja zsebébe dugta), de amikor egy felfelé áramló légörvény a hátára vette olyan közel került a sziget aljához, hogy csodálatos tisztasággal látott mindent.

A sziget alsó részén lyukak milliárdjai sötétlettek. Némelyik meglepetően nagy volt - Göreb könnyedén keresztülvitorlázható volt rajuk, de sajnos nem tudta irányítani a szárnyakat. A lyukakból buborékok buggyantak ki, amelyek szinte azonnal szétpattantak a levegőben.

Göreb rájött, hogy olyasmit lát, aminek öléltte még nem sokan lehettek a szemtanúi. Érdekes felfedezést tett.

- A koralit valamilyen gázt termelhet, ami könnyebb a levegőnél. Így lehetséges, hogy a sziget lebeg. - Az agyában megjelent a kép, amit a Szemgolyóban látott. - De miért van az, hogy egyes szigetek magasabban, mások alacsonyabban lebegnek? Miért van magasabban a velfek szigete, mint a miénk? Logikus a válasz: az ő szigetük könnyebb. De miért? Ah, hát persze! - Göreb nem vette észre, de miközben töprengett egy képzeletbeli spirál mentén egyre feljebb került. Szédülni kezdett. - Ásványok! Az ásványok miatt a mi szigetünk nehezebb. A mi szigeteink belsejében több érc, vas meg hasonlók vannak, mint a velfek szigetében. Ez lehet az oka annak, hogy Mérnászok idelent építették meg a Fantasztikust, nem pedig odafönt. De... Még mindig nem tudom, hogy egyáltalán miért építették meg!

Szerette volna leírni a megfigyeléseit. Bosszankodva rájött, hogy nem bírja megmozdítani a kezét. Oldalra nézett, és csak ekkor fogta fel, milyen kétségbeejtő a helyzete. Az ég egyre sötétebb lett körülötte. Már nem látta Drevlin szigetét. A szél egyre erősebben fújt, a lebegés fokozatosan hánykolódássá változott: Göreb magatehetetlenül sodródott, felfelé szállt, leereszkedett, és pörgött, pörgött... Eleredt az eső. Göreb bőrig ázott, de közben megint felfedezett valamit. A dolog nem tűnt olyan fontosnak, mint az első felfedezése, de azért elég érdekes volt.

Az anyag, a ragacs, amivel a fakeretre rátapasztották a tollakat, szétmállott a vízben. Göreb egyre növekvő félelemmel figyelte, ahogy a tier-tollak egyenként leválnak a szárnyról. Először arra gondolt, hogy kiszabadítja a kezét, bár fogalma sem volt róla, utána mit fog csinálni. Csavargatni, ráncigálni kezdte a csuklóját. A heves vonaglással annyit ért el, hogy pörögni kezdett.

Göreb képtelen volt elválasztani a csuklóját a gyorsan kopaszodó fakerettől. A gyomorforgató pánik első pillanatait követően, amikor már biztos volt benne, hogy nem fog hányni, megpróbálta higgadtan végiggondolni a helyzetet. A keretről közben már majdnem az összes toll lemállott. A szárny lelassult, de még mindig egyre lejjebb ereszkedett. Göreb nem hagyta abba a rángatózást, ám a keret mégsem billent oldalra, nem kezdett pörögni, mint korábban.

Göreb szokatlanul éles elméjében már megjelentek az aerodinamikai törvények körvonalai, amikor felfedezte maga alatt a felhőrengetegből előbukkanó sötét tömeget. Hunyorogva vizsgálgatta egy darabig, aztán arra a következtetésre jutott, hogy a Terrel Mocsár egyik szigetét látja. Ekkor a felhők között volt, lassan ereszkedett lefelé. Meglepetten látta, hogy a sziget mintha emelkedni kezdett volna feléje. Közeledett, még hozzá riasztó sebességgel.

Ez volt az a pillanat, amikor Göreb egyszerre két törvényt fedezett fel: a relativitás elméletet és a gravitáció szabályait.

Sajnos a becsapódást követően mindkét törvényrendszer elillant a fejéből.

#### tizennegyedik fejezet

### VALAHOL, UYLANDIA-FÜRT, KÖZÉPSÍK

Azon a reggelen, amikor Göreb a Terrel Mocsár felé siklott, Hugh és a herceg sárkányháton, valahol az Uylandia-fürt fölött belerepült az éjbe. Hideg volt, az utazást nem lehetett vidámnak nevezni. Trian közölte a sárkánnyal az úticélt, így Hughnak nem akadt tennivalója, nyugodtan terpeszkedhetett a nyeregben. Gondolkozhatott. Mágikus felhő vette körül őket, így még azt sem tudta megállapítani, merre járnak.

A sárkány időnként leereszkedett a felhőszint alá, hogy tájékozódjon, és ilyenkor a bágyadtan világító koralitájákat szemlélve Hugh is megpróbálta megállapítani, merrefelé járnak. Meg volt győződve arról, hogy becsapták, és akár az erszényében lévő pénz felét is hajlandó lett volna odaadni, ha valaki megmondja neki, hol találja Stephen rejtekhelyét, hol kereshetné meg a királyt, hogy személyesen neki adja elő a panaszát.

Ám hiába tervezte ki aprólékosan, mit mondana Stephennek, hiába törte a fejét. Fogalma sem volt arról, merre repülnek.

- Éhes vagyok... - szólalt meg Bane. Gyermekien magas hangja élesen csengett az éjszakában.

- Tartsd a szád! - förmedt rá Hugh.

A gyermek kapkodó lélegzetet vett. Hugh hátrafordította a fejét. A kisfiú tágra nyílt szeme könnybe lábadt; valószínűleg életében először fordult elő, hogy valaki rákiáltott.

- Az éjszakában nagyon messzire eljut a hang, felséges herceg - mondta Hugh kedvesen. - Nem szeretném megkönnyíteni azoknak a dolgát, akik követnek bennünket.

- Követ minket valaki? -Bane sápadt volt, de nem remegett a hangja. Hugh magában megállapította, bátor a kölyök.

- Azt hiszem, igen, felség. De ne aggódj.

A herceg összeszorította az ajkát. Tétován átölelte Hugh derekát.

- Nem baj, ugye? - kérdezte sűgva.

A vékony karok ráfeszültek az izmos testre. Hugh érezte a hátához tapadó kis melegét; érezte, hogy Bane a lapockájára hajtja a fejét.

- Nem félek -jelentette ki a fiú. - Csak éppen... jó, hogy ilyen közel vagy hozzám.

Különös érzés áradt szét a bérnyilkosban. Sötétség, üresség, iszonyatos gonoszság... Nem rázta le magáról a gyermek karját, fogcsikorgatva a fenyegető veszélyre koncentrált.

Valaki követte őket. Bárki volt is az, nagyon értette a dolgát.

Hugh hátrafordult a nyeregben, a tekintetével végigpásztázta az eget, és közben abban reménykedett, mégis sikerül megpillantania azt, aki az árnyékukká vált. Senkit és semmit sem látott. Pontosan nem tudta meghatározni, honnan tudja, hogy valaki a nyomukba szegődött. Mintha valami birizgálta volna a tarkóját, mintha valami hangot, szagot érzékelt volna. Mintha valami megmoccant volna a látószöge legszélén. Fogalma sem volt arról, pontosan mit észlel, de némán nyugtázta a figyelmeztetést. Az elméjében újra és újra előtérbe került a kérdés: ki követi őket, és miért?

Trian. Elképzelhető volt, hogy a varázsló eredt utánuk, de... Nem. Ő nem lehet. Trian jobban tudta, hová tartanak, mint ő maga. Persze lehetséges, hogy azért követi őket, mert meg akar győződni róla, hogy a bérnyilkos nem próbálja eltéríteni a sárkányt. Ilyen ostobának nézte? Hugh nem volt varázsló, nem próbált belekontárkodni a mágia művészetébe. Az ilyesmi veszélyes lehet - különösen akkor, ha egy olyan sárkányt kell befolyásolnia az embernek, aminek a hátán utazik. A mágiabéklyóktól megszabadított sárkányok irányíthatatlanná válnak, megvadulnak. Ha megtörik a varázs, visszanyerik saját akaratukat, kiszámíthatatlanok lesznek. Lehet, hogy végrehajtják a korábban kapott parancsokat, de az is lehetséges, hogy felfalják a közelükben tartózkodókat...

De ha nem Trian, akkor kicsoda?

Semmi kétség, a királynő egyik embere. Hugh elátkozta a varázslót és a királyt. Azok a balgák! Nem voltak elég körültekintőek, valahogy kiszivárgott a tervük. Lehet, hogy most meg kell küzdenie valami báróval vagy gróffal, aki megpróbálja megmenteni a gyermekeket? A Kéz nem a csatától félt, inkább attól tartott, hogy a herceg ismeri a támadót. Ha pedig ismeri, és látja, hogyan vágja át az illető torkát az a „lovag”, akit állítólag az apja rendelt mellé... Nos, ebben az esetben feltámad benne a gyanú. Persze meg lehet győzni arról, hogy az az ismerős harcos valójában nem a barátja, hanem az ellensége volt. Egy gyereknek azt is be lehet beszélni, hogy az ellensége tulajdonképpen a barátja, de ez az egész túlságosan nagy erőfeszítést igényelne.

És mindez azért, mert Trian meg az a büntudattól gyötört király nem volt elég óvatos!

Nos, gondolta Hugh komoran, ennek is megfizetik majd az árát.

A sárkány spirális vonalat követve lefelé ereszkedett. A varázslótól kapott parancsnak engedelmeskedett. Hugh úgy gondolta, elérték a céljukat. A mágikus felhő szétfoszlott. A Kéz lenézett. Egy erdőt látott, egy sötét foltot a kéken ragyogó koralittájon. Valamivel később felfedezte a tisztást is, amely túlságosan szabályos alakú volt ahhoz, hogy a természet műve legyen.

Egy irtás...

A koralitvölgyben, a sűrű erdőben egy kis falu gubbasztott. Hugh sok olyan települést ismert, amely a környező dombokat és erdőket, a terep adottságait kihasználva rejtőzött el a támadó szándékkal érkező elfek elől. Természetesen ezek a falvak és városok távol estek a gazdagságot biztosító főbb légi útvonalaktól; de ha jómód és az élet között kell választani, a legtöbb ember boldogan vállalja a szegénységet.

Hugh tisztában volt az élet értékével, ezért más véleményen volt, mint az eldugott falvak lakói. Ő, az ostobákkal ellentétben, inkább a gazdagságot választotta volna.

A sárkány körözni kezdett az alvó falu fölött. Hugh az irtáshoz kormányozta a bestiát, amely könnyedén, puhán ereszkedett le a talajra. Hugh, miközben leszedte a sárkány hátáról a zsákokat, azon tűnődött, vajon az árnyékuk is leszállt-e. Nem sokat töprengett a dolgon. A Kéz könnyen felállíthatta a csapdáját - már csak valami csalira volt szüksége.

Ahogy megszabadult a terhétől, a sárkány azonnal elindult. Felemelkedett, a fák koronájának magasságában tűnt el szem elől. Hugh kényelmesen a vállára vette a zsákokat. Intett a hercegnek, hogy kövesse, és elindult az erdő mélye felé.

A fiú hirtelen megrángatta a zekéje ujját.

- Mi baj van, felség?  
- Most beszélhetek? - A gyerek szeme tágra nyílt.  
Hugh bólintott.

- Tudom vinni a zsákomat. Sokkal erősebb vagyok annál, amilyennek látszom. Az apám azt szokta mondani, hogy egyszer majd felnövök, és éppen olyan magas meg erős leszek, mint ő.

Stephen ilyeneket mond a fiának? Egy olyan gyereknek, aki sosem fog felnőni? Ha itt lenne az a kurafi, itt előttem, élvezettel tekerném ki a nyakát!

Hugh szótlanul átadta Bane-nek a kisebbik zsákot. Elértek az erdő szélére, behúzódtak a hargastfák árnyai alá. Hamarosan maguk mögött hagyták az irtást. Nesztelenül haladtak a finom, porszerű kristályokból álló, vastag szőnyegen.

A gyerek újra megrángatta Hugh ruhaujját.

- Sir Hugh - mondta. - Ez meg kicsoda?

A Kéz meglepetten pillantott körbe.

- Senki sincs itt, felség.

- De igen, van - mondta a kölyök. - Nem látod? Egy Kir-szerzetes.

Hugh megtorpant, a gyerekre meredt.

- Semmi baj, ha nem látod - tette hozzá Bane. Megigazította a zsákot a vállán. - Én sok olyasmit látok, amit más nem vesz észre. De olyat, hogy egy Kir-szerzetes kísérgessen valakit, még sosem láttam. Miért van veled?

- Hadd vigyem a zsákokat, felség! - Hugh elvette a gyermektől a csomagot, maga elé tolta Bane-t, és továbbindult.

Átkozott Trian! Vajon mit hallgatott még el? A kölyök ráérezett valamire, és tessék, meglódult a fantáziája. Talán ráhibázott az igazságra... Mindegy, ezzel egyelőre nem lehet mit tenni. Az ilyen részletek nehezítik a bérnyilkos munkáját.

Há pedig egy munka nehezebbé válik, akkor többbe is kerül az elvégzése.

...

Az éjszaka hátralevő részét egy vízarató kunyhójában töltötték.(9) Az ég megvilágosodott, Hugh felfedezte a hajnal első jeleit. Az Éjurak köpenyének pereme tűzvörösén izzott. Most már meg lehetett állapítani, milyen irányba haladnak; a bérnyilkos végre képes volt tájékozódni. Amikor indulás előtt, a rendházban átnézte a zsákja tartalmát, meggyőződött arról, hogy kapott-e megfelelő navigációs műszereket. A sajátja az yreni börtönben maradt.

Elővett egy kicsiny, bőrbe kötött könyvet meg egy kvarcgömbben végződő ezüstpálcát. A pálca egyik vége hegyes volt. Hugh a földre dőfte.

Ilyen szextánsokat kizárólag elfek készítettek - az emberek nem ismerték az eféle eszközök előállításához szükséges mágiát. A rúd viszonylag új volt, a bérnyilkos gyanította, valami hadizsákmány lehet.

Megérintette a pálcát, mire a gömb felemelkedett a levegőbe. Bane ámuldozva figyelte.

- Mit csinál ez az izé? - kérdezte.

- Nézz keresztül rajta - mondta Hugh.

A herceg tétován belenézett a gömbbe.

- Egy csomó számot látok - mondta csalódottan.

- Akkor jó. Mert éppen ezt kell látnod. - Hugh megjegyezte az első számot, azután jobbra fordította a pálcát. Leolvasta a második, majd a harmadik számot is, majd lapozgatni kezdett a könyvben.

- Mit keresel? - Bane letérdelt, megpróbált ellesni Hugh karja alatt.

- A számok, amiket láttál az Éjurak, a Fényhölgyek és a Solarus egymáshoz viszonyított helyét jelölik. Megkeresem a könyvben számokat, meghatározom, hogy az évnek mely szakában járunk, azután már tudni fogom, hogy ebben a pillanatban hol helyezkednek el a szigetek. Ezután már csak egy számítás, és meg tudom állapítani, hol vagyunk. Legfeljebb néhány mekányit tévedhetek.

- Milyen furcsa ez az írás! - Bane a nyakát tekergetve belelesett a könyvbe. - Mi ez?

- Elf írás. Az ő navigátorai agyalták ki a számítási rendszert, és ők készítették ezt a mágikus szerkezetet is, amelyből kinéztem a számokat.

A fiú a homlokát ráncolta.

- Miért nem használtunk valami ilyesmit, amikor a sárkány hátán szálltunk?

- Mert a sárkányok ösztönösen tudják, hol vannak. Senki sem tudja pontosan, hogyan képesek erre. Talán valamennyi érzékszervüket használják, látnak, hallanak, szagolnak és tapintanak, és ráadásként valami olyasmit, aminek mi még a létéről sem tudunk. Valamit, ami irányítja őket. Az elfmágia a sárkányok esetében nem működik, ezért az elfek kénytelenek voltak sárkányhajókat építeni, és olyan eszközöket készíteni, amelyek megmondják nekik, merre vannak. Olyan eszközöket, mint ez is. - Hugh elvigyorodott. - Ez a rengeteg tudás az oka, hogy az elfek barbárnak tartanak bennünket.

- Hol vagyunk? Tudod már?

- Igen - felelte Hugh. - És most, felség, ideje, hogy szundítsunk egyet.

Pitrin Menedékén voltak, vissz irányban(10) úgy 123 menkányira Winshertől. Hugh megnyugodott. Elég idegesítő volt, nem tudta, hol van, de most, hogy kiszámította a helyzetüket, megváltozott a hangulata. Még három órányit pihenhetett, ennyi idő múlva fog teljes fénnel világítani az ég.

Megdörzsölte a szemét, ásított, nyújtózkodott - pontosan úgy viselkedett, ahogy a nagy utat megjárt, holtfáradt utazók szoktak. Leeresztette a vállát, és csoszogva betolta maga előtt a herceget a kunyhóba. Úgy tűnt, már félig alszik, amikor belökte maga mögött az ajtót.

Az ajtó nem záródott be teljesen, de a bérnyilkos túl fáradt volt ahhoz, hogy ezt észre vegye. Bane elővett a zsákjából egy takarót, leterítette, ráfeküdt. Hugh hasonlóképpen cselekedett. Lehuntya a szemét. Amikor hallotta, hogy a gyermek légzése lelassul és egyenletessé válik macskaszerű mozdulattal, villámgyorsan az oldalára fordult, és nesztelenül felállt.

A herceg mélyen aludt. Hugh ránézett. A fiú nem csak színlelte az alvást, tényleg elnyomta az álom. Összegömbölyödve feküdt a takaróján. Át fog fagy-

ni, gondolta a bérnyilkos. Hajnalban hideg szokott lenni... Elővett a zsákjából egy másik takarót, ráterítette a fiúra, azután átment a kunyhó túlsó végébe, az ajtó mellé. Lehúzta magas szárú csizmáját. Mindkettőt a padlóra fektette. A zsákját a csizmáira tette. Levetette a prémköpenyt, gömböt formált belőle, a zsák mellé helyezte. Egy takarót terített a köpenyre és a zsákra. Az egymásra fektetett csizmák talp része kilátszott a takaró alól. Ha valaki belesett az ajtón azt hihette, egy takaróba burkolózó ember alszik a padlón.

Hugh elégedetten megmarkolta a törét, és lekuporodott a kunyhó egyik sötét sarkába. Szemét az ajtóra meresztette. Várt.

...

Eltelt fél óra. Az, aki követte őket időt akart hagyni nekik, hogy mély álomba merüljenek.

A Kéz türelmesen várakozott. Tudta, hamarosan történni fog valami. Közben megvirradt. Felkelt a nap. Az árnyékember talán attól tart, hogy a fény □ felriasztja az alvókat. Talán azt hiszi, hogy felkelnek és útnak indulnak... A bérnyilkos türelmesen figyelte a nyitva hagyott ajtó mellett beszűrődő szürkés fénycsíkot.

Amikor a sáv szélesedni kezdett Hugh ujjai erősebben feszültek rá a tör markolatára.

Az ajtó lassan, hangtalanul kitérült.

Egy fej jelent meg a nyílásban. A férfi óvatosan, figyelmesen a takaró alatt lévő „alvó emberre” nézett, majd ugyanilyen alaposan szemügyre vette a fiút is. Hugh visszafojtotta a lélegzetét. A férfi elégedetten belépett a kunyhóba.

Hugh arra számított, hogy az árnyékember fegyvert ránt és azonnal rátámad a zsákból és köpenyből megformázott alakra. Összezavarodott. A hivatlan látogatónál nem volt fegyver, legalábbis nem vette elő.

Az árnyékember puha léptekkel a fiúhoz osont. Aha! Tehát meg akarja menteni a herceget...

Hugh előrevetődött, a férfi nyaka köré fonta a karját, a törét a gégéjéhez tartotta.

- Ki küldött? Ha igazat szólsz gyors halál lesz a jutalmad.

A test elernyedett. A bérnyilkos meghökkenve látta, hogy a férfi, aki követte őket... egyszerűen elájult.

#### tizenötödik fejezet

### PITRIN MENEDÉKE, VOLKARAN SZIGETEK, KÖZÉPSÍK

- Hát, én nem ilyen embert fogadnék fel, hogy kimentse a fiamat egy bérnyilkos kezei közül - mormolta Hugh, miközben végigfektette a padlón az ájult férfit. - De lehet, hogy a királynő mostanában nehezen talál bátor lovagokat... Vagy esetleg csak tetteteli az eszméletlenséget?

A férfi korát lehetetlen volt meghatározni. Az arca beesett és gondterhelt volt. A feje teteje kopasz volt, oldalt és hátul hosszú, szürkés hajtincsek lógtak a fülére, a tarkójára. Az arca simának látszott, a szája körüli ráncokat nem az évek, inkább a gondok karcolták rá a bőrre. Magas volt és szikár, úgy nézett ki, mintha maradék, többé-kevésbé használhatatlan darabokból rakták volna össze a testét. A keze és a lába túl nagyra nőtt, a feje túl kicsinek tűnt. Finom arcvonásai érzékenységről árulkodtak.

Hugh letérdelt a férfi mellé, megfogta az egyik ujját és hátrahajlította. A köröm majdnem a csukló külső részéhez ért. Az ilyen fájdalom szinte elviselhetetlen - ha a fickó csak színlel, mindenképpen el kell árulnia magát.

A férfi arca meg sem rándult.

Hugh pofon vágta, hogy öntudatra térítse, és már újabb ütésre emelte a kezét, amikor neszezést hallott maga mellett. A fiú lépett hozzá.

- Ő követett minket? - A herceg szorosan Hugh mellett állt, kíváncsian nézte a padlón fekvő embert.

- Hiszen ez Alfred! A fiú megmarkolta a férfi köpenyének gallérját, és rázni kezdte. A kopasz fej felemelkedett a padlóról. - Alfred! Ébredj! Ébredj!

Bang! A kopasz fej a padlóhoz koppant.

A herceg újra megrázta a fickót. A fej másodszor is a padlóhoz ütődött. Hugh megkönnyebbülten leült. Szótlanul figyelt.

- Ó, ó, ó! - Valahányszor a feje a padlóhoz koppant Alfred hangosan felnyögött. Kinyitotta a szemét, zavaros tekintettel a hercegre bámult, aztán erőtlen mozdulattal megpróbálta lefejtetni a gallérjáról a kicsiny kezeket.

- Kérlek... felséges, hercegem... Már magamhoz tértem, már... Aú! Köszönöm, felséges herceg, de erre már nincs szükségem...

- Alfred! - A herceg átölelte a férfit, olyan erővel szorította magához, hogy kis híján megfojtotta. - Azt hittük rólad, hogy bérnyilkos vagy! Azért jöttél, hogy elkísérj minket?

Alfrednek közben sikerült felülnie. Hughra nézett, idegesen a bérnyilkos törére pillantott.

- Ööö. Hogy elkísérjelek benneteket? Ez így nem igazán pontos, és...

- Ki vagy? - vágott közbe Hugh.

A férfi megdörzsölte a fejét és alázatos hangon válaszolt.

- Uram, a nevem...

- Ó Alfred! - mondta Bane, mintha ezzel mindent megmagyarázna. Amikor Hugh zord arcára nézett még sietve hozzátette: - A szolgálaim főnöke. Ő szokta kiválasztani a tanítóimat, és ő gondoskodik arról, hogy a fürdővizem ne legyen túlságosan forró, és...

- Alfred Montbank a nevem, uram - mondta a férfi.

- Bane szolgálja vagy?

- Kamarása. Ez a pontos meghatározás, uram - mondta Alfred elpirulva. - És, ha meg nem sértelek, figyelemzetnélek, hogy a hercegről beszélsz. Több tiszteletet...

- Semmi baj, Alfred - mondta Bane. Legugolt, szórakozottan simogatni kezdte a nyakában függő sólyomtollat. - Én mondtam Sir Hughnak, hogy szólíthat a nevemen. Útitársak vagyunk. Így sokkal egyszerűbb a dolga, mintha mindig azt kellene ismételgetnie, hogy „felséges herceg” meg hasonló.

- Tehát te követted minket - mondta Hugh. Kötelességem a felséges herceg mellett tartózkodni, uram.

Hugh felvonta a szemöldökét.

- Valakinek más lehetett a véleménye...

- Véletlenül hagytak hátra. - Alfred lesütötte a szemét, a padlóra meredt. - Őfelsége, a király olyan sietve távozott, hogy valószínűleg megfélemedezett rólam.

- Ezért aztán követted a királyt... és a fiút.

- Igen, uram. Majdnem későn érkeztem. Össze kellett szednem néhány holmit, amire a hercegnek szüksége lesz. Olyasmiket, amikről Trian megfélemedezett. Kénytelen voltam én magam felnyergelni a sárkányomat, azután még a palotaőröket is meg kellett győznöm arról, hogy eresszenek ki. A király és Trian, no meg a herceg már eltűnt a szemem elől, mire keresztülkeveredtem a kapun. Fogalmam sem volt, mit tehetnék, de a sárkányom mintha megérezte volna, hová kell mennie, és...

- A sárkány a társai után eredt. Folytasd!

- Megtaláltam őket. Vagyis... a sárkányom talált rájuk. Nem akartam alkalmatlankodni, ezért távol maradtam Őfelségétől és a varázslójától. Végül leszálltunk azon a rettenetes helyen, és...

- A Kir rendházánál.

- Igen. Én...

- Ha muszáj lenne, visszatálnál oda?

Hugh olyan hangon tette fel a kérdést, mintha nem lenne különösebb jelentősége a dolognak, mintha csak a kíváncsiságát akarná kielégíteni a válasszal. Alfred felelt - fogalma sem volt arról, hogy az élete függ attól, mit mond.

- Igen, uram. Azt hiszem, menne a dolog. Jól ismerem ezt a vidéket, különösen jól a kastély környékét. - Felnézett, Hughra pillantott. - Miért kérdezed?

A bérnyilkos közben felhúzta a csizmáját, a törét bedugta a csizmaszárbába.

- Azért, mert az a hely Stephen titkos rejtékhelye. Az örök elmondják majd neki, hogy követted őt. A király rá fog jönni, hogy megtaláltad a rendházat, hogy kifürkészted a titkait. Ha visszamész az udvarba... Nos, egyetlen csepp vízbe se merném lefognadni, hogy vénen fogsz meghalni.

- Irgalmas Sartan! - Alfred arca agyagszínűvé vált - mintha iszapmaszkot viselt volna. - Ezt nem tudtam! Esküszöm neked, nemes uram, fogalmam sem volt róla, hogy... - Előrenyúlt, könyörgően megragadta Hugh kezét. - Elfelejttem az útvonalat, ígérem, hogy el...

- Nem akarom, hogy elfelejtsd. Ki tudja? Lehet, hogy egy nap még szükség lesz a tudásodra.

- Igen, uram... - Alfred zavarodottan bámult.

- Ez itt Sir Hugh - mondta Bane. - Van egy fekete szerzetese, aki mindenhová elkíséri őt, Alfred. Hugh némán a gyerekekre meredt. Kőarca nem rezdült meg, legfeljebb csak a szeme húzódott összebb.

Alfred elpirult, kinyújtotta a kezét és megsimogatta Bane arany színű hajfürtjeit.

- Hát mire tanítottalak, felség? - kérdezte szelíden. - Nem illik kifecsegni mások titkait. - Bocsánatkérően nézett Hughra. - Meg kell értened, Sir Hugh. A felséges herceg látnoki képességekkel bír, és még nem igazán tanulta meg, hogyan használja ezt az ajándékot.

Hugh felhorkant, felállt, és nekilátott, hogy összezsavarja a takaróját.

- Kérlek, Sir Hugh, engedd meg, hogy segítsék! - Alfred talpra ugrott, hogy kikapja a takarót Hugh kezéből. Az egyik lába engedelmeskedett az akaratának, a másik azonban mintha más parancsot kapott volna, az ellenkező irányba mozdult el. Alfred megbotlott, megtántorodott, és nekivágódott volna a bérnyilkosnak, ha Hugh az utolsó pillanatban nem kapja el, és nem állítja fel.

- Köszönöm, uram. Attól tartok, nagyon ügyetlen vagyok. De most már el tudom végezni a munkát. - Kézbe vette a takarót, ami mintha életre kelt volna az ujjai között kicsúszott a kezéből. Alfred felgöngyölte az egyik végét, de a másikat közben szétnyitotta. Gyűrődések jelentek meg az anyagon.

Alfred eltökélten birkózott a takaróval, de nehéz lett volna megmondani, melyikük kerül ki győztesen a közelharcból.

- Amit a herceg mondott, uram, az való igaz - mondta közben. - A múltunk rántapad, különösképpen azok az emberek, akik hatást gyakoroltak ránk. A herceg látja ezeket...

Hugh előrelépett, megmarkolta a takarót, kitépte Alfred kezéből. A hercegi kamarás lezökkent a padlóra, és zihálva törölgetni kezdte domború homlokát.

- Lefogadom, képes lenne kiolvasni a jövőmet a borseprőből - mondta Hugh olyan halkán, hogy a gyerek ne hallhassa. - Honnan származik ez a képessége? Csakis varázslók nemzethetnek varázslókat. Lehet, hogy Stephen nem a valódi apja?

Hugh célzás nélkül eresztette meg a verbális nyilat, nem számított rá, hogy bármit is eltalál vele. A megjegyzés azonban célba ért, és mély sebet ütött... valamire. Alfred arca elzöldült, a szeme kiguvadt az ajka némán mozogni kezdtek. Elfúló lélegzettel bámult Hughra.

Kezd összeállni a kép, gondolta a Kéz. Így legalább meg lehet magyarázni, miért adtak ilyen különös nevet a kőlyöknek. Bane-re nézett. A gyermek Alfred zsákjában kotorászott.

- Elhoztad az édesmasszámat? Igen! - Bane diadalmasan elővette a nyalánkságot. - Tudtam, hogy nem feledkeztél meg róla!

- Szedd össze a holmidat, felség - parancsolt rá Hugh. A vállára terítette a prémköpenyt, felvette a zsákját.

- Majd inkább én, felség! - kiáltotta Alfred megkönnyebbülten. Örült, hogy csinálhat valamit, hogy elfordíthatja az arcát, hogy nem kell állnia Hugh fürkésző pillantását. Három lépést tett meg. A negyediknél megbicsaklott a lába. Térdre rogyott, de pontosan a herceg zsákja előtt zökkent le a padlóra. Nekilátott, hogy megküzdjön a fiú takarójával.

- Alfred, te láttad a tájat repülés közben. Ugye tudod, hogy hol vagyunk?

- Igen, Sir Hugh. - Hideg volt, de a kamarásról szakadt a veríték. Nem mert felnézni, mert attól tartott, a takaró sunyi támadást indít ellene ha leveszi róla a szemét. - Azt hiszem, ez a falu a Vízpajta nevet viseli.

- Vízpajta - ismételte a Kéz. - Ne menj ki, felség! - szólt rá a hercegre, aki közben az ajtóhoz lépett. A fiú visszaneézett rá.

- Csak szét akartam nézni odakint. Nem megyek messzire, és óvatos leszek.

A kamarás feladta a takaróval folytatott küzdelmet. Összegyűrte az egészet, és beletuszkolta a zsákba. Amikor a fiú kilépett az ajtón Hugh-ra nézett.

- Ugye megengeded, uram, hogy csatlakozzak hozzátok? Fogadom, nem leszek terhedre.

Hugh alaposan végigmérte.

- Felfogtad, hogy soha többé nem mehetsz vissza a palotába?

- Igen, uram. Felégettem magam mögött a hidat... ahogy mondani szokás.

- Nem csak felégetted. Szétromboltad, és lehajítottad a darabjait a szakadékba.

Alfred reszkető kézzel megsimogatta a fején a tar foltot. A padlóra meredt.

- Magammal viszek, hogy gondját viseld a gyermeknek. Tudnod kell, hogy ő sem térhet vissza a palotába. Nagyon jól értek a nyomkövetéshez, és ha esetleg azt forgatod a fejedben, hogy odébálsz... Kötelességemnek érzem, hogy megfékezzelek, mielőtt valami ostobaságot csinálsz.

- Értem, uram. Értem. - Alfred egyenesen Hugh szemébe nézett. - Tudd meg, uram, ismerem a felbérlelés valódi okát.

Hugh kinézett az ajtón. Bane vidáman játszadozott: kavicsokkal dobálta az egyik fát. A karja vékony volt, ügyetlenül mozgott. Minden dobása rövidre sikeredett, de nem adta fel, türelmesen és jókedvűen folytatta a próbálkozást.

- Tudsz a herceg elleni összeesküvésről? - kérdezte Hugh könnyedén. A keze a köpenye alá

csúszott, az ujjai megkeresték a kard markolatát.

- Ismerem az okokat - mondta Alfred. - Ezért vagyok itt. Ígérem, uram, nem foglak hátráltatni.

Hugh összezavarodott. Amikor már úgy érezte, hogy sikerül kijutnia a hálóból, a szálak még jobban összekuszálódtak. Ez az ember ismerte az okokat, legalábbis ezt állította. Úgy beszélt, mintha a valódi okot is ismerné! Tudja az igazat a kölyökről. Vajon segíteni jött, vagy azért, hogy megakadályozza a merényletet? Segíteni? Nevetséges! Ez a fickó talán még arra sem képes, hogy egyedül felöltözzön. Ennek ellenére elképesztő ügyességgel követte a herceget. Az ilyesmi éjszaka még akkor sem könnyű, ha a célszemélyeket nem veszi körül mágikus felhő... És a Kir rendházban is sikerült elrejtőznie. A sárkányát is el tudta bűjtatni, még a hat érzékszervvel rendelkező varázsló sem fedezte fel a jelenlétüket. Úgyes nyomkövető, mesterien ért a rejtőzködéshez, és mégis... Egyszerűen elájul, amikor kést tartanak a torkához.

Ahhoz kétség sem férhetett, hogy Alfréd szolga - a herceg ismerte, és úgy bánt vele, ahogy a lakájokkal szokás. De vajon kit szolgál? A Kéz nem tudta, és elhatározta, mindenképpen választ talál erre a kérdésre.

Alfred... Vagy tényleg olyan bolond, amilyennek látszik, vagy nagyon is ügyes ember, és leplezi a képességeit. Bárhogy is van, mindenképpen hasznát lehet venni.

- Jól van. Induljunk. Megkerüljük a falut, a legszélső háztól öt mérföldnyire rátérünk az útra. Nem valószínű, hogy ezen a vidéken találkozunk olyanokkal, akik felismernék a herceget, de nem akarom, hogy bárki faggatózni kezdjen. Van csuklyája a gyerekeknek? Add rá. És vigyázz, nehogy levegye! - Hugh undorodva végigmérte Alfred szaténkabátját, térdnadrágját, szalagos, felcícomázott ruháit. - Egy mérföld távolságból érezni rajtad az udvar bűzét. De ezen könnyen segíthetünk. Valószínűleg mindenki sarlatánnak fog nézni. Az első adandó alkalommal lecseréljük a ruhádat egy parasztgúnyára.

- Igenis, Sir Hugh - mormolta Alfred.

Hugh kilépett az ajtón.

- Indulunk, felség!

Bane vidáman odaszökdécselt a bérgyilkoshoz, megfogta a kezét.

- Én készen állok. Ugye megreggelizünk valamelyik fogadóban? Az anyám azt mondta, hogy ilyen helyeken fogunk enni. Még sohasem ettem valódifogadóban, és...

Reccsenés. Elfojtott kiáltás. Alfred összetalálkozott az ajtóval.

Hugh lerázta magáról a fiú kezét. A gyermek puha érintése szinte fizikai fájdalmat okozott neki.

- Attól tartok, felség, erre nem lesz módunk. A lehető leghamarabb távol akarok kerülni ettől a falutól. Még azelőtt, hogy az emberek felkelnek és mozgolódni kezdenek.

Bane csalódottan elfintorodott.

- Nem lenne biztonságos, felség. - Alfred a homlokán duzzadó dudort simogatta. - Gondolnunk kell arra is, hogy valaki esetleg... törbe akar csalni minket. Talán összeesküvést szőttek ellened. - Hughra nézett.

A bérgyilkos újra elbizonytalanodott. Ki ez az Alfred?

- Azt hiszem, igazad van - mondta a herceg nagyot sóhajtva. Már régen hozzászokott, hogy a hírnév sok bajjal jár.

- Majd letelepszünk az egyik fa alatt, és bekapunk pár falatot - mondta a kamarás.

- És a földön fogunk ülni? - Bane megvidámodott, aztán hirtelen elszontyolodott. - Ó, azt nem szabad! Az anyám sosem engedte meg, hogy a fűre üljek. Felfázhatok, és bepiszkolhatom a ruhámat.

- Szerintem most nyugodtan megetheded. Ebben a helyzetben az anyád sem bánná - mondta Alfred komoran.

- Hááát... ha te mondod. - A herceg oldalra döntötte a fejét, kérdően nézett Alfredre.

- Biztos vagyok benne.

- Hurrá! - Bane futásnak eredt, vidáman szökdécselni kezdett.

Alfred felkapta a herceg zsákját és a gyermek után lódult. Sokkal gyorsabban haladhatna, nézett utána Hugh, ha sikerülne rábírnia a lábát, hogy arrafelé menjen, amerre a teste tart.

A bérgyilkos is elindult. Kezét a kardján tartotta, tekintetét nem vette le a hercegről és a szolgáról. Feszülten figyelt. Ha Alfred belesúg valamit a kölyök fülébe... akkor vett utoljára lélegzetet!

Maguk mögött hagyták az első mérföldet. Alfrednek minden figyelmét lekötötte a talpon maradás nehéz feladata. Hugh ütemesen, lazán lépkedett, és egy idő után hagyta, hogy belső szeme átvegye tőle az őriséget. Az elméje kihasználta az alkalmat; ábrándozni kezdett. Hugh egyszer csak felfedezte a másik gyermeket, aki közvetlenül a herceg mögött lépkedett. A két test szinte összeforrt.

A második kölyökből hiányzott minden vidámság. Dacosan lépkedett, a testén tisztán látni lehetett annak a büntetésnek a nyomait, amit makacsságáért kapott. Mellette mindkét oldalon fekete szerzetesek haladtak...

...- Gyerünk, fiú! A főapát látni kíván!

Hideg volt a Kir rendházban. A falakon túl a világ izzadt és olvadozott a nyári hőségben, idebent azonban a halál jeges lehellete terjengett a komor folyosókon, az árnyakok között.

A fiú - aki valójában már nem volt gyermek, a felnőttkor küszöbén állt - abbahagyta a munkát, és követte a szerzetest, a nyomában lépkedett a néma folyosókon. Az elfek megrohmozták az egyik közeli falut. Sok halott volt, a szerzetesek többsége elhagyta a rendházat, hogy elégezzék a hullákat, és megadják a végső tiszteletet azoknak, akiknek sikerült kitörniük testük húsbörtönéből.

Hugh-nak is velük kellett volna tartania. Ahogy a többi fiúnak, neki is az lett volna a feladata, hogy szénkristályokat gyűjt és máglyákat éget. A szerzetesek kirángatták a hullákat a romok alól, eligazgatták a kitekeredett vétagokat, lefogták az üvegessé dermedt szemeket, és olajjal átáztatott rőzsenyalábokra fektették a testeket. Az élőkhöz nem szóltak, csak a holtakhoz beszéltek. Kántálásuk végigvisszhangzott az utcákon, daluk olyan zene volt, amelyet Uylandiában és Volkaranon minden élő iszonyodva hallgatott.

...minden gyermek születésével  
halál csepeg szívünkbe,  
az igaz, ami fekete, mi tudjuk már,  
mindig, mindig visszatér a halál...

Voltak olyan szerzetesek, akik csak a legutolsó „halál”, és a „minden” szavakat ejtették ki, és ezzel mintegy végtelenítették a sötét, rideg és komor, félelmetes dalt.

Hugh még csak hat ciklust élt végig, amikor a szerzetesekhez került. Ezen a reggelen ráparancsoltak, hogy maradjon a rendházban, és végezze el a szokásos munkáját. Engedelmeskedett, nem kérdezősködött és nem akadékoskodott; tudta, ha ellenkezne könnyörtelenül megvernék, és közölnék vele, a saját lelki üdve érdekében kapta a büntetést.

Gyakran megesett, hogy amikor a többiek készülődni kezdtek, hogy elinduljanak és teljesítsék gyászos kötelességüket, Hugh azért imádkozott, hogy őt ne vigyék magukkal. Most azonban azért fohászkodott, hogy kimehessen velük a falakon túlra. A kapuk baljóslatú döndüléssel csapódtak be. Az üresség, mintha hegyes karó lett volna, Hugh szívébe szűrte. Már jó egy hete tervezgette a szökést. Senkinek sem beszélt róla. Amióta a rendházban élt csak egyetlen fiúval barátkozott össze, de ő már régen meghalt. Hugh óvatos volt, nem akart új barátot; félt, hogy bizalmasa elárulná.

Úgy érezte, mintha a tervét letörölhetetlenül ráírták volna a homlokára. Ezt a kellemetlen érzést tovább fokozta az a tény, hogy a többiek mintha nagyobb érdeklődéssel néztek volna rá, mint korábban bármikor.

A rendházban maradt, a többiek elmentek. Munkához látott, aztán megkapta az üzenetet. A főapát látni kívánta - az az ember, akivel eddig csupán a szertartások során találkozott, akivel még egyszer sem beszélt, aki soha sem szólt hozzá.

A kőkamrában állva, amelynek falai kívül rekesztették a frivolnak és feleslegesnek ítélt napsugarakat, Hugh azzal a türelemmel várakozott, amit már gyermekkorában beléverték. Az asztal mögött ülő férfi nem vett tudomást a jelenlétéről, talán a létezéséről sem. Várakozás közben a félelem és az idegesség, amelyek hetek óta ott pezsegettek a lelkében, lassan megfagytak, szétmállottak, semmivé váltak. Mintha a hideg, a főapát jelenléte minden emberi érzést kiirtott volna belőle. Ahogy ott állt hirtelen rádöbbsent, sohasem fog érezni szeretetet, sajnálatot, szánalmat vagy büntudatot.

Rájött, mostantól fogva már a félelem is idegen lesz a számára.

Az apát felemelte a fejét. Sötét szemével Hugh lelkébe nézett.

- Hat ciklusnyi ideje éltél, amikor hozzánk kerültél. A feljegyzéseinkből kiderül, azóta tíz ciklus telt el. - Az apát nem szólította a nevén. Talán nem is tudta, hogy hívják. - Tizenhat vagy. Ideje felkészülnöd az eskütelre. Hamarosan belépsz rendünk tagjai közé.

Hugh meglepődött, és túl büszke volt ahhoz, hogy hazudjon, ezért inkább hallgatott. Némasága azonban leleplezte.

- Mindig lázadó voltál, de keményen dolgozol, sosem panaszkodsz. Hang nélkül tűröd a büntetést, és magadévá tetted az elveinket... Ezt tisztán látom benned. Ha ez a helyzet, miért fogsz mégis elhagyni bennünket?

Hugh ezt a kérdést már számtalanszor feltette magának, és a sötétben, az álmatlanul töltött éjszakák során megfogalmazta a választ.

- Nem leszek az emberek szolgája.

Az apát arca szigorú volt és éppen olyan kemény, mint körötte a kőfalak. Nem lehetett felfedezni rajta a düh vagy a meglepetés jeleit.

- Közülünk való vagy. Akár tetszik, akár nem, bárhová is mész, szolgálni fogsz. Ha nem minket, akkor azt, amit imádunk. Mindig a halál lesz az urad.

Az apát elbocsátotta Hughot. A fájdalom, amit az ez után kapott verés közben érzett, nem hatolt

keresztül a fiú lelkére keményedett jégrétegen. Azon az éjszakán végrehajtotta a tervét. Belopakodott a helyiségbe, ahol a szerzetesek a feljegyzéseiket tartották, és megkereste a könyvet, amibe az adoptált fiúgyermek adatai szerepeltek. Meggyújtotta a lopott gyertyát, olvasni kezdett, és felfedezte a saját nevét.

Hugh Blackthorn. Anyja: Lucy. Családi neve ismeretlen. Apa: az anya a halála előtt kijelentette, hogy a gyermek atyja Sir Perceval Blackthorn, a Djern Hereva-i Blackthorn Hall ura. Egy másik, egy héttel későbbi bejegyzés szerint Sir Perceval nem ismeri el sajátjának a gyermeket, nekünk adja a fattyút, hogy tegyünk vele belátásunk szerint.

Hugh kivágta a lapot a bőrkötéses könyvből, a rongyai alá rejtette, eloltotta a gyertyát, is kimenekült az éjszakába. Ahogy visszanézett a zord árnyakkal körülvett falakra, amelyek oly hosszú ideig elválasztották őt a melegségtől és a boldogságtól amit apró gyermekként megismerte, Hugh felidézte azt, amit az apától hallott, és esküvést formált a figyelmeztetésből:

- Mindig a halál ura leszek...

tizenhatodik fejezet

## TERREL MOCSÁR LÉPCSŐI, ALSÓSÍK

Göreb magához tért, és rádöbbsent, hogy a helyzete már nem kétségbeejtő, hanem életveszélyes. Eléggé összezavarodott, így sokáig tartott, míg sikerül visszaemlékezni arra, hol van, és hogyan került erre - a helyre. Miután alaposan végiggondolta a dolgot, miután felfogta, hogy nem az ágyából esett ki, és nem álmodik, megmozgatta a csuklóját, felemelte a fejét, és körülnézett. Nem volt könnyű dolga - a viharfellegek elsötétítették az eget. Úgy látta, valami óriási gödörben fekszik, amelyet valószínűleg a Fantasztikus ásókarmai vájtak ki.

Az alaposabb vizsgálat során kiderítette, hogy nem egy gödörbe esett bele, hanem a gödör fölött lebeg. Az óriási szárnyak megtámaszkodtak a verem peremén, és megtartották Göreb testét.

Fájdalom hasított a fejébe. Akkor üthette be a koponyáját, amikor a fakeret rándult egyet.

Éppen azon tűnődött, hogyan fogja kiszabadítani magát ebből a szorult helyzetből, amikor hirtelen megoldódott a dolog. A megoldás első jele egy éles reccsenés volt. A fakereten látszott, már nem bírja sokáig tartani a pecők testét. A következő reccsenést követően Göreb jó négy lábnyival lejjebb ereszkedett. A gyomra mintha lecsúszott volna a megszokott helyéről. A pecők szédült, újra hányingere támadt. A sötétben nem tudta megállapítani, milyen mély a gödör, ami fölött kiszolgáltatottan lóg. Kétségbeesetten törte a fejét, megpróbált kiokoskodni valamit. A feje fölött vihar tombolt, a gödörbe minden oldalról víz áramlott. A nedvesség hatására a perem csúszóssá változott.

Újabb reccsenés. Göreb még lejjebb ereszkedett.

Levegő után kapkodva lehunyta a szemét. Egész testében remegett. A szárny még mindig megtartotta, de bármelyik pillanatban lezuhanhatott. Érezte, hogy lassan, nagyon lassan egyre lejjebb csúszik. Egyetlen lehetősége maradt. Ha ki tudja szabadítani legalább az egyik kezét, megkapaszkodhat a gödör lyukacsos koralitfalában, és...

Megrántotta a jobb kezét.

A szárny eltörött.

Görebben szétáradt a dermesztő halálfélelem. Zuhanni kezdett, és...

...néhány pillanat múlva a gödör aljához csattan. A szárny darabjai valamivel később értek földet mellette. Remegett, minden tagja sajgott. Egy darabig mozdulatlanul hevert, aztán rájött, ezzel nem fog jobbítani a helyzetén. Letolta magáról a szárny szilánkjait és felnézett. A gödör hét, legfeljebb nyolc láb mély volt. Koralitverem volt, ezért a beléje áramló víz nem maradt meg az aljában. Göreb elégedetten végignyúlt. Idelent védve volt a vihartól. Egyelőre nem fenyegette veszély.

Egészen addig biztonságban lesz, amíg nem jelenik meg fölötte valamelyik ásókarmom.

Göreb éppen elhelyezkedett a törött szárnyról letépett vászondarab alatt, amikor hirtelen észébe jutottak az iszonyatos ásókarmok. Rémulten talpra ugrott, felfelé nézett, de kavargó feketeségen, a felhőkön, és az időnként fellobbanó villámokon kívül semmit sem látott. Mivel nem teljesített szolgálatot a Fantasztikus mellett, fogalma sem volt arról, hogy a karmok esőben, viharban is működnek-e. Egyetlen okot sem talált rá, hogy miért működnének, de azt sem tudta volna megmagyarázni, hogy miért ne dolgoznának.

Tanácsstalanul visszaült - előtte óvatosan kisöpörte maga alól a fakeret helyes szilánkjait -, és gondolkozni kezdett. Fájó fejjel nehezen ment a dolog. A gödörben legalább elbújhat a vihar elől. Ez jó. Lehet, hogy egyszercsak megjelennek fölötte az ásókarmok. Ez rossz. Vagy mégsem jelentenek olyan nagy gondot? A karmok valószínűleg lassan fognak leereszkedni, ha elég ügyes, még idejében kitérhet előlük.

Úgy döntött, vár.

Göreb már vagy harminc perce kuporgott a gödör mélyén. A vihar mintha soha nem akarta volna befejezni a tombolást. A pecőknek eszébe jutott, hogy lehozhatott volna magával pár fánkot - senki sem vette volna észre, ha a nadrágzsebébe dugott volna néhányat -, amikor irtózatos robaj rázta meg a veremfalait.

Ásókaromk!, gondolta Göreb. A falhoz ugrott, mászni kezdett. Könnyen ment a dolog, a koralitfalon számtalan kapaszkodót talált. Pillanatok alatt feljutott a verem pereméhez. Nem volt értelme feltenni a szemüvegét - a zuhogó esőben azzal sem látott volna jobban.

Amit látnia kellett, azt így is látta: a villámfényben csillogó fémteste, az ásókarom csupán néhány lábnyira volt tőle.

Felnézett, és megpillantotta az égből aláereszkedő másik karmot, amelyet egy hosszú, nagyon hosszú kábel rögzített hozzá a Fantasztikus testéhez. Lélegzetelállító látvány volt; a pecők elfelejtette a fejfájását, elfelejtette a veszélyt, tátott szájjal bámult.

A csillogó, fénylő fémből készült, gigantikus madárlábra emlékeztető fémtest belevájta a koralitba éles-hegyes karmait. Amikor felmarkolta a törött szikladarabokat a karmok összébb záródtak, a test pedig, akár a ragadozó madarak a prédájukat, a magasba emelte a zsákmányt. Amikor felérték Drevlin szigetéhez hatalmas tartályba szórta a köveket. Később a pecők átválogatták a törmeléket, kihajigálták a koralitszilánkokat és összegyűjtötték azt az értékes, szürkés ércet, amivel a Fantasztikus táplálkozott, ami nélkül - a legendák legalábbis így szóltak - a gigász nem maradhatott volna életben.

Göreb ámuldozva nézte a körülötte lecsapó ásókaromokat, amelyek mélyen belefúrták magukat a talajba, hogy aztán könnyedén visszahúzódjanak oda, ahonnan elindultak. A pecők figyelmét úgy lekötötte a látvány, hogy kiment a fejéből, mit kellene csinálni. A legközelebb furkáló karom összezáródott és emelkedni kezdett, amikor Görebnek eszébe jutott, hogy meg kellene jelölni valamivel.

☐ Rezege és a többiek a jelölés láttán meg tudják majd határozni, hogy hol van.

A felemelkedő karmok közül kihulló koralitszilánkok elég hegyesek voltak, ezekkel biztos rá lehet karcolni valami jelet a fémtestre. Göreb felkapott egy szilánkot és a zuhogó esőben, a szikladarabokkal teleszórt talajon botladozva elindult az egyik lefelé ereszkedő karom irányába.

A karom befúrta magát a koralitba. Göreb melléje ért és látta, nem is lesz olyan könnyű rákarcolni azt a jelet. A karom belsejében ötven Göreb elfért volna. A fémtest rázkódott és vonaglott, körülötte éles koralitdarabok röpködtek a levegőben. Lehetetlen volt egészen közel kerülni hozzá.

Görebnek azonban nem volt más választása. Oda kellett jutnia! Megmarkolta a koralitszilánkját, összeszedte a bátorságát és elindult. A következő pillanatban lecsapott egy villám. A fémtesten kékes fények cikáztak. A mennydörgés robaja hanyatt taszította Görebet.

A pecők kábultan, zavarodottan feltápászkodott, és már azon volt, hogy hátat fordít a karomnak, elmenekül, és amíg tud (valószínűleg nem sokáig), a gödör aljában fog élni. Már-már futásnak eredt, amit a fémtest váratlanul mozdulatlanná vált.

Göreb körbenézett. Valamennyi karom megállt. Némelyik a talajban maradt, mások a levegőben lógtak a zsákmányukkal, megint mások arra vártak, hogy leereszkedhessenek, és felmarkolhassák a maguk adagját.

Talán... A villám tett kárt bennük? Vagy műszakváltás van? Valami gond támadt odafönt? Göreb, ha hitt volna valamilyen istenben, most hálát adott volna neki. A koralitszilánkot szorongatva óvatosan elindult a legközelebbi karom felé.

Amikor meglátta a fémtest alsó részén lévő karcolásokat és sérüléseket, Göreb úgy vélte, okosabb lesz, ha valahol feljebb vési be a maga jelét. Feljebb? De hogyan? Aha! Egy olyan karmot kellett kiválasztania, ami már bedugta a talajba a végét. De mi van akkor, ha éppen akkor mozdul meg újra, amikor ő alatta van? Mi van akkor, ha rázúdítja a több tonnányi törmeléket?

Göreb óvatosan megérintette az egyik ásókarom oldalát. Rákoppintott a koralitszilánkjával. A karom olyan kongó hangot adott ki magából, mint a harangok. A szilánk nem karcolta meg a felületét. Göreb összeszorította a fogát, és teljes erőből rácsapott a karomra. A koralitszilánk megcsúszott a fémen, és közben olyan hangot hallatott, hogy Göreb úgy érezte, menten széthasad tőle a feje.

Elégedetten látta, hogy a szilánk hosszú vonalat karcolt az ásókaromra. Tehát fel lehet tenni rá a jelet... De mi van akkor, ha valaki azt hiszi majd, hogy a fémtest véletlenül karcolódott meg? Göreb előrébb lépett, és ügyes mozdulattal egy másik vonalat kanyarított az első köré. Az ásókarom megremegett, rázkódni kezdett. Göreb elejtette a szilánkját, és rémülten hátrébb futott. A karmok működni kezdtek. Göreb megfordult, és büszkén a művére pillantott.

Az ég felé emelkedő ásókarmon jókora „G” betű díszelgett.

Göreb keresztülfutott az esőn, visszamászott a gödörbe. Nem volt valószínű, hogy a karmok éppen itt csapnak le, egyelőre biztonságban volt. A lehető legkényelmesebben elhelyezkedett, a feje fölé húzta a szövetdarabot, és megpróbálta elűzni az étellel és az evéssel kapcsolatos gondolatait.

## TERREL MOCSÁR LÉPCSŐI, ALSÓSÍK

A zsákmányokat szorító ásókmok visszaemelkedtek a viharfelhők közé, Drevlin szigetére. Göreb, ahogy a fémtesteket figyelte, azon tűnődött, vajon mennyi idő alatt szabadulnak meg terhüktől, mennyi idő múltán ereszkednek alá ismét. Mennyi idő lesz arra, hogy valaki észrevehesse a jelét? Egyáltalán lesz valaki, aki észreveheti? És vajon az úgy támogatója lesz, aki meglátja a „G” betűt, vagy esetleg az egyik kántor? Ha kántor veszi észre a jelet, vajon mit fog csinálni? Ha barát fedezi fel, mennyi ideig fog tartani, míg megérkezik a segítség? Vajon ideérnek-e a barátai, mielőtt halálra fagy vagy éhen hal?

Göreb általában nem töprengett ilyen sötét dolgokon. Sokat gondolkozott, ez igaz, de mindig vidám és optimista volt. Mindig a legjobbat látta meg mindenben és mindenkiben. Senkire sem haragudott, még azokat sem gyűlölte, akik hozzákötözték a szárnyhoz és lelökték ide, a mélybe. A főművezető és a főkántor csak azt tette, amiről azt gondolták, hogy a legjobb a pecők számára. Nem az ő hibájuk, hogy olyanokban hittek, akik istennek hazudták magukat. Nem is csoda, hogy a főművezető és a hívei nem hitték el a történetét, hiszen még Rezege is mesének tartotta az egészet.

Talán abban a pillanatban szomorodott és bátoratlanodott el igazán, amikor eszébe jutott a nő. Titokban mindig arra számított, hogy Rezege elhinné neki azt, amit felfedezett; hogy hinne neki, ha kijelentené: a velfek nem istenek. Göreb a gödör falához támaszkodva, reszketve kuporgott, de nem a hideg, nem is az éhség volt a legnagyobb problémája hanem az, hogy a nő nem hitt neki. Amikor végrehajtották rajta az ítéletet, amíg ég és föld között lebegett, nem foglalkozott ezzel a gondolattal, most viszont, hogy felcsillant előtte a menekülés reménye, csak ez motoszkált a fejében.

Ez, és az a kínzó gondolat, hogy még sok minden másként alakulhat, mint szeretné. Göreb komolyan fontolóra vette, hogy mi fog történni azután, amikor megmentik. (Abban egy percig sem kételkedett, hogy meg fogják menteni.)

- Hogyan tudnak majd vezérüknek tekinteni, ha azt hiszik, hogy hazudok? - kérdezte a gödör falán lecsorgó víztömegtől. - Egyáltalán mi okuk lenne rá, hogy továbbra is engem tartsanak vezérnek? Rezegevel mindig azt mondogattuk, hogy az igazmondás a legfontosabb erény, hogy az igazság keresése a legszentebb cél. Rezege most azt hiszi, hazudtam, mégis... Mégis azt akarja, hogy én maradjak a Szövetség vezetője.

- És mi lesz azután, hogy visszatérek? - Göreb tisztábban látta a helyzetet, mint korábban bármikor. - Rezege kigúnyol majd. Mindenki rajtam fog nevetni. A Szövetség vezére maradok... Mindenki azt hiszi majd, a Mérnászok megkegyelmezték nekem, a Szövetség tagjai azonban tudni fogják, hogy ez is hazugság. És ami még fontosabb: én is tudni fogom, hogy hazugság. A Mérnászok nem foglalkoznak velem. Nekik semmi közük sem lesz a megmenekülésemhez. Rezege agyafúrtságának köszönhetem majd az életemet. És ezt Rezege is tudni fogja. És én is tudni fogom. Hazugság! Hazudni fogunk mind a ketten!

Göreb egyre izgatottabb lett.

- Ó, persze, lesz egy csomó új társunk, sok új követőnk, de ezek mind rossz, hazug okok miatt szegődnek majd mellénk! Lehet hazugságra alapozni egy forradalmat? Nem! - A pecők ököbe szorította vizes kezét. - Olyan ez, mintha iszapra építenénk házat. Előbb-utóbb úgyis elmerül. Talán az lenne a legjobb, ha idelent maradnék. Ez az! Nem fogok visszamenni!

- De ezzel nem bizonyítanék be semmit - folytatta a félhangos morfondírozást. - Azt fogják hinni, hogy a Mérnászok kivégeztek. Ez pedig nem tenne jót az ügynek. Tudom már! Írok nekik, és felküldöm a levelemet. Lent maradok, az üzenetem azonban eljut hozzájuk. Elég sok tier-toll van idelent... Írószerszámot csinállok az egyikből! - Talpra ugrott. - És kormot használok tinta helyett! Mit is írjak...? Úgy döntöttem, idelent maradok, és talán itt fogok meghalni. Igen, ez jól hangzik. Be akarom bizonyítani nektek, hogy minden igaz, amit a velfekről mondtam. Nem tudok olyanok vezére lenni, akik nem hisznek nekem, akik elvesztették bennem való bizodalmukat. Igen! Ez is jó!

Göreb vidáman szónokolt, de hamar alábbhagyott a lelkesedése. Éhes volt, fázott, átázott és félt. A vihar közben kimerítette magát, fenyegető csend támadt. A némaságról eszébe jutott a végtelen csend, a halál. A halál, ami talán már itt ólálkodik körülötte.

A halál, amiről olyan megvetően beszélt; ami olyan rettenetes tud lenni.

Aztán, mintha a halál gondolata nem lenne elég gyötrelmes, megjelent előtte Rezege képe. Látta a nőt, ahogy összepréselt ajakkal, felhúzott orral elolvassa az üzenetét. Látta Rezeget, aki nem volt elégedett, és mérgében választ írt neki.

Göreb lelki szemei előtt megjelent Rezege képzeletbeli levele:

Göreb! Hagyd abba ezt az örülséget, és azonnal gyere föl!

- Ó, Rezege! - mormolta Göreb szomorúan. - Bárcsak hittél volna nekem! A többiek nem számítanak,

de te...

A csontrepesztő, dobhártyaszaggató, földhasogató robaj kizökkentette Görebet a kétségbeesésből és a kuporgó testtartásból. Elterült a földön.

A hátán feküdt, kábultan bámult felfelé. Visszajöttek a karmok? Ilyen hamar? Még nem írtam még a leveleimet!

Elvörösödve, bosszúsan talpra állt, és felbámult a szürkességbe. A felhők megritkultak. Az eső állhatatosan zuhogott, köd támadt, de nem villámlott, nem mennydörgött, és a szél sem süvített. Göreb nem látta a lefelé ereszkedő karmokat. Nem látott semmit, még a kezét sem, pedig az arca elé emelte. Előkereste a szemüvegét, feltette, és felnézett az égre.

Hunyorogva nézte az eget, és úgy látta, mintha a felhők mögül bizonytalan körvonalú alakok bukkannának elő. Ásókarok nem lehetnek, azok még túl messze vannak... Talán az egyik valami hiba miatt hamarabb ereszkedett le a többinél? Ez nem tűnt túl valószínűnek, a Fantasztikus mindig ügyelt rá, hogy ne történjenek balesetek. És különben is, egy ásókarom nem tudna ilyen rettenetes zajt csapni.

Mi lehet az?

Göreb mászni kezdett a gödör oldalfalán. Fokozatosan visszatért a jókedve. Talált egy újabb miértet és hogyan, amit kivizsgálhatott!

Amikor felért a gödör peremére óvatosan kilesett. Először semmit sem látott, de csupán azért nem, mert rossz irányba nézett. Elfordította a fejét és...

Elakadt a lélegzete a csodálkozástól.

A tőle alig harminc láb távolságban lévő gödörből vakító fénysugár tört elő. Göreb még álmában sem gondolta, hogy ebben a szürke világban léteznek olyan pompázatos színek, amilyenek körbefolyták a nyalábot. Eszébe jutott, hogy a fényzőn veszélyes lehet, vagy ha maga a fény nem is, akkor az, amiből fakadt, ami az előbb azt irdatlan robajt okozta. Lehet, hogy mégis az egyik karom jött vissza?

Göreb óvatosan kimászott a gödréből, és rövid, vaskos lábait függőlegesen kapkodva elindult a fény felé.

Nem jutott oda egykönnyen. A kicsin sziget felszínén számtalan gödör tátongott - valamennyit a karmok vájták ki. Göreb kikerülte a lyukakat és a karmok által elpotyogtatott koralithalmokat. Ez a kerülgetés beletelt egy kis időbe, és elég sok energiát követelt. Amikor végre odaért a fényhez Göreb már lihegett a kimerültségtől. A fáradtságtól és az izgalomtól, mert ahogy közeledett, felfedezte, hogy a fényben ragyogó színek furcsa formákat öltenek, különös alakzatokba rendeződnek.

Göreb egyre kíváncsibban, tekintetét a fényben mozgó formákra függesztette, majdnem vakon botorkált előre a sziklás talajon. Csak azért nem zuhant bele az előtte tátongó gödörbe, mert a lyuk pereme előtt megbotlott egy koralitömbben és hasra vágódott. Bosszúsan a zsebébe dugta a kezét. A szemüvegét kereste, meg akarta nézni, eltört-e. Nem találta. Egy iszonyatos, rémült pillanat után eszébe jutott, hogy az orrán van. Előrekúszott, és ámuldozva meregette a szemét.

Először csak a ragyogó, sokszínű; állandóan változó fénykavalkádot látta, aztán az alakok körvonalai fokozatosan határozottabbá váltak. A fényben mozgó képek egyszerűen csodálatosak voltak: Göreb kigúvadt szemmel szívta magába a látványt.

Miközben az állandóan mozgó, meg nem álló képeket figyelte, elméjének egyik részében hétköznapi gondolatok dörömböltek. Vigyázz, nehogy hozzá érj ehhez a fényhez! Tűzforró lehet! Menj már, fordulj meg! Keress fedezéket, mindjárt leérnek az ásókarok! Göreb nem foglalkozott a figyelmeztetésekkel.

Rájött, egy világot lát. Nem a saját világát, hanem egy másikat. Döbbenetesen gyönyörű hely volt, azokat a képeket juttatta az eszébe, amelyeket a velfek könyveiben látott. Az ég kék volt, nem szürke, és tiszta és végtelen, csupán néhány apró fehér felhő úszott rajta. Mindenhol növények zöldelltek. Mindenhol, és nem csupán a kerti dézsákban.. Pompás épületek emelkedtek a kék ég felé. Széles utcákat látott és tereket, és alakokat, akik pontosan úgy néztek ki, mint a pecők, csak éppen magasabbak és karcsúbbak voltak...

Vajon tényleg látja, amit lát? Göreb pislogva a fénybe meredt. A képek, a sugárnyaláb szilánkokra hasadt. Az alakok eltorzultak. Göreb szerette volna, ha a képek kitisztulnak. Még sohasem látott senkit, aki hasonlított volna azokra, akik a fény kihunyása előtti pillanatokban mozogtak a szeme előtt. A velfek sem ilyenek voltak...

A fény kihunyott, aztán újra felvillant, de ekkor már más képek látszottak benne.

Göreb elhatározta, megfejtje a mozgó képek titkát. A fények már égették a szemét, megfájdult a feje, de előrébb csúszott, egészen a gödör pereméhez, és megkereste a fény forrását.

A sugárnyaláb abból a gödör alján heverő jókora tárgyból fakadt.

- Ez volt az a dörrenés - mondta Göreb. A szeme fölé emelte a kezét, megpróbálta beárnyékolni a szemét, és közben mereven a tárgyat leste. - Ez az égből esett le. Ugyanúgy, ahogy én is. Lehet, hogy a Fantasztikus része? Ha igen, akkor miért esett le? És miért mutat képeket?

Miért, miért, miért? Göreb képtelen volt elviselni, hogy szinte semmit sem tud. Nem törődve az esetleges veszélyekkel átlendült a gödör pereme fölé, és mászni kezdett lefelé. Minél közelebb került

a tárgyhoz, annál jobban látta. A kiömlő fény felfelé terjedt, oldalról nézve nem volt olyan vakító és ragyogó.

A pecők először csalódottságot érzett.

- Hiszen ez csak egy koralitdarab! Az biztos, hogy ekkora koralitot még nem láttam, legalább akkora, mint a lakásom, de... Nem is tudtam, hogy a koralitömbök az égből potyognak.

Lejjebb mászott. Megcsúszott, hiába próbált megkapaszkodni egyre lejjebb került. Leért a gödör aljába. Mély lélegzetet vett, és elvigyorodott. Talpra esett, nem ütötte meg magát. A vidámságát azonban egy pillanattal később elfújta egy aggasztó gondolat.

- Az ásókarmok! Az ásókarmok!

Sikerült visszanyernie a nyugalmit. Körülnézett. Látta, a koralitréteg csupán burok volt. Héj, ami megrepedt, aminek a belsejében valami más lapult. Közelebb lépett a tömbhöz, belesett az oldalán lévő részbe.

Először arra gondolt, hogy a héjban lévő izé a Fantasztikus egyik része lehet. A Fantasztikushoz hasonlóan fémből volt, de... Nem! A Fantasztikus teste sima, nincsenek rajta jelek, ezt a fémtárgyat viszont különös és bizarr jelek borították. A fémbőr egy helyütt megrepedt, ebből a résből ömlött elő a furcsa fény. Biztos megsérült, gondolta Göreb. Meghibásodott, ezért kavarodtak össze az előbb azok a képek...

- Ha kitágítom a rést, talán többet látok. Hú, de izgalmas! - Göreb még közelebb lépett a fémtárgyhoz, ami legalább négyszer magasabb volt nála, és akkora, hogy tényleg belefért volna a pecők lakása.

Óvatosan kinyújtotta a kezét, és megütögte a fémtárgyat. Nem volt forró. Furcsa, gondolta. Pedig fény jön elő belőle. Melegnek kellene lennie. A fémtest hűvös volt. Göreb rátette a kezét, és az ujjai hegyével végigsimított a vésett jeleken.

Fentről különös, fenyegető reccsenést hallott. Elméjének az a bosszantó része, ami eddig az ásókarmokkal kapcsolatos figyelmeztetéseket ismételte, újra zajongani kezdett. Göreb lecsendesítette, és ráparancsolt, ne zavarja az állandó közbeszólásaival. Közelebb hajolt a fémtárgyhoz. Látta, nem csupán egy repedés van rajta. A rések furcsa módon úgy helyezkedtek el, hogy nem hasították ketté a jeleket, inkább megkerülték azokat. Göreb óvatosan megpiszkálta az egyik rés szélét, megpróbálta kitágítani a nyílást.

A keze valahogy nem akart engedelmeskedni a parancsának. Göreb azt is tudta, miért nem. Hirtelen eszébe jutott egy kellemetlen emlék; maga előtt látta a lezuhant velf hájón talált rothadó hullákat.

- Rothadó hullák... Fúj! De akkor jöttem rá az igazságra.

Eihesegette a velf hullákkal kapcsolatos gondolatait, bedugta az ujját a repedésbe, és megrántotta a szélét.

A repedés kitágult, a fémtárgy reszketni és remegni kezdett. Göreb visszarántotta a kezét, hátraugrott. A tárgy nem mozdult meg, nem dőlt el. Lassan megszűnt a remegése. Göreb óvatosan közelebb lépett hozzá.

Valami zajt hallott. Zajt, ami leginkább egy nyögésre emlékeztetett.

A repedéshez nyomta a fülét, és dühösen azt kívánta, bárcsak megállnának az égből aláereszkedő ásókarmok, bárcsak megszűnne az állandó zaj. Talán akkor többet hallhatna. Fülelt. Újra meghallotta a neszt - most erősebb volt mint először. Göreb szinte rátapadt a fémtárgyra. Harmadszor is meghallotta a zajt. Biztos volt benne, hogy a fémtárgy belsejében valami élő dolog tartózkodik. Valami, ami él és úgy nyöszörgő, mintha megsebesült volna.

Még a legnyeszlettebb pecőknek is elképesztően erős a karja és a felsőteste. Göreb mindkét kezét beledugta a részbe, mély lélegzetet vett, és megfeszítette az izmait. A fémpere a tenyerébe vágott, de nem törődött a fájdalommal. Addig erőlködött, míg akkorára tágította a rést, hogy keresztülférhessen rajta.

Megállt, leeresztette a karját, fújta egyet, és bepréselte magát a nyílásba.

A fémtárgy belsejében vakító fény világított. Göreb az első pillanatban semmit sem látott, aztán felfedezte a fényforrást. A fémtárgy (a pecők magában „hajónak” nevezte el) közepén helyezkedett el, onnan ontotta a világosságot. A nyöszörgő hang valahonnan jobbról érkezett. Görebnek a kezét a szeme elé emelve keresni kezdte, hogy mi az, ami ennyire szenved.

A szíve majd' kiugrott a helyéről.

- Egy velf! - kiáltotta izgatottan. - Egy élő velf! - Leguggolt az alak mellé. A feje körül rengeteg vér volt, de a testen egyetlen vörös foltot sem lehetett találni. Göreb megvizsgálta, és csalódottan megállapította, hogy az illető mégsem velf. Eddigi élete során csak egyszer látott embert, azt is csak a velfek könyvében, képen. Ez a lény hasonlított az emberekre, de mégsem volt egészen olyan. Egy dolog azonban biztos volt: a magas, karcsú, izmos teremtmény az úgynevezett istenek közé tartozott.

Göreb agyának óvatos része ekkor olyan hangosan kezdett üvöltözni, hogy a pecők kénytelen volt odafigyelni rá. Kilesett a hajó oldalán lévő repedésen, és ...

...meglátta a fémtárgy felé közeledő, gyorsan ereszkedő ásókarmot. Látta, ha azonnal cselekszik még éppen idejében ki tud ugrani a hajóból.

Az istenszerű lény újra felnyögött.

- El kell tűnnöm innen! - mondta neki Göreb. A pecők lágyszívű teremtmények, Göreb önzetlenül is kockára tette volna az életét, hogy megmentse az istent, de azért ott motoszkált a fejében egy gondolat. Tudta, ha sikerül visszavinnie Drevlinbe egy istent, aki mégsem isten, Rezege nem tehet mást, kénytelen lesz elhinni a korábbi történetét.

Megmarkolta az isten csiklóját, és húzni kezdte a testet a megrepedt fémhajó padlóján. Hirtelen kővé dermedt. Az isten megfogta a kezét! Megdöbbenve lenézett. Az isten arcát vörös vérmaszok takarta, de a szeme tágra nyílt és a pecőkre meredt. Kinyílt a száj, megmozdultak az ajkak.

- Mi van? - A karom recsegetve közeledett. Göreb nem hallotta az isten szavait. - Nincs időnk beszélgetni! - Felemelte a fejét.

Az isten felnézett. Az arca fájdalmasan megrándult. Göreb megértette, az isten az ájulások szakadéka peremén tántorog, és óriási erőfeszítésbe kerül, hogy az innenső oldalon maradjon. Rájöhetett, hogy veszély fenyegeti őket. Olyan erővel szorította meg a pecők csuklóját, hogy Göreb sejtette, napokig a bőrén marad a kéz nyoma.

- A... kutyám!

Göreb az istenre nézett. Jól hallotta? A pecők körbepillantott, és az isten jobb lába mellett felfedezett valamit. Az egyik elgörbült fémlemez alatt egy állat feküdt. A kutya lihegett és vonaglott, de nem bírta kimászni, a lemez, a padlóhoz szorította. A jelek szerint nem sebesült meg. A gazdájához akart kúszni, Göbrere ügyet sem vetett.

A pecők felnézett, kilesett a hajó oldalán tátongó résen. A karom gyorsan közeledett. Göreb bosszúsán felmordult. Most miért ilyen gyors? A múltkor sokkal lassabban mozgott..

Az ásókaromról az istenre, az istenről a kutyára nézett.

- Sajnálom - mondta tehetetlenül. - Nincs idő!

Az isten a kutyájára nézett, és megpróbálta kirántani a kezét a pecők szorításából. A mozdulat felemésztette a maradék erejét, mert a karja hirtelen elernyed, a feje pedig hátrabicsaklott. A kutya a gazdájára nézett, szűkölt és még vadabban vergődött, hogy kiszabaduljon.

- Sajnálom - mondta Göreb a kutyának.

Az állat nem figyelt rá. A pecők hallotta, hogy a karom egyre közelebb, még közelebb ér. Fogcsikorgatva átrángatta az istent a padlón. A kutya eszelősen rángatózott, és vadul ugatni kezdett. Göreb sejtette azért, mert látta, hogy elvonszolják a gazdáját, akihez nem tudott közelebb menni.

Az állat iránt érezett szánalom és a félelem gombóccá formázódott Göreb torkában. Megfeszítette a hátát és a karját, és a réshez rántotta az istent. Kilépett, és maga-után húzta az ernyedtestet. Néhány lépés megtétele után megállt, a gödör aljába, a kövekre fektette az istent, és melléje vetődött. A következő pillanatban az ásókarom lesújtott a fémhajóra.

Iszonyatos robbanás következett. A légnyomás felemelte Görebet a földről, aztán visszadobta. A pecők tüdejéből kipréselődött a levegő. Körülötte esőként zuhogtak a kisebb-nagyobb koralitdarabok. Az éles szél szilánkok sebeket hasítottak a testére, a bőrébe fúródtak. Aztán...

Minden elcsendesedett.

Göreb lassan, kábultan felemelte a fejét. Az ásókarom mozdulatlanul állt a levegőben - valószínűleg megsérült a robbanás során. A pecők körülnézett, a hajó felé hunyorgott. Arra számított, hogy alaktalan roncsot fog látni a helyén.

Semmit sem látott. A robbanás szétvetette az óriási fémtestet. Azon a helyen, ahol a hajó állt már csak apró fémlemek hevertek a földön.

Az isten hajója megsemmisült - mintha soha nem is létezett volna.

Ám az isten ott feküdt a földön, és a létezésével bizonyította, hogy valóság volt, amit Göreb átélt, nem csupán álom. Az isten megmozdult, kinyitotta a szemét. Fájdalmas zihálással oldalra fordította a fejét. Körülnézett.

- Kutya - suttogta erőtlenül. Kutya! Gyere ide!

Göreb a hajó helyére nézett, és megcsóválta a fejét. Büntudat mardosta a lelkét, bár tudta, örülhet, hogy az istent megmentette. A kutyára egyszerűen nem maradt idő.

- Kutya! - kiáltotta az isten. A hangja olyan fájdalmasan recsegett, hogy Görebnek megsajdult a szíve. Kinyújtotta a kezét, és simogatni kezdte az istent. Óvatosan ért hozzá; félt, hogy véletlenül kárt tesz a már amúgy is sebesült testben. - Ó, kutya... - Az isten megkönnyebbülten felsóhajtott, és a hajó helyére meredt. - Hát itt vagy? Gyere, gyere ide! Ez aztán kemény menet volt, nem igaz, pajtás?

Göreb felkapta a fejét. A kutya!

Az állat kiásta magát a törmelékhalomból, és három lábon szökdécselve a gazdájához futott. A szeme ragyogott, a száját eltátotta - Göreb meg mert volna esküdni rá, hogy a dög elégedetten vigyorog. Megnyalta a gazdája kezét. Az isten, aki valójában nem isten volt, megsimogatta, aztán... elvesztette az eszméletét. A kutya letelepedett melléje, a fejét a mellő mancsaira hajtotta, és Göbre nézett okos szemével.

## TERREL MOCSÁR LÉPCSŐI, ALSÓSÍK

- Idáig eljutottam. És most mit csináljak?

Göreb megtörölte verítékező homlokát, és piszkos ujjával feljebb tolta az orrán a szemüveget. Az isten elég rossz bőrben volt. A pecők legalábbis így látta, bár nem igazán ismerte az istenek testfelépítését. A fején mély vágás húzódott. Egy ilyen seb egy pecők esetében akár halálos is lehet, ezért Göreb úgy vélte, az istenek esetében is komoly sérülésnek számít.

- A segítség!

Göreb felugrott, ránézett az ájult istenre meg a kutyára, és a gödör oldalfalához futott. Felmászott. Kihúzta magát, körülnézett - valamennyi ásókárom a talajt vájta. A zaj fülhasogató volt, a recsegés és a robajlás szinte szédítő, de a pecőköt éppen ez nyugtatta meg. Felpillantott, meggyőződött arról, hogy egyelőre nem fog több karom leereszkedni, majd átszaladt ahhoz a gödörhöz, amelyikben korábban kuporgott.

Göreb tudta, ha valamelyik, a HVEB-bel kapcsolatban lévő pecők felfedezte a „G” betűt, amit az ásókárom oldalára karcolt, akkor leeresztik a mentőmarkot. Leeresztik, méghozzá annak a helynek a közelében, ahol az a bizonyos karom dolgozott. Persze korántsem volt biztos, hogy bárki is észrevette a „G”-t, és az is elképzelhető volt, valamilyen ok miatt nem tudják leereszteni a kabint, de...

De neki ott kellett lennie, ahol kereshetik. Bukdácsolva, el-elterülve szaladt a másik gödör felé, és lélekben felkészült rá, hogy a kabin nem lesz ott.

Ott volt.

Amikor felfedezte a gödör közelében álló kabint, kis híján megfulladt a megkönnyebbüléstől. A térde megbicsaklott, megsédült, és kénytelen volt leülni egy kicsit, hogy összeszedje magát.

Először arra gondolt, hogy odarohan és beszáll, mielőtt az ásókarmok elindulnak felfelé. Kínlódvá felállt és gyors léptekkel, aztán futva elindult a kabin felé. A lába remegett, az izmai tiltakoztak a szokatlanul kemény munka ellen. Göreb lelassított, nem bírta szusszal a rohanást. Eszébe jutott, hogy nem is kell ennyire sietnie. A mentőmarkot valószínűleg még jó darabig nem fogják felhúzni - lehet, hogy csak akkor indítják el, amikor meggyőződtek róla, hogy ő benne van.

Ha pedig várnak, akkor... Göreb megfordult, és elindult a gödör felé, aminek az alján az istent hagyta.

A fájdalom lassanként kiszivárgott a lábából, de magával vitte az erőt is. A végtagjai elnehezültek, a lába pedig ahelyett, hogy előre vitte volna, inkább visszafelé húzta. Göreb kimerülten botorkált előre. Megbotlott, elesett. Felállt és ment tovább. Lassan odavergődött a gödör széléhez, lecsúszott az aljába. Már lent volt, amikor észébe jutott, hogy az isten (aki valójában nem isten volt) közben akár meg is halhatott.

Nem halt meg, még lélegzett. A kutya szorosan a gazdája mellett feküdt, a fejét az isten mellére tette, és mereven figyelte a vérmaszkos arcot.

Görebnek észébe jutott, hogy ki kell vinnie az istent a gödörből, aztán át kell vonszolnia a mentőmarokhoz. Elcsüggedt, a szíve olyan nehéz lett, akár a lába. Úgy érezte, képtelen elvégezni a feladatot.

- Nem tudom megcsinálni - motyogta. Lerogyott az isten mellé, felhúzta a térdeit. - Nem hiszem... Biztos, hogy nem! Még egyedül se bírok visszamenni...

A szemüvege bepárasodott. A testét borító verítékréteg kihűlt, fázni kezdett, és mintha ennyi nem lett volna éppen elég, az ég figyelmeztetően megdörrent. Újabb vihar készülődött. Görebet azonban már ez sem érdekelte. Semmi sem volt fontos, történjen aminek történnie kell, csak ne kelljen felállnia...

Ez az isten, aki nem is isten, a pusztá létezésével bebizonyíthatja, hogy igazad van!, kiáltott fel az elméjében az a jól ismert, bosszantó hang. Most bebizonyíthatná a pecőknek, hogy a velfek kihasználták, rabszolgának tekintették őket! Most végre elkezdődhetne a forradalom!

A forradalom! Göreb felemelte a fejét. Semmit sem látott (a szemüvegére vastag páráráteg tapadt), de ez most nem számított. Nem az érdekelte, ami körülötte van - a képzelete visszaröpítette Drevlinbe. Pecőköt látott, akik őt éljenezték, akik azt tették, amit ő tanácsolt nekik. Mindannyian azt kérdezték, hogy miért?

Göreb sohasem tudta pontosan felidézni, hogy mi történt ezután. Arra emlékezett, hogy széttépte az ingét, és a rongydarabokkal bekötözte az isten fejsebét. Arra is emlékezett, hogy félve nézett a kutyára, mert attól tartott, az állat nekiugrik, ha újra ráncigálni kezdi az istent. Arra is emlékezett, hogy a kutya megnyalta a kezét, ránézett azzal a nagy, nedves szemével, félreállt, és figyelmesen nézte, ahogy ő felemeli az isten ernyedt testét, és mászni kezd vele a gödör falán. Arra is emlékezett, hogy minden izma fáj, hogy alig kapott levegőt, miközben feltuszkolta az istent a felszínre - arról azonban nem emlékezett, hogyan jutottak fel.

A gödör szélén elterült az ájult isten mellett, aztán kúszni kezdett, húzta maga után a testet, elhasalt, továbbkúszott, megint elterült...

Az ásókarmok közben visszahúzódtak az égbe, de Göreb ebből semmit sem fogott fel. Kitért a vihar. Göreb megrémült; tisztában volt vele, hogy nyílt terepen semmi esélyük sincs az életben maradásra. Kénytelen volt levenni a szemüvegét. Vakon haladt tovább a zuhogó esőben, a sötétben. Nem látta a mentőmarkot, csak remélni tudta, hogy jó irányba halad.

Néha megvizsgálta az istent, volt, hogy azt hitte, már nem él. Nem is csoda, ha halottnak hitte: az eső lehűtötte a testét, a szája megkékült a hidegben, a bőre hamuszürke lett. Az eső lemosta az arcáról a vért. A kötést kívülről a víz, belülről a sebből kiszivárgó vér áztatta át. Az isten nem halt meg. Az isten lélegzett... Talán tényleg halhatatlan, gondolta Göreb zavartan.

Aztán rájött, hogy eltévedt. Úgy érezte, már legalább kétszer körbejárta ezt az elátkozott szigetet... Lehet, hogy elmentek a mentőmarok mellett? Vagy esetleg odafönt megunták a várakozást, és felhúzták? A vihar egyre vadabban tombolt. A villámok lyukakat ütöttek a koralittalajba. A mennydörgés már a pecők számára is elviselhetetlen volt. A szél a földhöz szorította őket - ez nem sokat számított, Görebnek úgysem lett volna ereje felállni. Kúszott. Húzta maga után az istent.

Már éppen azon volt, hogy lemászik a legközelebbi gödörbe, és kivárja a vihar végét (vagy meghal, ha szerencséje van), amikor észre vette, hogy a legközelebbi gödör... az ő gödre! Körülötte még mindig ott voltak a szárny végéről letört fadarabok.

A remény új erőt töltött a pecőkbe. Felállt. A szél megpróbálta ledönteni a lábáról, de ő kitartott. Előredőlt, eltökélten lépkedett. Nem eresztette el az istent, és...

Megérkezett. Kinyitotta az üveggömb ajtaját, és kíváncsian belenézett.

A mentőkezet arra tervezték, hogy a pecők szükség esetén lejuthassanak vele oda, ahol az ásókarmok bányásztak. Időnként megesett, hogy valamelyik beszorult a koralitba, vagy eltört, vagy meghibásodott. Amikor valami ilyesmi történt az egyik pecők beszállt a mentőkészbe, és a társai leeresztették az alsó szigetre, ahol aztán elvégezhette a szükséges munkát.

A mentőkész pontosan úgy nézett ki, mintha egy csuklóból levágott gigantikus fémkéz lett volna. A csuklórészt erősített kábel segítségével lehetett leereszteni és felhúzni. A kéz szétterpesztett fémujjai között egy jókora üveggömb volt, amelyben két pecők fért el kényelmesen. A gömbbe egy csapóajtón keresztül lehetett bejutni.

A gömbben volt egy réztölcsér, amelyhez egy cső csatlakozott. A cső a vonókábel belsejében helyezkedett el. Ennek a tölcsernek és a csőnek a segítségével a gömbben tartózkodó pecők beszélgetni tudott a fent maradókkal.

Két jól megtermett pecők kényelmesen elfért volna a gömbben, ám a magas isten egy kis problémát jelentett. Görebnek valahogy sikerült beletuszkolnia (az isten felhúzott térdekkel nyomorgott odabent), aztán ő maga is bemászott. A kutya, ami végig követte a gazdáját, hívás nélkül beugrott. Hármójuknak túl kevés volt a hely, de Göreb nem akarta magára hagyni a kutyát - még egyszer nem bírta volna ki, hogy a halottnak hitt állat megjelenik előtte.

A kutya a gazdájához simult. Göreb átnyúlt az isten fölé, és megpróbálta lezárni a gömböt. A szél belekapott a nyitott ajtóba, nem eresztette. A pecők már-már feladta, amikor hirtelen megváltozott a szélirány, és egy erős légáramlat becsapta az ajtót. (Olyan erővel csapta be, hogy Göreb hanyatt vágódott, és néhány pillanatig levegőt se nagyon kapott.)

Göreb érezte, hogy a mentőkész dülöngélni kezd a viharban. A lelki szemei előtt megjelent az üveggömb, ahogy összeroppan; a kábel, ahogy elpattan... Nagy nehezen leküzdötte a félelmét, megragadta a réztölcsért, és belekiáltott:

- Fel!

Semmi válasz. Lehet, hogy nem hallották odafönt?

Göreb mély lélegzetet vett, lehunyta a szemét, és a torkába gyűjtötte minden maradék erejét.

- Fel! - üvöltötte olyan hangosan, hogy a kutya riadtan felugrott, és dühösen morogni kezdett. - Xplf wuf? - A szavak úgy gurultak le odafentről, mintha kavicsok lennének.

- Fel! - rikoltotta Göreb kétségbeesetten.

A mentőkész úgy meglódult, hogy Göreb, ha nem ül, hanem áll, biztos hanyatt vágódott volna. Nyikorgó hang hallatszott. A kábel végén függő, az örvénylő szélben himbálózó mentőkész lassan elindult felfelé.

Göreb megpróbált nem gondolni arra, hogy mi történne, ha elszakadna a kábel. Hátradőlt, lehunyta a szemét. Bízott benne, hogy nem fog hányni.

Sajnos, amikor becsukta a szemét, azonnal szédülni kezdett. Úgy érezte, mintha körbe-körbe forogna egy mélységes mély, fekete verem fölött.

- Ez így nem lesz jó - mormolta bágyadtan. - Nem ájulhatok el. Ha felérünk, rögtön el kell mondanom a többieknek, hogy mi történt.

Kinyitotta a szemét, és hogyan kelljen kinéznie az istent kezdte méregetni. Megállapította, hogy hímnemű. Nem volt biztos a dologban, de az isten jobban hasonlított egy pecők férfinak, mint egy pecők

asszonyra. Az arca elég durva formájú volt; a szögletes állon göndör szakáll nőtt, a vékony ajkak keményen egymáshoz préselődtek, a száj vonala pedig olyan határozott volt, hogy Göreb sejteni vélte: az istenférfi inkább meghalna, de nem árulná el a titkait. A szemek körüli ráncok arról árulkodtak, hogy az isten már nem volt ifjonc, bár öregnek sem lehetett nevezni. Rövidre nyírt, vérfoltos és ázott haja a halántékán, a homloka fölött meg a tarkójánál már egészen fehér volt - ez is azt bizonyította, hogy jó néhány évet megélhetett már. A teste meglepően karcsú, a pecökhöz képest vézna volt.

- Talán ezért van rajta ilyen sok ruha - mormolta Göreb maga elé, és lehunyta a szemét, hogy ne kelljen látnia a mentőkéz körül csapkodó villámokat, amelyek világosabbá változtatták a viharos éjszakát, mint amilyen a nap nélküli világban élő pecők nappalai voltak.

Göreb kinyitotta a szemét, és folytatta az isten tanulmányozását.

Az istenférfi a vastag bőrtunika alatt galléros inget viselt. A nyakába egy keskeny szövetharabot kötött, aminek a vége benyúlt a tunika alá. Az ing kezelője eltakarta a csuklóját. Puha bőrnadrág volt rajta és térdig érő csizma, aminek az oldalán valamilyen állat szarvából készült gombok sorakoztak. Hosszú, gallértalan kabátja is volt, aminek az ujjai csak a könyökéig értek. A ruhadarabjai fehérek, szürkék, vagy komor feketék voltak, és eléggé viseltesnek látszottak. A bőrtunika, a bőrnadrág és a csizma szára úgy simult rá a testre, mintha hozzá tartoznának.

A legfurcsábbak azonban azok a rongyok voltak, amiket az isten a kezére csavarva hordott. Göreb eddig észre se vette ezeket, most azonban alaposabban megvizsgálta az ügyesen egymáshoz illesztett szövetharabokat, amelyek körbefogták a csuklót, és egészen az ujjak tövéig betakarták a kézfejet és a tenyeret.

- Miért? - tűnődött Göreb, és kinyújtotta a kezét.

A kutya olyan fenyegetően morgott, hogy Göreb hátán végigfutott a hideg. Az állat talpra ugrott, és úgy nézett a pecökre, mintha az mondaná: Én a te helyedben békén hagynám a gazdámat!

- Jól van. - Göreb nyelt egyet, és áthúzódott a gömb másik oldalába.

A kutya elismerően nézett rá, azután lefeküdt, kényelmesen elhelyezkedett, és lehunyta a szemét, mintha azt mondta volna, hogy: Tudom, most már okosan fogsz viselkedni, szóval, ha megengeded, szundítok egy kicsit.

A kutya nem tévedett. Göreb „okosan” viselkedett - megbénította a félelem, alig mert levegőt venni.

A gyakorlatias gondolkodású pecők a macskákat kedvelték. A macskák hasznos háziállatok voltak, irtották az egereket és, gondoskodtak magukról. A Fantasztikus is a macskákat szerette, legalábbis abból, hogy a megalkotói, Mérnászok éppen ilyen állatokat hoztak odafönről a pecökhöz, erre lehetett következtetni. Drevlinen élt néhány kutya is, de ezek mind a jó módúak - például a főművezető, meg a klántársai - birtokában voltak, akik a kincseiket őriztették velük. (A pecők képtelenek lettek volna szándékosan kárt tenni egymásban, ám közöttük is akadtak olyanok, akik nem ártallották elvenni más holmiját.)

Ez a kutya más volt, mint a Drevlinen élők. A pecők kutyái hasonlítottak a gazdájukra: kurta lábú, hordómellű, széles orrú, lapos képű állatok voltak, és borzasztó vadul - meg borzasztó ostobán - tudtak nézni. Az a kutya, amely a gömb belsejében mozdulatlanságra kényszerítette Görebet, karcsú, hosszúkás orrú, intelligens tekintetű, barna szemű állat volt. A szőre fekete volt, a füle hegye és a szemöldöke fehér. A szemöldöke miatt látszik ilyen szokatlanul értelmesnek, gondolta Göreb.

A pecők jó alaposan szemügyre vette az istent és a kutyáját. A részleteket is megfigyelhette - sokáig tartott, míg a mentőkéz visszaemelkedett Drevlin szigetére.

Miközben az istenférfit meg az értelmes tekintetű állatot méregette, a pecők fejében továbbra is ott motoszkáltak a szokásos kérdések.

Hogyan? Miért?

tizenkilencedik fejezet

LEK, DREVLIN, ALSÓSÍK

Rezege türelmetlenül várta, hogy a Fantasztikus lassan, komótosan felcsévélje a kábelt, amelynek a végén a mentőkéz himbálózott. Időnként, amikor elment előtte egy-egy pecők, az arca elé húzta a fejére terített sálát, és olyan érdeklődve bámulta az egyik kerek üvegdobozt, mintha az élete függne attól, hogy lássa, hová, melyik furcsa, titokzatos jelre mutat rá a belsejében mozgó vékony, fekete nyíl. A pecők az ilyen nyilakról (voltak, akik „ujjacskának” becézték ezeket) csak annyit tudtak, hogy az a jó, ha fekete jelekre mutatnak, és baj van, ha a pirosak felé mozdulnak. Amikor valamelyik nyíl véletlenül a piros jelek felé lendült, akkor a pecők gondolkodás nélkül elhagyták a munkahelyüket, és rohanni kezdtek.

Az ujjacska, amelyet Rezege bámult, fekete jelekre mutatott, így nem kellett attól tartani, hogy a

közelben valahonnan előtör a gőz, amely olyan forró, hogy megfőzi a pecők testét. Ezen az éjszakán minden rendben folyt. A kerekek forogtak, a dugattyúk mozogtak, a szelepek kinyíltak és becsukódtak. A kábelek felhúzódtak, leereszkedtek. Az ásókarmok belezúdították zsákmányukat a kerek tartályokba, amelyeket a pecők beleborítottak a Fantasztikus gigantikus bendőjébe. A Fantasztikus aztán kényelmesen szétrágta az érceket, kiköpte, amit nem szeretett, ami pedig ízlett neki, azt megemésztette.

Ezen az éjszakán a szektorban dolgozó pecők többsége a HVEB tagja volt. Az előző műszakban dolgozók az egyik ásókarmon felfedezték Göreb „G” betűjét. Óriási szerencse volt, hogy az a bizonyos ásókarom éppen a főváros, Wombe közelében működött. Rezege a HVEB tagjainak segítségével villámútakra szállt, és azonnal odautazott, hogy újra találkozzon szeretett, nagyra becsült vezérével.

Az ásókarmok felemelkedtek, csak az maradt odalent - valószínűleg megsérült. Rezege otthagyta az ujjacskát és az üvegdobozt, és átsietett azokhoz a pecökhöz, akik izgatottan bámultak le annak az aknának a mélyére, amelynek a túlsó vége, a koraltsziget alján, a lenti szigetek égboltjának teteje fölött volt. Rezege időnként körülnézett. Ideges volt; hivatalosan semmi keresnivalója nem lett volna ezen a munkaállomáson. Tudta, ha valaki leleplezi, magyarázkodhat. Szerencsére a máshol dolgozó pecők csak akkor jöttek át ide, a mentőkéz aknájához, ha gond volt valamelyik ásókarommal, ez pedig ritkán fordult elő.

Rezege felnézett a fenti szinten végiggördülő kerek tartályokra.

- Ne aggódj - mondta Lof. - Ha valaki lenéz, azt fogja gondolni, hogy az egyik karom javítását végezzük.

Lof jóképű, fiatal pecők volt. Kedvelte Rezegét, és nem igazán bánkódott, amikor tudomást szerzett Göreb kivégzéséről. Biztatón megszorította Rezege kezét, és nem nagyon akarta elereszteni, a nő azonban elhúzódott mellőle.

- Itt van! - kiáltotta izgatottan. Lemutatott az aknába. - Ez az!

- Az, amibe éppen most csapott bele a villám? - kérdezte Lof reménykedve.

- Nem! - hördült fel Rezege. - Vagyis... Igen, az, de nem csapott bele semmiféle villám... - Már látták a mentőkezet, látták a markában lévő üveggömböt is. A kéz lassan emelkedett felfelé.

Rezege még sosem érezte ilyen lassúnak a Fantasztikust. Többször eszébe jutott, hogy valami elromolhatott benne, néhányszor a hatalmas csévéelőre nézett, nem akadt-e el valamelyik kereke.

A csévéelővel nem volt semmi baj. A mentőkéz végül felemelkedett a Fantasztikusba. A csévéelő csikorogva megállt, a kéz alatt befedődött az akna, aztán nagyot dörrenve a helyükre csúsztak a padlólemezek.

- Ez ő! Ez Göreb! - kiáltotta Rezege. Belesett a gömbbe. A kéz és az üveggömb felszínén gőzzé változtak az esőcseppek.

- Nem biztos... - mondta Lof. Még mindig reménykedett. Szerintem nem ő az. Te, Rezege, Görebnek volt farka?

Rezege azonban nem hallotta a megjegyzést, és nem látott mást, csak a gömböt. Odaugrott mellé, a pecők követték. Az ajtóhoz lépett, megpróbálta feltépni.

- Nem nyílik ki! - kiáltotta rémülten.

Lof felsóhajtott, és elfordított egy kart.

- Göreb! - sikoltotta Rezege, és bevetődött a gömbbe.

Bevetődött, de a következő pillanatban már menekült is kifelé.

A gömb belsejéből barátságtalan morgás hallatszott.

A pecők, látva Rezege holtápadt arcát, elháráltak.

- Mi az? - kérdezte valaki.

- Egy... k-kutya... Azt hiszem - dadogta Rezege.

- Tehát nem Göreb? - kérdezte Lof reménykedve.

- De igen! - hallatszott a gömbből egy gyenge hang. - Én vagyok az. Meg egy kutya. Nem fog bántani. Megijesztettétek, ennyi az egész. Félti a gazdáját. Gyertek már ide, segítsetek! Túl sokan vagyunk ebben a szűk gömbben!

Egy kéz nyúlt ki a gömbből. A pecők egymásra néztek, aztán még egy lépéssel hátrébb húzódtak. Rezege mozdulatlanul állt, egyik pecökről a másikra nézett. A pecők, a csévéelő felé fordultak, a padlót bámulták, az aprítót méregették, és még véletlenül sem pillantottak a gömbre, amiben megint morogni kezdett az a valami.

- Hé! Segítsetek már kiszállni ebből az izéből! - kiáltotta Göreb.

Rezege összeszorította a száját - amikor ezt tette, jobb volt kitérni az útjából -, és megvizsgálta a gömbből kinyújtott kezét. Olyan volt, mint Göreb keze: tintapacás és eléggé keskeny... Rezege kelletlenül megfogta a kezét, rántott rajta egyet. Lof reményei örökre szétfoszlottak: a gömb ajtajában Göreb izzadt, piszkos, kivörösödött arca jelent meg.

- Szervusz, kedvesem - mondta Göreb. Kezét rázott Rezegével, és zavarában nem vette észre, hogy a nő csókra nyújtja az arcát. Kilépett a gömbből, aztán megfordult, és olyan mozdulatot tett, mintha

vissza akarna mászni.

- Gyertek már, segítsetek kivenni! - kiáltott hátra. A hangja kísértetiesen visszhangzott.

- Ki van odabent? - kérdezte Rezege. - A kutya? Magától nem tud kimászni?

Göreb megfordult, és ragyogó arccal végignézett a pecőkön.

- Egy isten! - mondta diadalmasan. - Hoztam egy istent!

A pecők döbbsen, gyanakvóan néztek rá.

Rezege volt az első, aki képes volt megszólalni.

- Göreb! - mondta szigorúan. - Szerinted szükség volt erre?

- Miért...? Micsoda? Ööö... Ó, persze! - mondta Göreb meglepetten. - Nem hisztek nekem. Gyertek, segítsetek kivenni. Megsebesült.

- Megsebesült? - kérdezte Lof. Úgy érezte, azért még nincs veszve minden. Ha Göreb megbolondult, akkor Rezege esetleg mégis... - Hogyan sebesülhet meg egy isten?

- Aha! - kiáltott fel Göreb. Annyi erő, annyi diadal volt ebben az ahá-ban, hogy Lof érezte, egyszer s mindenkorra lemondhat Rezegéről. - Hát ez az! Helyben vagyunk. - Göreb visszabújt a gömbbe.

A kutyaival támadt egy kis gond. A gazdája elé állt, és fenyegetően morgott. Göreb aggodalmasan nézett rá, érezte, az állat még komoly bajt keverhet. Miközben felfelé emelkedtek, a gömb belsejében különleges kapcsolat alakult ki kettejük között, amelynek a lényege az volt, hogy amíg Göreb nem mozdul, addig a kutya nem harapja át a torkát. Az ilyen viszonyt még korántsem lehet barátságnak nevezni. A pecőknek fogalma sem volt, hogyan csillapítsa le az állatot, hogyan vegye rá, hogy másszon ki, azt viszont tudta, hogy „szép kis kutyuli”, meg a „jó kutya vagy” csalogatásokkal semmire sem menne.

Ha viszont nem oldja meg a problémát, akkor... Akkor lehet, hogy meghal az isten! Göreb elszánta magát.

- Figyelj nézett a kutyára. - Nem akarjuk bántani a gazdát. Segíteni szeretnénk neki, és ezt csak úgy tehetjük meg, hogy kiszedjük ebből a gömbből, és átvisszük egy másik helyre. Megígérem, nagyon fogunk vigyázni rá.

A kutya figyelt. A morgása valamivel halkabb lett. Érdeklődve nézte Görebet.

- Te is jöhatsz, és ha valami olyasmi történik, ami nem tetszik neked, nyugodtan átharaphatod a torkomat!

A kutya oldalra billentette a fejét. Felfelé meredő fülekkel figyelt. Amikor Göreb befejezte a mondókáját, komoly tekintettel lejjebb hajtotta a fejét, mintha azt mondta volna, hogy: Adok neked egy lehetőséget, de ne feledd, a fogam mindig kéznél lesz!

- Azt mondja, hogy jól van - jelentette ki Göreb boldogan.

- Mit mond? - kérdezte Rezege.

A kutya könnyed mozdulattal kiugrott a gömbből. Éppen a nő lába előtt ért földet.

A pecők azonnal szétrebbentek. A Fantasztikus különböző alkatrészei, a fémtárgyak mögé bújtak, olyan fedezéket kerestek maguknak, amelyeken a kutya agyára remélhetőleg nem bírt keresztülhatolni. Csak Rezege nem mozdult. Elhatározta, nem törődik a veszéllyel, a férfi mellett marad, akit szeret. A kutya ügyet sem vetett a reszkető pecőkre, a gazdáját leste.

- Ide! - Göreb lihegve ráncigálni kezdte az isten lábát. - Te ezt a végét fogd, Rezege, én majd a fejét tartom. Vigyázz! Óvatosan... Így jó lesz.

Miután a kutya nem támadt rá, Rezege annyira felbátorodott, hogy úgy gondolta, most már bármire képes. Megfogni egy isten lábát? Mi az neki! Megvető pillantást vetett a fedezékek mögül előléő pecőkre, megmarkolta az isten bőrcsizmáját, és rántott rajta egyet. Göreb közben kiemelte az ernyedt testet a gömbből, és a válla alá nyúlt.

A padlóra fektették az istent.

- Ó, jaj! - mondta Rezege halkan. A szájalom elfeledtette vele a félelmet. Szelíd kézzel megérintette az isten fején lévő sebet, amiről menet közben valahogy lecsúszott a kötés. Véres lett az ujj. - Ez szörnyű!

- Tudom - mondta Göreb idegesen. - Elég durván kellett bánnom vele. Tudod, ki kellett húznom a hajójából... amit az egyik ásókarom darabokra zúzott.

- Jéghideg a bőre. Kék a szája. Ha pecők volna, azt mondanám, hogy haldoklik. De lehet, hogy az isteneknek pontosan ilyennek kell lenniük.

- Nem hiszem. Nem úgy néz ki, mint amikor először láttam... Lezuhant a hajója. Ó, Rezege, nem hagyhatjuk meghalni!

A kutya érezhette Rezege hangjában a sajnálatot, és látta, hogy a nő milyen szelíden ér hozzá a gazdájához, mert melléje somfordált, megnyalta a kezét, és ránézett könnyörgő barna szemével.

Amikor a kutya nedves nyelve hozzáért, Rezege először megijedt, de aztán megnyugodott.

- Ejnye, ne félj már! Minden rendben lesz - mondta halkan. Óvatosan kinyújtotta a kezét, és megpaskolta az állat fejét.

A kutya lelálapította a fülét, és buzgón csóválni kezdte a farkát.

- Komolyan így gondold? - kérdezte Göreb aggódalmasan.  
- Hát persze! Nézd, mozog a szemhéja! - Rezege körbefordult, parancsokat kezdett osztogatni. - Először is valami meleg, csendes helyre kell vinnünk, ahol ápolhatjuk. Nemsokára műszakváltás lesz.. Nem akarjuk, hogy bárki meglássa...

- Tényleg nem akarjuk? - vágott közbe Göreb.  
- Nem! Legalábbis addig nem, amíg jobban nem lesz. Amíg válaszolni nem tud a kérdésekre. Nemzetünk történelmének legnagyobb pillanata lesz, amikor magához tér! Nem lenne bölcs dolog, ha kapkodással elrontanánk valamit. Te meg Lof hozzatok egy hordágyat...

- Hordágyat? Szerintem nem fér el rajta - mondta Lof kelletlenül. - A lába lelógna a földre. Azt akarod, hogy így vonsozzuk?

- Igaz - Rezege nek még sosem volt dolga olyan élőlényvel, amelynek ennyire hosszú és keskeny teste lett volna. Elgondolkozott, a homlokát ráncolta. Amikor hirtelen megszólalt az egyik jelzőgong, riadtan összerendezte. - Ez meg mit jelent?

- Ki fogják nyitni a padlót! - felelte Lof sápadtan.  
- Miféle padlót? - kérdezte Göreb kíváncsian.  
- Ezt a padlót! - Lof a lábuk alatt lévő fémlapra mutatott.  
- Miért? Ó, értem! - Göreb felnézett az ásókarmokra, amelyek kiürítették magukból az érczsákmányt, és éppen ahhoz készülődtek, hogy lenyúljanak egy újabb adagért.

- El kell tűnnünk innen! - kiáltotta Lof idegesen.. Rezege mellé lépett, a fülébe súgott: - Az isten maradjon itt. Amikor kinyílik a padló, vissza fog zuhanni oda, ahonnan jött. Ő is, meg a kutyája is...

Rezege azonban nem figyelt rá. A fejük fölött eldübörgő kerek tartályokat nézte.  
- Lof! - mondta izgatottan. Elkapta a pecők szakállát. (Erre Göreb mellett szokott rá, akit sokszor csak így tudott rábírní, hogy figyeljen arra, amit mond.) - Azok a tartályok! Egy olyanba belefér az isten! Siess! Gyerünk!

A padló fenyegetően remegni kezdett, és talán nincs is fájdalmasabb dolog annál, mint amikor a pecők szakállát kitépik. Lof bólintott, aztán amikor Rezege eleresztette, néhány pecökkel felrohant a felső szintre, hogy szerezzen egy üres kerek tartályt. Rezege levette a köpenyét, ráterítette az istenre. Göreb segítségével elvonszolta az óriási testet a szétnyílni készülő padlóról. Lof és társai az üres tartályt maguk előtt tolva végigrohantak felső szintet az alsóval összekötő meredek rámpán. Újra megszólalt a gong. A kutya nyüszített, aztán ugatni kezdett - vagy a szokatlan zaj bántotta a fülét, vagy megérezte a fenyegető veszélyt, de az is lehet, hogy pecöket akarta gyorsabb mozgásra ösztökélni. (Lof szerint a hang bántotta, Göreb szerint a veszélyt érezte. Rezege szerint mindkettejüknek igazuk volt, és rájuk kiáltott, hogy fogják be a szájukat, inkább mozogjanak.)

A pecők nagy nehezen felnyalábolták az istent, és beletették a kerek tartályba. Rezege a feje alá tette Lof összehajtogatott köpenyét. (Lof tiltakozni próbált, amikor a nő, elvette tőle a köpenyt, de amikor Rezege az arcára nyomott egy csókot, azonnal elhallgatott.) A gong harmadszor is megszólalt. Kábelek recsegték, az ásókarmok elindultak lefelé. A padló remegett, a lemezek eltávolodtak egymástól. A pecők gyorsan a kerek tartály mellé álltak, és együttes erővel tolni kezdték. A tartály előregurult, elindult felfelé a rámpán. A pecők izzadva, szuszogva tolták. A kutya a lábuk körül ugrándozott, a sarkukat bökdöste az orrával.

A pecők erősek, de a vastartály nehéz volt, és a benne fekvő istennek is megvolt a maga súlya. A rámpát nem arra találták ki, hogy feltoljanak rajta valamit; az itt dolgozók eddig még mindig csak lefelé gurították a tartályokat.

Göreb fejében halványan körvonalazódtak a tömeggel, a tehetetlenséggel és a gravitációval kapcsolatos törvények, és talán sikerült volna megfogalmaznia egy fizikai tételt, ha történetesen nincs életveszélyben. A padlólemezek egyre távolabb csúsztak egymástól. Az ásókarmok mennydörögve leereszkedtek a nyílásba. A padló szétnyílása után volt egy döbrent, iszonyatos pillanat, amikor a rámpán felfelé haladó kerek tartály megállt. Nem lehetett tudni, hogy pecöknek sikerül továbbtolniuk, vagy elindul lefelé, és magával viszi a mélységbe az istent, a kutyát, a pecöket.

- Rajta! Egyszerre! To-old meg! - kiáltotta Rezege. Izmos, zömök testét a tartály hátuljának feszítette, az arca tűzpiros volt az erőlködéstől.

Göreb a nő mellett tolt a tartályt, de a többiek nem sok hasznát vették. Gyenge fickó volt, ráadásul a lenti élmények kiszívták minden erejét. A lelkesedése azonban nem lohadt.

Lof arcán viszont látszott, hogy feladná.  
- Lof! - lihegte Rezege. - Ha elindul lefelé, tedd a kerék alá a lábadat!  
Lofnak lábfeje amúgy is éppen elég széles volt, nem akarta kilapítani. A vezér parancsát azonban nem lehet megtagadni - inkább mindent el kell követni, hogy ne kelljen végrehajtani. A férfi a tartály sarkához feszítette a vállát és megújult erővel, fogcsikorgatva, a szemét lehunyva tolt, tolt...

A tartály olyan hirtelen lódult előre, hogy Göreb térde roskadt mögötte, és csúszni kezdett lefelé. Mire lefékezte magát a tartály feljutott a felső szintre. A pecők kimerülten rogytak a padlóra. A kutya megnyalta Lof arcát - a pecők bosszúsan törölközött. Göreb is felért, négykézlábra ereszkedve

mászott fel a rámpán. Amikor a többiek mellé ért ájultan elterült.

- Már csak ez hiányzott! - morogta Rezege dühösen.

- Csak azt ne kérd, hogy őt is toljam! - tiltakozott Lof. Egyre erősödött benne az az érzés, hogy az apjának volt igaza, aki mindig arról szónokolt, hogy addig jó egy pecöknek, amíg nem ártja bele magát a politikába.

Rezege kegyetlen erővel megrántotta Göreb szakállát, aztán egy csókot cuppantott az arcára. Görebnek csak ennyi kellett ahhoz, hogy félig-meddig magához térjen. Beszélni kezdett, lejtőkről és síkokról fecsegett, de Rezege rászólt, hogy inkább fogja be a száját, tegye hasznossá magát, és kapja fel, aztán ültesse be a kutyát a tartályba, a gazdája mellé.

- És mondd meg neki, hogy maradjon csendben!

Göreb szeme úgy elkerekedett, hogy Rezege attól tartott, kipattan a helyéről. - É-én? V-vegyem ööö-ölbe azt a...?

A kutya, mintha megértette volna miről van szó, megoldotta Göreb problémáját. Könnyedén beugrott a tartályba, és lefeküdt a gazdája lábához.

Rezege próbaképpen megbökdöste az istent, és jelentette, hogy még mindig él, és sokkal jobban néz ki azóta, hogy ráterítette a köpenyét. A pecök ezután kis koraltdarabokat hoztak elő meg mindenféle limlomot (ezeket a Fantasztikus böffentette ki magából), zsákot dobtak a kutyára, majd tolni kezdték a tartályt a legközelebbi kijárat felé.

Senki sem állította meg őket. Senki sem kérdezte meg tőlük, hogy miért taszigálják végig az alagutakon a kerek tartályt. Senki sem akarta megtudni, hogy hová mennek, és mit akarnak csinálni, ha odaérnek. Rezege fáradt vigyorral közölte, hogy így a legjobb. Göreb felsóhajtott, megcsóválta a fejét, és kijelentette: ez a közömbösség, a kíváncsiság hiánya a pecök nemzetének átka.

## huszadik fejezet

### LEK, DREVLIN, ALSÓSÍK

A labirintusban az embernek finom, pontos műszerré kell változtatni az ösztöneit. A labirintusban az embernek élesre kell fennie az ösztöneit - élesre, mint a tör vagy a kard -, mert itt az ösztönök az önfenntartáshoz szükséges legfontosabb eszközök, és sokszor éppen olyan értékesek, mint az acél. Miközben küszködve megpróbált kilábalni az eszméletlenség mocsarából, Haplo ösztönösen tartózkodott attól, hogy elárulja, tudatánál van. Amíg nem uralja magát, addig mozdulatlanul kell feküdnie, vissza kell fojtania a nyögéseket, el kell felednie a fájdalmat, és le kell küzdenie a késztetést, hogy kinyissa a szemét és szétnézzen.

El kell játszania a halottat. Ilyen esetekben az ellenség általában békén hagyja az embert.

Hangok örvénylettek körülötte. Mentálisan beléjük csimpaszkodott, utánuk kapott, de mintha pusztá kézzel akart volna halat fogni. A hangok tovasuhantak. Megérintette őket, de elkapni egyet sem tudott.

Hangos, mély hangok, tiszták az állandósult döbörgés-háttér előtt. Robajok, lüktetés. A testében érezte a zajokat, megesküdtött volna rá, hogy a szervei reszketnek.

Távoli hangok. Mintha egymással vitatkoznának... mégsem erőszakosak, nem fenyegetőek. Haplo nem érzett veszélyt. Elernyesztette magát.

- Azt hiszem, a zömbök közé kerültem...

...

... - A fiú még mindig életben van. Szerzett a fejére egy csúnya sebet, de túléli.

- És a másik kettő? Gondolom, a szülei.

- Halottak. A külsejük alapján ítélve futászok. Természetesen a sznogok kapták el őket. Azt hiszem, a fiút túl kicsinek tartották, azért nem bajlódtak vele.

- Nem. A sznogokat nem érdekli, mit ölnek meg. Szerintem nem is tudták, hogy a kölyök ott van. Ügyesen elbújt a bokrok között. Ha nem nyögött volna fel, mi sem találunk rá. Most ez a hang mentette meg az életét, de... rossz szokás. Le kell szoktatnom róla. Véleményem szerint a szülei tudták, hogy bajban vannak. Lehet, hogy leütötték a gyereket, csak hogy csendben maradjon. Leütötték, aztán elrejtették. Utána megpróbálták elcsalni a közeléből a sznogokat.

- Az a gyerek. szerencséje, hogy csak sznogok voltak, nem sárkányok. A sárkányok kiszagolták volna.

- Mi a neve?

A fiú érezte, kezek simítanak végig a testén. Meztelen volt, csak egy puha bőr ágyékkötőt viselt. A kezek végigkövették a tetoválás vonalát, ami a szíve fölött kezdődött, keresztülhúzódtott a mellkasán,

lenyúlt a gyomra fölé, le a lábaira, a lábfejeire, de a talpát nem érintette; végigkúszott a karján, a kézfején, de az ujjai előtt véget ért; felnyúlt a nyakán, de nem ért el az arcáig.

- Haplo - mondta a férfi, miután elolvasta a szív fölötti rúnákat. - Abban az időben született, amikor elbukott a Hetedik Kapu. Ezek szerint... úgy kilenc lehet.

- Szerencsés, hogy ilyen sokáig élt. Alig tudom elhinni! Két futász, egy gyerekkel...! Megpróbálták, de nem sikerült nekik. Jobb, ha elmegyünk innen. A sárkányok hamarosan megérzik a vér szagát. Gyere, fiú. Ébredj. Állj fel. Nem tudunk ölbe venni. Gyerünk! Ébren vagy már? Jól van. - A férfi megfogta Haplo vállát, és a szülei széthasogatott holtteste mellé állította. - Nézz rájuk. Véd az emlékezetedbe őket. Jegyezd meg: az apádat és az anyádat nem a sznogok ölték meg, hanem azok, akik bezártak minkét ebbe a börtönbe, hogy itt haljunk meg. Kik ők, fiú? Tudod? - A férfi ujjai Haplo húsába mélyedtek.

- A Sartan - felelte Haplo.

- Ismételd!

- A Sartan! - kiáltotta a fiú.

- Jól van. Ezt soha ne felejtse el, fiú. Soha...

...

Haplo újra az öntudat felszínére lebegett. Az üvöltő, dörömbölő zajok sűrűsödve örvénylettek körülötte, de így is hallotta a hangokat - azokat a hangokat, amelyekre halványan emlékezett. Most kevesebben beszélgettek körülötte. Megpróbált a szavakra összpontosítani, de... nem sikerült. A fejében lüktető fájdalom kioltotta a tiszta gondolatok szikráját.

Véget kellett vetnie a fájdalomnak.

Óvatosan kinyitotta a szemét. Csak egy rés... Kilesett a szempillái között. A feje mellett égő gyertya állt, nem világította meg a környezetét. Fogalma sem volt, hol lehet, de azt érezte, nincs egyedül.

Lassan megemelte a bal kezét, a fejéhez közelítette. Aztán meglátta. Rongyokat tekertek a kezére... Emlékek villantak, erőtlen fényt szórtak a tudatát körülölelő fájdalom sötétjébe.

Még egy ok, hogy megszabaduljon a bénító fájdalomtól!

Fogcsikorgatva, óvatosan, nehogy zajt csapjon, átnyúlt a jobb kezével, és megérintette a balra csavart rongycsíkokat. Az ujjai között elég laza volt a kötés, kilátszott előle a bőre.

A tetoválásokkal borított bőr. Az örvényvonalak, az ívek és a kígyóvonalak. A kék, vörös vonalak. A látszólag szép minták. Minták voltak, legalábbis első ránézésre, de valójában mindegyiknek megvolt a maga különleges jelentése. Amikor egymáshoz értek, amikor egymás mellé kerültek, a jelentésekre újabb jelentésréteg rakódott.(11)

Felkészült rá, hogyha meglátja, hogy valaki figyeli őt, azonnal mozdulatlanra válik. Felemelte a karját, és a kézfejét a homlokán lévő sebre szorította.

A kör bezárult. A kezéből melegség áramlott át a homlokába, a homlokából a karjába, a karjából vissza a kezébe. Ezután aludni fog, és amíg pihen a teste enyhülni fog a fájdalom. A belső sebek meggyógyulnak, és amikor felébred mindenre emlékezni fog.

Haplo megigazította a kezére csavart rongyokat. A karja erőtlenül lehullott a teste mellé. Egy hideg orr bökött a tenyerébe... egy puha pofa simult az ujjaihoz...

...

... Haplo lándzsával a kézben szembenézett a két csaodinnal. Csak dühöt érzett tüzes, tomboló dühöt, amely szétégette a félelmet. Már látta a célját. Az Utolsó Kapu a látóhatár szélén állt. Ahhoz, hogy eljusson oda, csak keresztül kellett vágnia a széles sík prérin. Amikor elindult azt hitte, senkivel, semmivel sem fog találkozni.

Tévedett. A Labirintus sosem hagyja szökni őt. Minden fegyvert bevet ellene. A Labirintus okos. Gonosz és bölcs, ezer évig harcolt a patrynok ellen, míg végre néhányan szert tettek azokra a képességekre, amelyek birtokában meghódíthaták. Haplo huszonöt kapu(12) óta élt és harcolt, hogy végül vereséget szenvedjen. Nem győzhetett. A labirintus megengedte neki, hogy eljusson a prérire, oda, ahol egyetlen fa, egyetlen épület sem volt, aminek nekivethette volna a hátát. A Labirintus idevezette, aztán ráküldött két csaodint.

A csaodinok félelmetes ellenfelek. A Labirintus eszelős mágiájá hozta létre őket, intelligens, óriási, rovarszerű lények, minden fegyvert mesterien használnak. Ez a kettő széles pengéjű karddal támadt rá. Magasak, akár egy férfi. A testüket fekete, kemény páncél védi. A szemük kidülledő, négy karjuk van, két erős lábuk. De a csaodinokat is meg lehet ölni.

A Labirintusban mindent meg lehet ölni...

Ahhoz, hogy valaki legyőzzön egy csaodint, közvetlenül a szívét kell eltalálni. Ha valaki csak megsebez egy csaodint, és a dög előtte a vérét hullajtja, minden kezdődik előlről. A csaodin egyetlen

csepp véréből egy új csaodin jön létre, és a két sértetlen bestia folytatja a harcot.

Haplo két csaodinnal nézett szembe, és csupán egy rúnarovásos lándzsája, meg a vadásztőre volt nála. Tudta, ha fegyverei célt tévesztenek, ha nem sikerült azonnal megölni a dögöket, hamarosan négy csaodin fog rárontani. Ha újra hibázik, a négyből nyolc lesz, és így tovább.

Nem, ezt a csatát nem nyerheti meg.

A két csaodin előrelódult. Az egyik jobbról, a másik balról rontott Haplora, aki tudta, amíg kivédi az egyik támadását, addig a másik végezni fog vele. Egyetlen esélye volt: a lándzsájával azonnal meg kellett ölnie az első csaodint, hogy azután rögtön a másik felé fordulhasson.

Haplo hátrálni kezdte, a lándzsát felemelve az egyik, majd a másik csaodin felé fordult, arra kényszerítve a támadóit, hogy maradjanak távol tőle. A dögök nem kerültek közelebb hozzá, úgy döntöttek, hogy játszanak vele egy kicsit. A csaodinok szeretnek elszórakozni az áldozataikkal, nem ölik meg azonnal, ha lehetőség nyílik egy kis játékra.

Haplot iszonyatosan feldühítette a gondolat, hogy a csaodinok játékszere válik belőle. Már nem érdekelte, hogy életben marad-e vagy sem, csapást akart mérni a dögökre, és rajtuk keresztül a Labirintusra. Hagyta, hogy felszínre törjön benne élete minden keserősége és fájdalma, minden dühe és indulata. Az érzelmekből erőt merített, és ennek az erőnek minden cseppjét beleadta a dobásba. A lándzsa kiröppent a kezéből. Utána kiáltotta az ígéket, amelyek felgyorsítják röptét, és az ellenség felé igazítják a hegyét.

Jól célzott. A lándzsa keresztüldöfte a rovar fekete páncélját. A dög hátratántorodott, és mikor elterült a földön már halott volt.

Fájdalomvillám hasított Haploba. Agonizálva kapkodott levegő után. Oldalra fordította a testét és megpördült. Szembenézett a másik csaodinnal. Érezte, ahogy a sebéből előbuggyan a meleg vér. A csaodin nem alkalmazott rúnamágiát, de már régóta harcolt a patrynokkal, és tudta, hogy tetovált testük mely részei sebezhetőek. A fej volt a legjobb célpont, ez a csaodin azonban inkább Haplo hátába merítette bele a kardja hegyét. A jelek szerint egyelőre nem akarta megölni.

Haplonak egyetlen fegyvere maradt. Vadásztőr a kard ellen... Haplo két dolgot tehetett: vagy lerohanja a dögöt, és közelről döfi le, vagy belévágja a tört.

A vadásztört jobbra csak nyúzásra, faragásra, evésre használta. A pengén nem voltak rúnák, amelyek segítették volna a célzást. Ha nem találja el a csaodin szívét, fegyver nélkül marad, és valószínűleg két ellenféllel kell majd szembenéznie. Még pajzsa sincs, hogy háríthassa a kard csapását...

Nem tétovázhathatott, hamar véget kellett vetnie a csatának. A sebéből ömlött a vér. Gyengült.

A csaodin megérezhette Haplo bizonytalanságát. Előrelendítette a széles pengét. A bal kart vette célba - le akarta vágni, hogy harcképtelenné tegye az ellenfelét. Még mindig nem akarta megölni Haplot.

Haplo látta a közeledő pengét. Megpróbált kitérni előle, de nem sikerült: A kard a vállát találta el, mélyre vágott. Csont reccsent. A fájdalom majdnem az eszméletlenségbe taszította Haplot. Nem érezte a bal karját, arra pedig nem is gondolhatott, hogy használja.

A csaodin hátrébb húzódott, felkészült a következő csapásra. Haplo megmarkolta a törét, és erőlködve keresztülnézett a szeme elé ereszkedő vörös ködön. Nem érdekelte, megússza-e az összecsapást. A józan ész helyett a gyűlölet irányította a mozdulatait. Már csak arra vágyott, hogy mielőtt elhagyja az ereje magával rángassa a halálba az ellenfelét.

A csaodin újra felemelte a pengéjét, és előrelendült, hogy lecsapjon védtelennek tűnő áldozatára. Haplo a halálraszántak nyugalmaival várt. Új stratégiája volt. Tudta, belehal a dologba, de a csaodin sem marad életben.

Abban a pillanatban, amikor a rovar karja hátralendült, egy fekete alak szökkent elő Haplo mögül, és rávetette magát a csaodinra.

A csaodin a nem várt támadástól megzavarodva elfordította a tekintetét - látni akarta, mi közelít feléje. Elmozdította a karját és a kardját is, hogy lecsaphasson az új ellenfélre. Haplo fájdalmas kiáltást hallott, éles nyüszítést. A szeme sarkából látta a földre zuhanó szőrös testet. Nem nézett oda, nem érdekelte különösebben, mi lehet az. A csaodint nézte. A rovar leeresztette a karjait, hogy beledöfjön a fekete alakba, és közben fedetlenül hagyta a mellkasa bal oldalát. Haplo célzott a dög szívére célzott a törével.

A csaodin meglátta a tört, és megpróbált elugrani előle, ám Haplo túl közel volt hozzá. A rovar kardja a patryn oldalába vágott, lehántotta a bőrt a húst, lecsúszott a bordákról. Haplo nem érezte a fájdalmat. A csaodin mellkasába mártotta a tört, de olyan erővel, hogy mindketten megtántorodtak, és a földre zuhantak.

Haplo legördült a csaodin testéről. Nem próbált felállni. A dög kimúlt. Most már ő is meghalhat. Mint olyan sokan előtte, megtalálhatja a békét. A Labirintus legyőzte. Harcolt, és vesztett. Halálig kitartott.

Haplo a földön feküdt. Az élet lassan kiszivárgott belőle. Megpróbálhatta volna meggyógyítani magát, de ez erőfeszítéseket igényelt volna. Meg kellett volna mozdulni, a mozgás pedig a számára azonos

volt a fájdalommal. Nem akart mozogni. Nem akart több fájdalmat. Ásított egyet. Elálmosodott. Kellemes érzés volt feküdni, semmit sem csinálni. Kellemes volt a tudat, hogy soha többé nem kell harcolnia.

Halk nyüsztést hallott. Kinyitotta a szemét. Nem ijedt meg, inkább bosszús volt. Miért nem halhat meg nyugodtan? Elfordította a fejét, és meglátta a kutyát. Ó, szóval ez volt az a szőrös feketeség, ami rátámadt a csaodinra? Honnan jött? Talán itt élt, a prérin. Vadászgatott, és az ő segítségére sietett.

A kutya a hasán feküdt, a fejét a két mellső mancsa közé hajtotta. Amikor meglátta, hogy Haplo őt nézi, újra felnyüsztett, előrébb kúszott, és megpróbálta megnyalni a férfi kezét. Haplo csak ekkor fedezte fel rajta a vágást

Az állat sebéből ömlött a vér. Haplónak eszébe jutott a fájdalmas vonyítás, amit a kutya azelőtt hallatott, hogy ő rátámadt a csaodinra. Az állat reménykedve nézett rá. Várta, hogy az ember segítsen rajta, vessen véget a fájdalmának, a szenvedésének.

- Sajnálom - motyogta Haplo kábán. - Nem segíthetek. Magamon sem tudok...

Az ember hangjára a kutya bágyadtan csóválni kezdte a farkát. Bizakodva nézett Haplóra.

- Menj, ne itt halj, meg! - Haplo dühös mozdulatot tett. Fájdalom hasított a testébe. Felüvöltött.

A kutya felvakkantott, megbökdöste az orrával Haplo kezét. Szenvedett, de ez nem tartotta vissza attól, hogy felkínálja a szeretetét. Haplo félig bosszúsán, félig közömbösen oldalra pillantott. A kutya kínlódva megpróbált lábra állni. Nehezen, de sikerült a dolog.

A bizonytalan lábakon álló kutya a hátuk mögött sorakozó fákra nézett. Még egyszer megnyalta Haplo kezét, aztán besántikált az erdőbe.

Félreértette Haplo intését - elindult, hogy segítséget hozzon.

A kutya nem jutott messzire. Nyüsztve, szűkölve három-négy tántorgó lépést sikerült csak megtennie. Összeroskadt. Várt egy kicsit, aztán újra felállt.

- Hagyd abba! - suttogta Haplo. - Hagyd már abba! Nem éri meg.

Az állat nem értette a szavakat. Hátrafordította a fejét, és úgy nézett az emberre, mintha meg akarná nyugtatni. Ne félj. Nem vagyok valami gyors, de nem hagyok cserben.

Önzetlenség, szeretet, sajnálat - a patrynok egyiket sem tartják erénynek. Ilyesmit csak az alsóbb rendű fajokhoz tartozók érezhetnek, azok, akik magasztossá változtatják a gyengeséget. Haplo nem volt gyenge. Könyörtelen volt és kemény. A gyűlölet fűtötte. Egyedül, társak nélkül küzdött keresztül magát a Labirintuson. Nem kért, nem ajánlott segítséget. Életben maradt, míg a többiek elhullottak. Egészen mostanáig...

- Gyáva vagy - mondta magának. - Ennek az ostoba állatnak elég bátorsága van az élethez, te pedig feladod. Rádadásul úgy halsz meg, hogy adósa vagy valakinek. Adósság nehezíti a lelkedet. Mert akár tetszik, akár nem, tartozol ennek a kutyának, amely megmentette az életedet.

Nem szálnalmas érzelmek, nem a szeretet készítette Haplót arra, hogy a jobb kezével megmarkolja a balt. A szégyenérzet és a büszkeség mozgatta.

- Gyere ide! - parancsolt rá a kutyára.

A kutya túl gyenge volt ahhoz, hogy odamenjen. Hason kúszva közelített. Széles várcsíkot húzott maga után.

Haplo fogcsikorgatva, a fájdalommal küszködve a kutya felhasított oldalára szorította a bal kezét a fejére tetovált jelet. Ott hagyta a kezét, a jobbját az állat fejére tette. Létrejött a gyógyító kör. Haplo elhomályosuló szemmel látta, hogy a kutya sebe összezárul...

...

- Ha meggyógyul, elvisszük a főművezetőhöz. Ő lesz a bizonyítéka annak, hogy igazat mondtam! Mindenkinnek bebizonyítjuk, hogy a velfek nem istenek! A nemzet rá fog döbbenni, hogy kihasználtak minket, hogy ennyi éven át hazudtak nekünk!

- Ha meggyógyul - mormolta egy halkabb női hang. - nagyon komoly a sebe, Göreb. Ott az a vágás a fején, és lehet, hogy máshol is megsérült. A kutya nem ereszt közel hozzá, nem tudom megvizsgálni. Nem mintha ez számítana valamit... Majdnem biztos, hogy a fejsebe végezni fog vele. Emlékszel, amikor Pörölyverő Hal megcsúszott azon a hídon, és lezuhant a...?

- Tudom, tudom - érkezett a bizonytalan válasz. Ó, Rezege! Nem halhat meg! Meg akarom ismerni a világát. Gyönyörű hely, láttam a könyvekben. Tiszta kék az ég, és fényes, ragyogó fény áramlik odafönről. Az épületek gyönyörűek, és legalább akkorák, mint a Fantasztikus, és...

- Göreb! - mondta a női hang szigorúan. - Véletlenül nem ütötted be a fejed valahová?

- Nem, kedvesem. Láttam! Tényleg láttam. Ez éppen olyan igaz, mint az, hogy láttam a halott isteneket. Bizonyítékot hoztam, Rezege! Még mindig nem hiszel nekem?

- Ó, Göreb, én már azt sem tudom, hogy mit higgyek. Mindent olyan tisztán láttam. Minden egyértelmű volt. Fekete vagy fehér. Pontosan tudtam, mit akarok a nemzet számára... Jobb életkörülményeket. Egyenlő részesedést a velfek ajándékaiból. Ennyi volt az egész. Azt akartam, hogy

egy kicsit felkavarjuk a dolgokat, nyomást gyakoroljunk a főművezetőre, hogy végül megtegye amit követelünk tőle. Most azonban... minden zavaros lett. Szürke. Te forradalomról beszélsz, Göreb! Te azt akarod, hogy vessünk el mindent, amiben évszázadokon keresztül hittünk. És mit ajánlasz cserébe?

- Az igazságot, Rezege.

Haplo elmosolyodott. Már vagy egy órája ébren volt. Csendben figyelt. Hallgatózott. Ezek a lények „pecöknék” nevezték magukat, de annak a nyelvnek a változatát beszélték, amelyet a Régi Világon a „törpenyelvként” ismertek. Haplo ismerte az alap nyelveket, néhány dolgot azonban nem értett. Például mi lehet az a Fantasztikus, amit olyan tisztelettel emlegetnek? Ezért küldték ide. Tanulni. Hogy nyitva tartsa a szemét és fülét, de közben ne szóljon, ne tegyen semmit.

Lenyűjtotta a kezét az ágy mellé. Megvakarta a kutya fejét - meg akarta nyugtatni az állatot, hogy jól van. Ez az út a Halálkapun át nem egészen a tervek szerint alakult. A hűbérura valahol valamit nagyon félreszámolt. A rúnák rosszul igazodtak egymáshoz. Túl későn jött rá a hibára, és sehogyan sem akadályozhatta meg a hajó lezuhanását, azt követően pedig a megsemmisülését.

Az, hogy ittragadt, ezen a világon, nem igazán aggasztotta Haplót. A Labirintusból is sikerült megszöknie. Számára egy ilyen közönséges világ ... Hogy is mondaná az ura? Jelentéktelen volt. Csak annyit kell tennie, hogy eljuttassa a szerepét. Miután végrehajtja azt, amiért idejött, valahogy megtalálja a visszavezető utat.

- Azt hiszem, hallottam valamit.

Rezege belépett a szobába, kellemes gyertyafénygömböt hozott magával. Haplo hunyorogni és pislogni kezdett. A kutya felmordult, fel akart ugrani, de végül a gazdája keze alatt maradt.

Rezege felkiáltott.

- Göreb!

- Meghalt? - A zömök pecök idegesen rontott be a szobába.

- Ne, nem, nem halt meg! - Rezege az ágy mellé szaladt, reszkető kezét Haplo homlokára tette. - Nézd! Begyógyult a sebe! Teljesen. Még a... heg is eltűnt. Ó, Göreb! Lehet, hogy tévedtél? Lehet, hogy ez tényleg egy isten?

- Nem - mondta Haplo. Felült, félkőnyékre támaszkodott, és a pecökre nézett. - Rabszolga voltam. - Lassan, mély hangon beszélt, nehézkesen ejtette ki a vaskos törpeszavakat. - Valamikor az voltam, amik most ti vagytok. De a népem legyőzte az elnyomókat. Azért jöttem, hogy segítsék nektek, hogy ti is szabadok lehessetek!

#### huszonegyedik fejezet

#### PITRIN MENEDÉKE, KÖZÉPSÍK

A vártnál könnyebben haladtak keresztül Pitrin Menedékén. Bane vidáman lépkedett, és amikor mégis kimerült megpróbálta leplezni fáradtságát. Alfred aggodalmasan figyelte a fiút, és amikor a hercegen látszott, hogy fáj a lába, sietve kijelentett, hogy ő aztán egy lépéssel sem bír többet megtenni. Nem akarta, hogy a herceg szégyenkezzen gyengesége miatt, de nem kellett túlságosan rájátszania a fáradtságra - ő még annyira sem bírta a menetelést, mint kis védenca. A lábai mintha önálló akarattal rendelkeztek volna, állandóan félrevitték. Úgy botorkált, mintha láthatatlan gödrökre lépett volna, mintha szemmel érzékelhetetlen ágak hevertek volna előtte.

Nem haladtak valami gyorsan, de Hugh nem hajszoa a társait, élvezte az út könnyedségét. Nem voltak messze attól a sziget peremétől, attól a fákkal benőtt partszakasztól, az öböltől, ahol elrejtette a hajóját. Tudta, ha kilépnének, hamar odaérnének, de valahogy nem volt kedve célba jutni. Bosszantotta a dolog, megpróbálta figyelmen kívül hagyni a furcsa érzést. Nem is állt meg, csak éppen nem sietett.

A séta kellemes volt, legalábbis Bane és Hugh élvezte a mozgást. A levegő hűvös volt ugyan, de a napsugarak állandó jelenlétükkel megakadályozták, hogy a hideg harapóssá változzon. Gyenge szél fújt. Találkoztak néhány utazóval; sokan úgy gondolták, kihasználják a kellemes időjárást, és megteszik azt az utat, amit nem halaszthattak el tavaszig. Az időjárás a portyázóknak is kedvezett - Hugh-nak feltűnt, hogy az úton haladók fél szemmel mindig az eget fürkészték.

Láttak három sárkányfejű, vitorlaszárnyú elf hajót, de túlságosan messze voltak. Mindegyik irányhosszban haladt valami távoli cél felé. Még ugyanezen a napon ötven sárkány szállt el a fejük fölött. Tisztán látták a bestiák nyergében ülő sárkánylovagokat; a napfény szikrázóvá változtatta a sisakokat, a mellvértket, a dárdák és a nyílveszők hegyét. A csapat alakzata közepén egy varázslónő repült, a lovagok úgy vették körül, hogy szükség esetén minden veszélytől megóvhassák. A nőnél nem voltak szokványos gyiloktárgyak - a hozzá hasonlóak az elméjükben tartották a védekezésre

és támadásra alkalmas fegyvereket. A sárkánylovagok is irányhosszban repültek; nem csak az elfek akarták kihasználni a tiszta, szélmentes nap előnyeit.

Bane tágra nyílt szemmel figyelte az elf hajókat, kisfiúsan ámuldozott, még a száját is elfelejtette becsukni. Még sosem látott ilyesmit, és kissé csalódott volt, hogy nem jöttek közelebb. Csak azért nem kapta le a fejről a csuklyáját, azért nem kezdett integetni a hajóknak, mert Alfred idejében közbelépett, és megakadályozta az ostoba tettet. A úton haladók korántsem örültek annyira a látványnak, mint a kis herceg. Hugh komor vidámsággal figyelte, ahogy a hajók megjelenésekor a parasztok fürgén fedezékbe húzódtak. Alfrednek végül sikerült lelohasztani a kisfiú lelkesedését.

Ez első éjszakán, miután elfogyasztották nem túl bőséges vacsorájukat, letelepedtek a tűz köré. Bane, aki a pihenők során mindig a kamarás mellett foglalt helyet, most a bérgyilkos mellé ült. Kényelmesen elhelyezkedett, majd megkérdezte:

- Mesélsz nekem az elfekről, Sir Hugh?

- Honnan veszed, hogy bármit is tudok róluk? - Hugh előhalászta a zsákjából a pipáját meg a steregóval teli bőrszénnyt. A hátát az egyik fához támasztotta, a lábát a lángok felé nyújtotta. Az erszényből szárított gombát rázott a kerek, sima pipafejbe.

Bane nem nézett a bérgyilkosra, valahová Hugh jobb válla fölé meredt. Kék szeme ábrándossá változott. Hugh bedugott a tűzbe egy gallyat, és amikor a vége izzani kezdett, meggyújtotta vele a pipáját. Pőfékelve, nyugodt kíváncsisággal a fiúra pillantott.

- Egy nagy csatát látok - mondta Bane. Úgy ejtette ki a szavakat, mintha álmában beszélne. - Elfeket látok és emberéket. Harcolnak és... meghalnak. Látom a vereséget és a kétségbeesést. Hallom az emberek dalát... Vidámak.

Hugh mozdulatlanul vált. Telt az idő; szinte észre sem vette, hogy kialudt a pipája. Alfred kényelmetlenül mocorgott a helyén, a kezét a forró parázs fölé nyújtotta, azután fájdalmasan felkiáltott és nyomkodni kezdte megpörkölődött tenyerét.

- Felség - mondta szálnalmas hangon -, már kértelek, hogy ne...

- Semmi baj, hagyd csak! - Hugh kiverte a pipájából a hamut, újra megtömte, ismét rágyújtott. Lassan pőfékelt, a szemét nem vette le a fiúról. Az előbb... a hétmezei csatáról beszéltél.

- Amiben te is részt vettél - mondta Bane.

Hugh vékony füstcsíkot fújt a levegőbe.

- Igen. Ahogy minden ember, minden férfi, aki körülbelül annyi idős, mint én. Ahogy az apád, a király is. - Hugh mélyen leszívta a füstöt. - Alfred, ha ezt nevezted látnokságnak, akkor... Meg kell mondanom, hogy a legócskább fogadóknak is érdekesebb mutatóványokkal szórakoztatják a közönséget. A fiú már vagy százszor hallhatta az apjától a csata történetét.

Bane arca megmerevedett, a vonásai hirtelen megváltoztak. Leolvadt róla az öröm, a vidámság perzselő, szikrázó fájdalommal alakult. Az ajkát harapdálva lehajtotta a fejét. Végighúzta a kezét a szeme előtt.

Alfred furcsa, szinte könyörgő tekintettel nézett Hughra.

- Biztosíthatlak, Sir Hugh, a felséges herceg valóban rendelkezik látnoki képességekkel. Olyasvalami ez, amit nem szabad könnyen venni. Bane, Sir Hugh nem ért a mágiához. Ennyi az egész. Sajnálja amit mondott. Most pedig... Mi lenne, ha kivennél magadnak a zsákodból egy kis édesmasszát?

Bane felkelt Hugh mellől, a kamaráshoz lépett, és megkereste a finomságot. Alfred olyan halkan folytatta, hogy csak Hugh hallhassa a szavait.

- Ez csak... Tudod, uram, a király nem beszélgetett túl sokat a fiúval. Stephen király eléggé... ööö... kényelmetlenül érezte magát Bane jelenlétében.

Érthető, gondolta Hugh. Stephen nem találta kellemesnek, hogy szembe kell néznie szégyene bizonyítékával. Talán, amikor a fiú arcába pillantott, a királynőn kívül egy olyan férfi vonásait vélte felfedezni rajta, aki... akit túlságosan is jól ismert.

A pipa kialudt. Hugh kiverte belőle a hamut, keresett egy vékony ágat, hegyesre faragta a végét, és nekilátott, hogy kitisztítsa a pipafejet. Közben a fiúra pillantott. Bane még mindig a zsákban kotorászott.

- Te tényleg elhiszed, hogy ez a gyerek megcsinálja azt, amiről beszél? Hiszed, hogy képeket lát a levegőben?

- Képes rá! - bólogatott Alfred szenvedélyesen. - Túlságosan sokszor voltam tanúja a dolognak, nem tudok kételkedni benne. Te is jobban teszed, uram, ha elhiszed, különben...

Hugh keze megállt a levegőben. Alfredre nézett.

- Különben? Ez úgy hangzik, mint valami fenyegetés.

Alfred lesütötte a szemét. Sérült kezével idegesen tépkedni kezdte a közelében álló bokor leveleit.

- Én... Én nem annak szántam...

- De igen. Hugh hozzákoppintotta a pipát egy kődarabhoz. - Ugye ennek az egésznek semmi köze sincs a tollhoz, amit a nyakában visel? Ahhoz a tollhoz, amit valami misztikustól kapott?

Alfred arca olyan sápadt lett, hogy Hugh már attól tartott, újra elveszti az eszméletét. A kamarás nyelt

egyed, azután még egyed, végül nagy nehezen sikerült megszólalnia.

- Én nem... - Nem fejezhetette be a mondatot.

Ág reccsent. Bane visszalépett a tűzhöz. Hugh látta, Alfred hálás pillantást vet a fiúra, úgy néz rá, mint a vízben fuldokló ember arra, aki kötelet hajít elé.

A herceg minden figyelmét az édesmasszáznak szentelte, semmit sem vett észre az egészről. Levetette magát a földre, kézbe vett egy botot, és piszkálgatni kezdte a tüzet.

- Akarod hallani a hétmezei csata történetét, felséges herceg? - kérdezte Hugh halkán.

A herceg felnézett. Izgatottan ragyogott a szeme.

- Le merem fogadni, hogy hősként harcoltál, Sir Hugh!

- Bocsánatotok kérem, uram - szólt közbe Alfred tétován -, de úgy tudtam, nem vagy valami nagy hazafi. Miért vettél részt a csatában? Miért küzdöttél hazánk szabadságáért?

Hugh már éppen válaszolni akart, amikor a kamarás hunyorogni kezdett, és gyorsan felugrott a helyéről. Lenyúlt, és a földről, arról a helyről, ahol eddig ült, felemelt egy jókora koralitdarabot. A pengeéles szilánk felülete szikrákat szórt a tűz fényében. Szerencsére a bőrnadrág, amit a paraszttól szereztek, megvédte Alfred ülepét, így nem szenvedett komolyabb sérülést.

- Igazad van. A politika semmit sem jelent a számomra. - Hugh ajkai közül beszéd közben vékony, ritkás füstpamacs buggyant elő. - Mondjuk úgy, hogy más ügyből kifolyólag tartózkodtam a csatatéren...

...

...Egy férfi lépett be a fogadóba. Megállt, hunyorogni kezdett a félhomályban. Kora reggel volt, a nagyteremben csupán egy lompos asszony tartózkodott, aki éppen a padlót súrolta, és egy magányos utazó, aki az egyik, árnyakkal belepett asztal mellett pihengetett.

- Te vagy Hugh, akit Kéznek is neveznek? - kérdezte a hunyorgó férfi az utazótól.

- Én.

- Fel akarlak bérelni. - A férfi egy jókora bőrzacskót dobott Hugh elé.

A bérnyílós kinyitotta a zacskó száját. Pénzérmekeket, ékszereket, néhány ezüstkanalat látott benne. Megállt a keze a levegőben. Kiemelt a zacskóból egy női jegygyűrűt, és keményen a férfira nézett.

- Ezeket a kincseket többen adtuk össze, mert egyikünk sem elég gazdag ahhoz, hogy felbéreljen téged. Minden értéktárgyunkat odaadjuk neked.

- Ki a célpont?

- Egy bizonyos kapitány. A nemesek zsoldosa, aki gyalogos katonákat képez ki és vezet csatákba. Kötekedő, gyáva alak, már nem egy teljes szakaszt küldött a biztos halálba, miközben ő hátrahúzódott, és besöpörte a fizetségét. Kurinándistai Warren mellett találok meg, Stephen király seregében. A sereg egy Hétmező nevezetű hely felé tart, ami valahol a kontinensen van.

- Milyen különleges szolgálatot kívántok tőlem? Te és... - Hugh megveregette a bőrzacskót. - ...azok, akik ezt összeadták.

- Azoknak az özvegyei és rokonai bérelnék fel, akiket a kapitány a halálba küldött - mondta a férfi. Megcsillant a szeme. - Megmondom, mit kérünk a pénzünkért. Úgy öld meg, hogy egyértelmű legyen: nem az ellenség végzett vele. Úgy öld meg, hogy tudja, kinek köszönheti a pusztulását, és... - A férfi óvatosan Hugh felé nyújtott egy papírtekercset. - És ezt hagyd a hullája mellett...

...

- Sir Hugh? szólalt meg Bane türelmetlenül. - Folytasd, Sir Hugh! Meséld a Hétmezőről!

- Még akkor történt a dolog, amikor az elfek uralkodtak fölöttünk. Az évek során az elfek, akik elfoglalták földjeinket, egyre puhányabbá váltak. - Hugh a sötét ég felé szökő füstöt figyelte. - Az elfek állatoknak tartják az embereket, ezért alábecsülnék minket. Természetesen több tekintetben igazuk van, így nem lehet elítélni őket azért, hogy újra és újra elkövetik ugyanazt a hibát.

- Az Uylandia-fürt, amikor még az elfek uralták, apró részekre tagolódott. A kicsiny birtokokon névlegesen egy ember uralkodott, gyakorlatilag azonban az elfek kezében volt a hatalom. Az elfeknek sosem kellett azzal bajlódniuk, hogy megakadályozzák a klánok egyesülését... A viszálykodások miatt az embereknek eszükbe sem jutott, hogy szövetséget köthetnének egymással.

- Sokszor elgondolkoztam azon, hogy az elfek miért nem törették össze velünk a fegyvereinket, ahogy az a régi időkben szokás volt - szólt közbe Alfred.

Hugh a pipáját szívogatva elvigyorodott.

- Miért tették volna? Számukra előnyökkel járt, hogy fegyvereink voltak. Egymás ellen fordítottuk a kardunkat, így rengeteg bajtól és veszélytől megkíméltük az elfeket.

- A terv ragyogóan bevált. Olyan kitűnően működött, hogy az elfek visszavonultak finom kastélyaikba, és még az ablakaikat sem nyitották ki, hogy figyelemmel kísérvék, mi történik körülöttük. Tudom, hogy

így volt, mert nem egyszer hallottam, amikor erről beszélgettek.

- Hallottad! - Bane felegyenesedett ültében. Kék szeme izgatottan csillogott. - Hogyan? Hogyan tudtál meg róluk ennyi mindent?

A pipában vörösen világított a parázs, azután elhomályosult a fénye, végül kialudt. Hugh úgy tett, mintha nem hallotta volna a herceg kérdését.

- Amikor Stephen és Anne végül egyesítette a klánokat, az elfek kinyitották ablakaikat. Nyílvesszők és lándzsák röppentek be hozzájuk, a falaikra kardos emberek hágtak fel. A felkelés gyorsan lezajlott, jól kitervelték. Mire a híre eljutott a Tribus Birodalomba, a legtöbb elf nagyurat megölték vagy elzavarták az otthonából. Az elfek visszavágtak. Összeállították a flottájukat, amihez foghatót még senki sem látott ezen a világon, és Uylandia ellen vonultak. Több tízezer elf harcos és varázsló nézett szembe néhány ezer emberrel. Mi akkor már elvesztettük a legerősebb varázslóinkat, a misztikusok már elmenekültek. Az embereknek nem volt semmi esélyük. Százakat mészároltak le. Ezek kerültek fogságba. Stephen királyt élve fogták el...

- Nem ő akarta, hogy így legyen! - kiáltotta Alfred, akit bántott Hugh gúnyos hangszíve.

A pipa felizzott azután elhalványult. A Kéz hallgatott; Alfredet a beálló csend arra ösztönözte, hogy folytassa az elbeszélést.

- A Reesh'ahn nevezetű elf herceg felfedezte a tömegben Stephent, és ráparancsolt a harcosaira, ne tegyenek benne kárt. Stephen lovagjai ott pusztultak el a király mellett, akit meg akartak védelmezni. Végül egyedül maradt, de ekkor sem adta fel a harcot. Úgy beszéltek, hullák gyűrűje vette körül, mert az elfek nem merték megszegni hercegük parancsát, és egyikük sem tudott élve Stephen közelébe kerülni. Végül aztán mégis legyűrte őt a túlerő. Leteperték a földre, lefegyverezték. Stephen bátran harcolt. Éppen olyan bátran, mint a lovagjai.

- Erről én semmit sem tudok - mondta a Kéz. - Azt viszont tudom, hogy a sereg megadta magát...

Bane döbbsen a bérnyilkosra nézett.

- Valószínűleg tévedsz, Sir Hugh! A mi seregünk megnyerte a hétmezei csatát!

- Megnyerte? - Hugh felvonta a szemöldökét. - Nem. Nem a hadsereg győzött. Az a nő volt az, aki legyőzte az elfeket... egy vándorénekes, akit Hollópacsirtának neveztek, mert olyan fekete volt a bőre, akár a holló tolla, a hangja pedig oly gyönyörű, mint a hajnalt köszöntő pacsirtaé. Az ura azért hozta el a csatamezőre, hogy legyen, aki megénekli a diadalát, ám az a nő... Hollópacsirta végül a halotti dalát kántálta el. Ahogy a többi ember, ő is fogságba került. A foglyokkal együtt őt is elindították a Hétmezőt keresztülsező úton, amelynek két oldalán holtak heverték, amely mellett vértől volt iszamos a talaj. Szánalmas csürheként vonultak a rabok, és mindegyikük tudta, milyen sors vár rájuk. Rabszolgaság... Irigylették azokat, akik meghaltak, lehajtott fejjel, leeresztett vállakkal meneteltek...

- Aztán a dalnok énekelni kezdett. Egy régi dalt kezdett el, azt, amire mindenki emlékezett a gyermekkorából.

- Ismerem! - kiáltotta Bane hevesen. - Erről már hallottam.

- No, akkor énekelj el - mondta Alfred. Rámosolygott a fiúra, örült, hogy újra vidámnak látja.

- Az a címe, hogy Tűzkéz. - A herceg énekelni kezdett. Egy kicsit hamis volt a dal, de szenvedélyesen adta elő.

A Kéz, mely az Ívet és a Hidat tartja,  
A Tűz, mely az Átjárót ostromolja,  
Minden Láng mint Szív, felkúszik a Bércre,  
Minden nemes Ösvény Ellxman.(13)  
Tűz a Szívben vezérli az Akaratot,  
A Lángakarat, mit a Kéz gyújtott,  
A Kéz ott van az Ellxman Dalban,  
A Szív, a Föld, a Tűz Dala;  
A Tűz mely az út végén lobban,  
A Láng egy részlet, világos szó,  
Komor menet, cél, mi villámló,  
Tűz csap ki a jövőből újra.  
Az Ív és a Híd gondolatok és szív,  
Az Átjáró egy élet, a Bérc egy részlet.

- A dadám tanította meg ezt a dalt, amikor még kicsi voltam. De azt nem tudta megmondani, mit jelentenek a szavak. Te tudod, Sir Hugh?

- Kétlem, hogy bárki ismerné a jelentésüket. A dallam felpezsdíti az ember szívét. Hollópacsirta ezt kezdte el énekelni, és a foglyok büszkén felemelték a fejüket, kihúzták magukat. Alakzatba rendeződtek, és felkészültek arra, hogy méltósággal vonuljanak rabszolgaságba vagy a halálba.

- Úgy hallottam, ez a dal az elfektől származik - mormolta Alfred -, és valamikor a Szétválás előtt

íródott.

Hugh közömbösen megvonta a vállát.

- Ki tudja? Ki tudhatja? A lényeg az, hogy hatással van az elfekre. Amikor meghallották az első szavakat, az elfek szobormerevvé váltak, maguk elé meredtek. Úgy viselkedtek, mintha aludnának, csak a szemük mozgott, a tagjaik nem. Egyesek szerint „képeket láttak”...

Bane elvörösödött. Megmarkolta a nyakában függő tollat.

- A foglyok, amikor ezt meglátták, folytatták az éneklést. A dalnok valamennyi versszakot ismerte. A foglyok többsége csak az elsőt tudta, de megpróbálták Hollópacsirta után mondani a szavakat. Az elfek kezéből kihullt a fegyver. Reesh'ahn herceg térdre roskadt és zokogni kezdett. Ezután Stephen parancsára a foglyok elmasíroztak. Olyan gyorsan mentek, ahogy a lábuk bírta.

- Ófelsége kegyes volt az elfekhez, nem mérszáróltatta le a magatehetetlen ellenséget - jegyezte meg Alfred.

A Kéz felhorkant.

- A király jól tudta, ha egyetlen torkot átvág, megtöri a varázst. A seregünk vereséget szenvedett. A harcosaink elfáradtak, szerettek volna eltűnni a csatamező közeléből. A király tisztában volt ezzel. Úgy hallottam, azt tervezte, hogy visszavonul a közeli kastélyba, újjászervezi a sereget, és ismét támadást indít. Erre azonban már nem volt szükség. Amikor az elfek magukhoz tértek... a király kémei szerint úgy viselkedtek, mintha mély álomból ébredtek volna fel. Olyanok voltak, mintha hosszú, nagyon hosszú ideig valami gyönyörű álmot láttak volna. Nem törődtek sem a fegyvereikkel sem a halottaikkal. Visszatértek a hajóikhoz, szabadon eresztették a rabszolgáikat, és hazatértek.

- Így kezdődött az elfek forradalma.

- Állítólag igen. - Hugh lassan beleszívott a pipájába. - Az elf király kitagadta a fiát, Reesh'ahn herceget. Száműzetésre ítélte őt, mintha gonosztevő lenne. Reesh'ahn azonban felkelést szított, meggyújtotta a tüzet, ami aztán lángba borította Aristagont. Már többször el akarták fogni, de mindig sikerült kicsúsznia atyja pribékeinek kezéből.

- Azt beszélik, az a dalnok elkísérte őt, társául szegődött... Hollópacsirtát állítólag úgy meghatotta a herceg sanyarú sorsa, hogy a követőjévé vált - tette hozzá Alfred halkan. - Együtt dalolják az éneket, és ahol megfordulnak, újabb híveket szereznek maguknak. Hátradőlt, de rosszul ítélte meg a háta és a fatörzs közötti távolságot. Keményen beütötte a fejét a fába.

Bane kuncogni kezdett. A szája elé kapta a kezét.

- Elnézést, Alfred - mondta bűnbánóan.. - Nem akartalak kinevetni. Fáj?

- Nem, felség. - Alfred felsóhajtott. - Köszönöm az érdeklődést... Azt hiszem, felséges hercegem, ideje lenne lefeküdnöd. Holnap hosszú utat kell megtennünk.

- Igen, Alfred. - Bane felállt, hogy előszedje a takaróját a zsákjából. - Ha nem baj, akkor ma éjszaka itt alszom - mondta. Félénken Hugh-ra nézett, és a bérgyilkos takarója mellé térítette a sajátját.

Hugh hirtelen felállt, megkerülte a tüzet. Az ökléhez koppintotta a pipáját, szétszórta a hamut.

- Lázadás. - A lángokba bámult, még véletlenül sem nézett a gyermekre. - Tíz év telt el, és a Tribus Birodalom éppen olyan erős, mint mindig volt. A herceg üzött farkasként él a Kirikai puszta barlangjaiban.

- A lázadás miatt nem foglalkozhattak velünk. Ezért nem tapostak még szét minket - mondta Alfred, miközben bebugyolálta magát a takarójába. - Biztos vagy benne, felséges hercegem, hogy nem fogsz fázni? Nem fekszel túl távol a tűztől?

- Ó, nem! mondta a fiú boldogan. - Sir Hugh mellett maradok. - Felült, átfogta felhúzott térdeit, és kérdően a Kézre nézett. - És te mit csináltál a csatában?...

...

...- Hová készülsz, kapitány? Úgy látom, a csatát a hátad mögött vívják.

- Eh? - A kapitány riadtan összerezzen a hang hallatán. Körülnézett. Egyedül volt. Kardot rántott, körbefordult, a bokrok közé bámult.

Hugh fegyverrel a kézben lépett ki az egyik fa mögül. A kardján elfvér vöröslett. A harcok során begyűjtött néhány sebet, de bármerre is sodródott, egyszer sem tévesztette szem elől az áldozatát.

A kapitány, amikor látta, hogy egy ember, és nem egy elf harcos szökkent eléje, megkönnyebbülten elvigyorodott. Leeresztette a kardját - a pengéje még tiszta volt és fényes.

- A fiaim ott vannak - bökött hátra a hüvelykujjával. - Majd ők elintézik az elf fattyúkat. Hugh összehúzott szemmel nézett a jelzett irányba.

- A „fiaidat” éppen most vagdalják apró cafatokra...

A kapitány megvonta a vállát és továbbindult. Hugh elkapta a fickó jobb karját, kiverte a kezéből a kardot. Maga elé rántatta a kapitányt. A férfi döbbenten felhördült, és átkozódva Hughra emelte húsos öklét. Amikor azonban a torkán érezte a bérgyilkos törének hegyét, mozdulatlanra dermedt, és elfelejtette, hogy verekedni akart.

- Mi ez? - gurgulázta. Lihegett és, izzadt, a szeme majd kipattant a helyéről.  
- A nevem Hugh. Kéznek is szoktak szólítani. Ezt pedig... - Hugh felemelte a törét.- ...Tom Hales küldi. Meg Henry Goodfellow, és Ned Carpenter, és Tanner özvegye, meg Giles özvegye... - Hugh elsorolta a neveket.

A közeli fába koppanva belefúródott egy elf nyílvevessző. A bérnyilkosnak egyetlen arcizma sem rezdült. A tört tartó kéz nem remegett meg.

A kapitány nyüszíteni kezdett, menekülni próbált, segítségért kiáltott, de túlságosan sok ember kért segítséget körülötte. Hiába, választ sem kaptak. A kapitány halálsikolya összeolvadt a csatában haló hősök utolsó kiáltásával.

Hugh elvégezte a munkát. Elmehetett. A háta mögött hallotta a felcsendülő dalt, de nem törődött vele. Maga elé képzelte a Kir-szerzeteseket, akik majd megtalálják a csatamezőn a kapitány testét, akik felfedezik a mellében a tört, a kezében pedig az írást:

Soha többé nem fogok bátor férfakat a halálba küldeni...

...

- Sir Hugh! - A kis kéz megrángatta a bérnyilkos ruhaujját. - Mit csináltál a csatában?

- Futár voltam, egy fontos üzenetet kellett továbbítanom.

huszonkettedik fejezet

## PITRIN MENEDÉKE, KÖZÉPSÍK

Az utazás legelején egy széles, tiszta, távolba nyúló országúton haladtak. Számos emberrel találkoztak menet közben - a sziget belsejében gyakran utazgattak az emberek. Ahogy azonban közeledtek a parthoz, az út összeszűkült, egyenletlenné vált, és látszott rajta, ezen a szakaszon senki sem ügyel a tisztaságára. Ágak, kidőlt fatörzsek, szikladarabok hevertek rajta. Ezen a tájon vadon burjánzottak a hargast fák (egyesek kristályfának nevezték ezeket a növényeket), az erdő még csak nem is hasonlított a megművelt területek csinos, gondozott ligeteire.

Kevés olyan dolog van, ami szépségben felvenné a versenyt egy ilyen facsoporttal. A törzsek ezüstös kérge csodálatosan ragyog a napfényben, a gondosan visszametszett kristályágak dallamos hangokat hallatva ütdönek egymáshoz. A ligetekben dolgozó parasztok gondoskodnak arról, hogy a fák koronája ne legyen túl terebélyes - a túlságosan nagyra nőtt növényeknek gyakorlatilag nem lehetett hasznát venni. A hargast fának természetes adottsága, hogy nem csupán elraktározza a vizet, hanem termel is bizonyos mennyiségű folyadékot. Amikor legfeljebb hat-hét láb magasra hagyják nőni, amikor újra és újra visszametszik az ágait, nem használja fel a megtermelt vizet, amit így a kéregbe metszett réseken keresztül le lehet csapolni. A hargast fák akár száz lábnyi magasra is képesek megnőni, de az ilyen példányok minden saját termelésű folyadékot elfogyasztanak a további terebélyesedés során. A vadonban, a műveletlen vidékeken meghökkenően hosszú ágakat növesztenek. A túlságosan kemény ágakat könnyű letörni; amikor a földre hullanak ezer szilánkra hasadnak. Ezek a szilánkok roppant élesek, könnyen halált okozhatnak, így nem minden veszély nélkül való keresztülmenni egy szabadon burjánzó hargast erdőn. Ez volt az oka annak, hogy Hugh és társai egyre kevesebb emberrel találkoztak az erdőt átszelő úton.

A szél felerősödött - a partvidéken ez nem volt szokatlan jelenség. A sziget aljától felfelé igyekvő légáramlatok örvényekké változtak a sziklák között. Az örvényekből táplálkozó szél lökései időnként olyan erősek voltak, hogy a három utazó csak nehezen bírt talpon maradni. A fák reszkettek és recsegttek, az ágak gyakran nem bírták a légöklök ütéseit, és csilingelve alázuhanak. Alfred egyre feszültebb lett. Az eget kémlelte, az erdőt fürkészte - elf hajóktól, a fák között megbúvó elf harcosok támadásától tartott. Félelme még akkor sem csökkent, amikor Hugh elmagyarázta neki, hogy az elfek nem ostobák, és nem fognak támadást indítani Pitrin Menedékének e része ellen, ahol semmi sincs, ami értékes lenne.

Vad, kietlen hely volt a partvidék. Koralitsziklák emelkedtek a magasba. Az ég felé nyújtózó hargast fák közvetlenül az út mellett sorakoztak, hosszúkás, bőrszerű, barna levelekkel és törékeny ágaikkal felfogták a napfényt. (A fák lombja állandó volt, a levelek átvészelték a telet, és csak tavasszal hullottak le, amikor már kisarjadtak helyükre az újak, amelyek magukba gyűjtötték a levegőben lévő nedvességet.) Már majdnem dél volt, amikor Hugh - aki szokatlanul figyelmesen nézegette az út melletti fákat - hirtelen megálljt parancsolt.

- Hé! - kiáltott rá Alfredre és a hercegre, akik jóval előtte haladtak. - Erre!

Bane megfordult, kérdőn a bérnyilkosra nézett. Alfred visszafordult - legalábbis a testének egy része.

A felsőteste Hugh felé tekeredett, a lába azonban, mintha még mindig az előző parancsot tartaná érvényesnek, továbbvitte az úton. A dolognak az lett a vége, hogy Alfred elterült a porban.

Hugh türelmesen megvárta, hogy a kamarás összeszedje magát és feltápaszkodjon.

- Itt letérünk az útról. - A bérnyikos az erődre mutatott.

- Bemegyünk? Oda? - Alfred rosszkedvűen nézett a hargast fák alatt sűrűsödő bozóra.

A széllelések hatására egymásnak ütdő ágak éles, csilingelő hangot hallattak.

- Majd én vigyázok rád, Alfred - mondta Bane. Megfogta és biztatóan megszorította a kamarás kezét.

- Tessék... Most már nem félsz, ugye? Mert én nem félek! Egyáltalán nem!

- Köszönöm, felség - mondta Alfred komoly hangon. - Most már tényleg jobb. Ennek ellenére szeretném megkérdezni, Sir Hugh, miért éppen ebbe az irányba kell továbbhaladnunk?

- Mert itt rejtettem el a légihajómat.

Bane szája tátva maradt a csodálkozástól.

- Egy elf légihajót?

- Erre - mutatta Hugh az irányt. - Gyorsan! -

Végignézett a néptelen úton. - Gyorsan, mielőtt felbukkan valaki!

- Ó, Alfred! Siess! Siess! - A herceg megfogta a kamarás kezét.

- Igenis, felség - felelte Alfred kelletlenül. Rálépett az út szélén felhalmozódott, rothadó avarra zizegés hallatszott. Az avarréteg alatt megmozdult valami... valami, ami ugrott egyet. Alfred hátraszökött. - Mi... mi volt ez? - kérdezte zihálva.

- Gyerünk! - mordult rá Hugh, és maga elé tolt a kamarást.

Alfred megcsúszott. Megbotlott. Nem azért maradt talpon a vastag avarszőnyegen, mert ügyes volt - a félelem miatt nyerte vissza az egyensúlyát, ami akkor áradt szét benne, amikor arra gondolt, mi várna rá, ha elterülne a bokrok tövében. A herceg fürgén mozgott, állhatatosan húzta maga után a szolgáját. Szerencsétlen Alfred minden lépés megtétele előtt és után rettegett, hogy felriasztja a kövek, a kidőlt fatörzsek alatt szunyókáló kígyókat.

Hugh addig nézett utánuk, míg a lombok és a bokrok eltakarták őket a szeme elől. Amikor biztos volt benne, hogy a herceg és a kamarás nem láthatja, lehajolt az egyik ezüstös fatörzs mellé, felemelt egy kődarabot, és kivett alóla egy faszilánkot. A szilánkot visszaillesztette a fa törzsén lévő jelölésszerű részbe.

Belépett az erődbe. Könnyen utolérte a társait - a megkerült vadkanok nem csörtetnek olyan hangosan, ahogy a herceg és a kamarás.

Hugh könnyed, ruganyos léptekkel haladt, és mielőtt a társai felfedezték volna a közeledtét, már mellettük is volt. Megköszöörülte a torkát, mert sejtette, a kamarás szörnyet halna a rémülettől, ha váratlanul bukkan fel mellettük.

Nem tévedett. Alfred, amikor meghallotta a krákogást, kis híján kiugrott a nadrágjából, és majdnem sírva fakadt a megkönnyebbüléstől, amikor meglátta Hughot.

- Merre... menjünk, uram?

- Egyenesen előre. Úgy húsz lábnyira innen van egy ösvény.

- H-húsz lábnyira! - dadogta Alfred. A sűrű bozóra mutatott, aminek a közepén állt. - Legalább egy óráig fog tartani, míg megtesszük ezt a távolságot!

- Feltéve, ha megtesszük egyáltalán - jegyezte meg Bane. A kisfiú szeme tágra nyílt az izgalomtól. - Feltéve, ha addig nem kap el minket valami...

- Nagyon mókás vagy, felséges hercegem!

- Még mindig túl közel vagyunk az úthoz. Gyerünk, mozgás! - parancsolt rájuk Hugh.

- Igenis, uram! - motyogta a kamarás.

Egy óránál kevesebb idő alatt kijutottak az ösvényre, de igencsak megszenvedtek, míg keresztülvergődtek a bozón. A téli hidegtől barna, élettelen tövisbokrok ágai mintha élőholtak kezei lettek volna; éles körmüket az utazók ruhájába és húsába vájták. Az erdő mélyén a három utazó tisztán hallotta a halk zümmögést, amellyel a szél a hargast fák kristályágaihoz dörgölőzött. A nesz arra a hangra hasonlított, amit a kristálypohár ad ki, amikor valaki végighúzza rajta a nedves ujját. Idegesítő volt.

- Épeszű ember nem jönne a saját akaratából ilyen elátkozott helyre! - mormogta Alfred, és reszketve felnézett a fákra.

- Így van - mondta Hugh, és továbbcsörtetett a bozótban.

Alfred a herceg előtt lépkedett, és tartotta a tövises ágakat, hogy Bane sérülés nélkül haladhasson. A bozót olyan sűrű volt, hogy sok esetben nem tudta megvédeni a fiút. Az ágak összekarcolták Bane arcát és kezét, de zokszó nélkül tűrte a megpróbáltatásokat, sírás nélkül szívogatta sajgó sebeit.

Vajon akkor is ilyen bátran fog viselkedni, amikor a halálfájdalmát kell elviselnie?

A kérdés váratlanul került Hugh elméjének előterébe, és ha már felbukkant kénytelen volt választ találni rá. Olyan bátran, mint a többi kölyök, akit meghalni láttam. A Kir-szerzetesek szerint jobb fiatalon meghalni. Miért értékelik többre a gyerekek életét, mint a felnőttekét? A logikus az lenne, ha

kevesebbre becsülnék a kölyköket, mert egy felnőtt nagy hasznára lehet a közösségnek, a gyerek viszont nem egyéb parazitánál. Az ösztönök miatt van így, állapította meg Hugh. Az emberben meglevő állati ösztönök miatt, amelyek fajunk fenntartására buzdítanak minket.

Nem mindegy? Ez is csak egy elvégzendő munka. Egy megbízás. Az, hogy az áldozat éppen egy gyerek... Ennek nincs jelentősége.

Ez semmit sem számít!

...

Nagysokára átértek a tövises bozót túlsó oldalára. Alfredet meglepetésként érte a változás, nem készült fel a dologra, olyan lendülettel tört előre, hogy a tisztásra érve orra bukkott. Amikor Hugh melléje ért, a kamarás a földön hasalt.

- Merre tovább? Erre, igaz? - kérdezte Bane, miközben izgatottan körbetáncolta Alfredet.

A tisztásról egyetlen irányba lehetett továbbhaladni. A herceg úgy okoskodott, hogy az ösvény a hajóhoz vezet. Mielőtt Hugh válaszolhatott volna a kérdésére futásnak eredt.

Hugh kinyitotta a száját, hogy visszaparancsolja a nyughatatlan kölyköt, de mégsem tette.

- Ó, uram, nem kellene megállítanunk? - kérdezte Alfred idegesen.

Hugh megvárta, hogy a kamarás feltápaszkodjon a földről. A szél rikoltozni, nyöszörögni kezdett körülöttük, apró koraltszilánkokat csapott a fák törzséhez, a férfiak arcába. A lábuk alatt kavarni kezdtek a rothadó levelek, a fejük fölött vészjóslón himbálóztak a kristályágak. Hugh összehúzta a szemét, és a porfelhőn keresztüllesve az ösvényen futó fiú után nézett.

- Nem lesz semmi baja. Már nincs messze a hajó. Nem tévedhet el.

- De... Mi a helyzet az orgyilkosokkal?

Ha a kölyök eltűnik, a fickó komoly veszélybe kerül, gondolta Hugh. De hadd menjen csak, nem eshet baja.

- Senki sincs az erdőben. Láttam volna a jeleket, ha nem volnánk egyedül.

- Ha nem bánod, uram... Én felelősséggel tartozom a hercegért. - Alfred elindult az ösvényen. - Ha nem baj, utánaesetek, és...

- Menj csak - legyintett Hugh.

Alfred elmosolyodott, szolgai módon meghajította a fejét, és futni kezdett. A Kéz arra számított, hogy a fickó azon nyomban hasra vágódik, ám Alfrednek ezúttal sikerült maga alatt tartania a lábait, és a lábfeje kivételes módon ugyanarra mutatott, amerre az orra. Hosszú karjait lóbálva, esetlen mozgással loholt a herceg után.

Hugh hátramaradt, kényelmes léptekkel haladt. Időnként megtorpant és figyelt - érezte, történni fog valami. Ugyanolyan érzése támadt, mint akkor, amikor vihar készülődött. Feszült volt, bizsergett a bőre. A levegőbe szimatolt; nem érzett esőszagot, nem érezte a villámok kesernyős bűzét. Mi lehet ilyen furcsa? A partvidéken mindig fúj a szél...

A reccsenés olyan hangos volt, hogy Hugh először arra gondolt, robbanás történt. Másodjára az jutott eszébe, hogy az elfek felfedezték a hajóját, de aztán... A robaj, az utána következő fájdalmas sikoltás hallatán rájött, valójában mi történt.

Óriási megkönnyebbülés áradt szét benne.

- Segítség, Sir Hugh! Segítség! - Alfred hangját szétszaggatta a szél, alig lehetett hallani a szavait. - Egy fa! Egy fa... kidőlt... a hercegem...!

Nem fa volt az, gondolta Hugh. Egy ág. A hangból ítélve nagy lehetett. A szél téphette le a helyéről. Lezuhant az ösvényre. Már többször tanúja volt ilyesminek ebben az erdőben, egyszer kis híján a fejére zuhant egy ág.

Nem futott. Olyan érzése támadt, mintha a válla mellett haladó sötét szerzetes megfogná a karját, és a fülébe súgna:

- Nem kell sietned.

A hargast fa ágának szilánkjai hegyes, akár a nyilak vége. Ha Bane még nem halt meg, már nem sokáig maradhat életben. Az erdőben találhattak olyan növényeket, amelyek megszüntették az ember fájdalmát, amelyekkel el lehetett altatni a fiút. Amivel gyorsan, könnyen meg lehetett ölni...

Hugh lassan haladt az ösvényen. Alfred abbahagyta a kiáltozást. Talán rájött, hiába erőlködik. Talán felfedezte, hogy a herceg már nem él. Ha ez a helyzet, elviszik a tetemet Aristagonba, és ott hagyják. Teljesíti Stephen kívánságát. Mindenki azt hiszi majd, hogy az elfek megkínózták a fogságba ejtett fiút, azután megölték. Az emberekben fellángol a bosszúvágy. Stephen király háborút indíthat az elfek ellen, és közben elérheti valódi céljait.

Ha a fiú meghalt, még nem veszett el semmi. Hugh nem is a feladaton törte a fejét, máson töprengett. Magával viszi ezt az együgyű Alfredet, és közben kiszedi belőle a titkait. Aztán a kamarás segítségével kapcsolatba lép a királlyal. A udomására hozza, ismeri a rejtekhelyét, és követelni fogja tőle, hogy duplázza meg az ígért fizetséget.

Azután...

Az ősvény elkanyarodott. Hugh látta, Alfred nem tévedett túl nagyot, amikor azt mondta, hogy egy fa dőlt ki a helyéről. A hatalmas ág akkora volt, mint egy kisebbfajta fa. Megrepedt a szélben, és éppen akkor vált le az ősrög hargast törzséről, amikor a fiú meg a kamarás elhaladt alatta. A fa bizonyára korhadt már, hogy ilyen könnyen letört az ága...

Hugh, ahogy közelebb ért, a sérült fatörzsön, az ág helyén egy sötét nyílást fedezett fel, amelyben vékony vonalak tekeregtek. A járatokat rovarok vájták ki maguknak a kéreg alatt; az apró fenevadak pusztították el a vén fát.

A faágnak az a része, amely az esést követően egyben maradt, toronyként emelkedett Hugh feje fölé. Azok a gallyak, amelyek a földhöz csattantak, szilánkokra hasadtak, az éles pengék, a darabkák csillogó szőnyeggé válva terítették be az ősvényt. A felkavart por még a levegőben lebegett. Hugh végignézett az ágon, de semmit sem látott. Ellépett a sérült fatörzs mellett. Amikor átért az ágóriás túlsó oldalára megtorpant.

A fiú, akinek meg kellett volna halnia, a földön ült és a fejét dörzsölgette. Egy kicsit kábán nézett maga elé, de élt. A ruhája összegyűrődött, piszkos lett, de már akkor is ilyen volt, amikor beléptek az erdőbe. Hugh alaposan végigmérte a vékony kis testet. A gyerek hajában nem csillogtak ágszilánkok. Az inge elszakadt, a mellén vérfolt vöröslött, de más sérülés nem látszott rajta. A Kéz a sérült fatörzsre pillantott, azután visszanézett az ősvényre. Bane pontosan azon a helyen ült, ahol az ág földet ért. Körülötte éles, félelmetes, fegyvernek is beillő szilánkok heverték.

A fiú mégis élt...

- Alfred? - kiáltott fel Hugh.

Meglátta a kamarást. A fickó a bérnyilkosnak háttal kuporgott a fiú mellett. Hugh nem látta, mit csinál. A kiáltás hallatán Alfred megremegett, ijedten talpra szökött - úgy mozgott, mintha valaki megrántotta volna a nyakára tekert láthatatlan kötelet.

Hugh már látta, mivel foglalatosskódott a kamarás. Alfred a saját kezét próbálta bekötözni.

- Ó, uram! El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok neked, hogy itt vagy, és..

- Mi történt? - kérdezte Hugh.

- Bane herceg elképesztően szerencsés ifjú, uram. Borzalmas tragédia történhetett volna. Az ág lezuhant, és alig valamivel a felséges herceg mellett csapódott hozzá a földhöz.

Hugh végigmérte Bane-t. Feltűnt neki, hogy a fiú csodálkozó szemeket mereszt a kamarásra. Alfred nem vett észre semmit - a kezét, a sebét bámulta. Egy rongyot próbált rácsavarni a kezére. Nem sok sikerrel.

- Hallottam a fiú visítását - mondta Hugh.

- Csak félelmében kiáltott, uram - magyarázta Alfred. - Idefutottam hozzá, és...

- Megsérült? - Hugh a hercegre nézett, a fiú mellén vöröslő foltra mutatott.

Bane végignézett magán.

- Nem, éri...

- Az az én vérem, uram - vágott közbe Alfred. - Idefutottam, hogy segítek a hercegen, de elestem, és csúnyán megvágtam a kezemet.

Alfred megmutatta a sebét. A vágás mély volt. Az ágszilánkokra sűrű vér csöpögött. Hugh látta, a fiú szeretne hozzátenni valamit Alfred magyarázatához, de végül hallgatott. A mellét bámulta. Hugh közelebb lépett, megnézte, mi ragadta meg ennyire a kölyök figyelmét, de csak egy elkent vérfoltot fedezett fel az ingén.

Vagy esetleg van ott valami más is?

Hugh még közelebb hajolt a gyerekekhez, amikor Alfred felnyögött, oldalra dőlt, és végignyúlt a földön. Hugh szelíden megbökdöste a csizmája orrával. A kamarás nem rándult össze.

Alfred ismét elájult.

Hugh felnézett. Bane nekilátott, hogy az inge csücskével letörölgesse a melléről a vért. Hát, bármi volt az inge alatt, most már nincs ott. Az ájult kamarásra ügyet sem vetve Hugh a hercegre nézett.

- Hogyan történt, felség? Mi az igazság?

Bane meglepetten nézett fel a bérnyilkosra.

- Nem tudom, Sir Hugh. Emlékszem a reccsenésre, aztán... - Megvonta a vállát. - Ez minden.

- Az ág... rádzuhan?

- Nem emlékszem. Tényleg nem.

Feltápáskodott, és a pengeéles szilánkok közt mozogva leporolgatta magát, majd lehajolt, hogy segítsen Alfrednek.

Hugh az ősvény szélére húzta az eszméletlen kamarást, felültette, a hátát az egyik fához támasztotta. Párszor pofon vágta. Alfred kezdett magához térni. Bágyadt pislogással nézett fel Hughra.

- Én... Borzasztóan sajnálom, uram - motyogta. Megpróbált felállni. Nem sikerült neki a dolog. - A vér látványa miatt történt. Sosem volt valamí erős a gyomrom...

- Akkor ne nézd! - förmedt rá Hugh, amikor észre vette, hogy Alfred újra a kezére pillant, és még

jobban elsápad a látványtól.

- Nem, uram... Nem nézem! - A kamarás szorosan becsukta a szemét.

Hugh letérdelt melléje, megvizsgálta és bekötözte a sebet. Tiszta, egyenes, mély vágás volt.

- Mi vágott meg?

- Egy kéregdarab, uram. Azt hiszem...

Kéregdarab! Ördögöt! Akkor egyenetlen lenne a seb széle. Ezt a sebet... késsel vágták!

Újabb reccsenés hallatszott.

- Kegyelmes Sartan! Mi volt ez? - Alfred kinyitotta a szemét. Úgy reszketett, hogy Hugh kénytelen volt szorosan tartani a kezét, különben nem tudta volna befejezni a kötözést.

- Semmi! - Hugh összezavarodott. Nagyon nem szerette ezt az érzést, és az sem tetszett neki, hogy pár perccel korábban megkönnyebbült amikor arra gondolt, nem kell megölnie a herceget.

Az egész úgy egyre kevésbé tetszett neki. Az az ág rázuhant Bane-re. Ez olyan biztos, mint az, hogy az eső az égből hullik.

A hercegnek már halottnak kellene lennie. Mi történik itt?

Hugh megrántotta a kötözőrongy két végét. Minél hamarabb megszabadul a kölyöktől, annál jobb! Lassanként semmivé vált benne a kellemetlen érzés, ami akkor uralkodott el rajta, amikor arra gondolt, hogy meg kell ölnie a gyermeket.

- Aú! - kiáltott fel Alfred. - Köszönöm, uram - tette hozzá erőltlenül.

- Talpra! Megyünk a hajóhoz! - mondta Hugh.

Nem néztek egymásra, nem szólaltak meg. Némán haladtak az ösvényen.

### huszonharmadik fejezet

#### PITRIN MENEDÉKE, KÖZÉPSÍK

- Ez az? - A herceg hűledezve megmarkolta Hugh karját, és azombok fölött lebegő sárkányfejre mutatott. A magas hargast fák elrejtették a hajó testének többi részét.

- Ez - felelte Hugh.

A fiú ámuldozva meregette a szemét. Hugh kénytelen volt meglökni, hogy továbbmenjen az ösvényen.

A fej nem egy valódi sárkány feje volt, hanem egy faragott, festett utánzat. Az elf művészek olyan mesterien végezték el a munkát, hogy valódibbnak, vadabbnak tűnt, mint bármelyik igazi sárkány, amely az egeken röpköd. Akkora volt, mint egy valódi sárkányfej - Hugh hajója kicsiny, egyszemélyes bárka volt, amelyet arra terveztek és építettek, hogy a Középsík szigetei és kontinensei között vitorlázzon. (A gigantikus légihajókat, amelyekkel az elfek csatába repültek, vagy leereszkedtek az Örvénybe, olyan óriási sárkányfejek díszítették, amelyeknek vicsorgó szájában egy hét láb magas ember is nyugodtan, hajolgtatás nélkül végigsétálhatott.)

A sárkányfejet feketére festették, a szeme égővörös volt, vicsorgó foga pedig fehér. Az utazók feje fölé toronylott, fenyegető tekintettel meredt előre, és olyan félelmetes volt, hogy Alfred és a herceg rettegve pillantgatott fel rá. (Amikor Alfred már harmadszor botlott meg, Hugh ráparancsolt, hogy ne a hajó sárkányfejét bámulja, inkább nézzen a lába elé.)

A keskeny ösvény a fák között haladt tovább, és keresztülvezetett egy megrepedt sziklán. Amikor kibukkantak a kötőmb túlsó oldalán, egy kis, lavórszerű völgy szélén álltak. A szellőzéseket itt alig lehetett érezni - a szikla meredek fala védelmet nyújtott. A sárkányhajó a völgy közepén lebegett, a feje és a farka a „lavór” pereme fölé emelkedett. A testét kötelekkel rögzítették a völgy aljában álló fákhöz. Bane boldogan sóhajtozott, Alfred pedig úgy elámult, hogy kicsúszott a kezéből a herceg zsákja.

A karcsú, kecses nyak felső oldalán sorakozó tarajoknak nem csak díszítő szerepük volt. A végük hátrahajlott, és hozzácsatlakozott a testhez. A késő délutáni nap sugara megcsillantották a fekete pikkelyeket és a vörös szemeket.

- Pontosan olyan, mint egy valódi sárkány! - mondta Bane. - Csak éppen sokkal... erősebb!

- Olyannak kell lennie, mintha valódi lenne, felség - mondta Alfred szokatlanul szigorú hangon. - Valódi sárkányok bőréből készült, a szárnyai pedig azokról az igazi sárkányokról származnak, amelyeket az elfek mészároltak le.

- Szárnyak? Hol vannak a szárnyak? - Bane a nyakát nyújtogatta. A nagy bámészkodásban majdnem hanyatt vágódott.

- A test mellett. Most nem láthatod őket, de amikor felszállunk majd megfigyelheted milyenek. - Hugh előresietett. Gyertek. Még ma este el akarok indulni, de addig még rengeteg tennivalónk van.

- Mi tartja fenn a levegőben, amikor nem használja a szárnyait? - kérdezte Bane.

- Mágia - morogta Hugh. - Gyerünk, mozgás!

A herceg előreszaladt. Megállt és felugrott, meg próbálta elkapni az egyik rögzítőkötelet. Nem sikerült neki. A hajó hasa alá futott, és addig bámult felfelé, míg szédülni kezdett.

- Tehát ezért tudsz annyi mindent az elfekről, uram - jegyezte meg Alfred halkán.

Hugh gyanakvóan rávillantotta a szemét. A kamarás arca közömbös volt, csak aggodalom halvány jeleit lehetett felfedezni rajta.

- Igen - felelte a bérnyilkos. - A hajó mágikus töltését minden ciklusban meg kell újítani. Aztán időnként végre kell hajtani néhány kisebb javítást is. Egy szakadt szárny... időnként lecsúszik a bőr a keretről. Ilyesmi.

- Hol tanultad meg, hogyan kell repülni vele? Úgy hírlík, óriási szakértelmet igényel a kormányzása.

- Három évig rabszolga voltam egy vízhajón.

- Szentséges Sarton! - Alfred megállt, a bérnyilkosra meresztette a szemét.

Hugh bosszúsan nézett rá. A kamarás észbe kapott, és botorkálva továbbment.

- Három év! Még sosem hallottam olyan emberről, aki ilyen hosszú ideig bírta volna. És még ezek után is képes vagy üzletelni velük? Az ember azt gondolná, egy életre meggyűlölted őket.

- Mi hasznom származna a gyűlöletből? Az elfek azt teszik, amit tenniük kell. Ezzel én is így vagyok. Megtanultam, hogy kell használni a hajójukat. Megtanultam a nyelvüket, amit most már folyékonyan beszélek. Nem, én már régen rájöttem, hogy a gyűlöletért túlságosan nagy árat kell fizetni.

- És mi a helyzet a szeretettel? - kérdezte Alfred halkán.

Hugh nem méltatta válasza a kérdést.

- Mire jó ez a hajó? - A kamarás helyénvalónak látta, ha témát változtat. - Megéri a kockázatot? A Volkaran lakói darabokra szaggatnának, ha megtudnák, hogy elfekkel cimborálsz. Egy sárkány nem lenne megfelelő a számodra?

- A sárkányok elfáradnak. Pihentetni, etetni kell őket. Megsebesülhetnek, megbetegedhetnek, elpusztulhatnak. Mindig fennáll az a veszély, hogy megtörik a rájuk rakott varázsbilincs, megvadulnak, és levetik magukról a gazdájukat. Az is előfordulhat, hogy vitatkozni kell velük, le kell csillapítani őket. Ebben a hajóban a mágikus töltés egy teljes ciklusra elegendő. Ha találatot kap, megjavítatom. Ez a hajó mindig arra megy, amerre én akarom. Itt én vagyok az úr!

- És ez sokat számít, igaz? - kérdezte Alfred alig hallhatóan.

Nem kellett volna, ennyire óvatosan beszélnie. Hugh figyelme a hajóra terelődött. Átment alatta, alaposan, egészen közelről megvizsgálta, a fejétől a farkáig (az orrától a tatjáig) ellenőrizte minden egyes darabját. Bane mögötte futkosott, és egyfolytában kérdésekkel ostromolta.

- Mire jó ez a kötél? Mit működtet? Miért nem szállunk be? Miért nem szállunk fel? Mit csinálsz?

- Azért, felség, mert ha odafönt veszünk észre valami hibát... - Hugh felmutatott az égre. - ...már nem lenne értelme kijavítani.

- Miért nem?

- Mert ha hibás a hajó, meghalunk.

Bane egy-két percre elhallgatott, de aztán folytatta a kíváncsiskodást.

- Mi a neve? Nem tudom elolvasni a betűket.

Sár...Sárkány...

- Sárkányszárny.

- Mekkora?

- Ötven láb hosszú. - Hugh szemügyre vette a hajótestet borító sárkánybőrt. A napfényben a kékekete pikkelyek szivárványszínben csillogtak. Hugh a test alá lépett, megvizsgálta a kilt. Elégedetten nyugtázta, hogy egyetlen pikkely sem hiányzik róla.

A herceggel a sarkában előrement, és megvizsgálta a sárkánytest mellrészén lévő két kristálylapot. A lapokat úgy tervezték, hogy olyanok legyenek, mint a sárkánypáncél mellvértjei, de valójában ablakok voltak. Hugh az egyikén felfedezett néhány karcot. Elkomorodott. Valószínűleg egy ág esett rá, annak a szilánkjai okozták a sérülést.

- Mi van ezek mögött? - kérdezte Bane.

- A kormányállás. Ott foglal helyet a pilóta.

- Bemehetek? Megtanítasz repülni?

- Sok-sok hónapon át kellene tanulnod, felség - felelte Alfred, amikor látta, Hugh túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy válaszolgasson. - De ez még nem minden. A pilótának erősnek kell lennie, hogy működtetni tudja a szárnyakat.

- Hónapokig tartana? - kérdezte Bane csalódottan. - Mit kell ezen olyan sokat tanulni? Az ember csak beszáll oda, aztán... - Legyintett. - Aztán repül.

- Tudnod kell, hová mész, merre tartasz, felség - mondta a kamarás. - A mélyégben, legalábbis így hallottam, csak nagyon kevés tájékozódási pont létezik. Időnként azt sem lehet megállapítani, mi van fent, és mi lent. A pilótának ismernie kell a fedélzeten lévő navigációs eszközök használatát, az égi folyosókat, az ösvényeket...

- Ezt nem nehéz megtanulni - szólalt meg Hugh, amikor látta a gyerek csalódott arcát. - Majd én

mindent megmutatok neked.

Bane arca felragyogott. A nyakában lógó tollamulettet babrálva Hugh után eredt, aki végigment a hajó alatt, és ellenőrizte az illesztéseket, ahol a fém és a csont összeolvadt az epsol(14) killel. Nem talált repedéseket. Nem csoda: Hugh tapasztalt és óvatos pilóta volt. Mindig mindenre vigyázott - már látta, mi történik azokkal, akik nem ügyelnek eléggé a hajójukra.

Átment a tathoz, a farfedélzet alá. A hajótest kecsesen ívelt felfelé. Itt helyezkedett el az a sárkányszárny, ami a kormánylapát szerepét töltötte be. A szárny végéhez erősített kábelek petyhüdten himbálóztak a szélben. Hugh elkapta az egyik kötelet, és fellépett a kormánylapát legalsó bordájára. Óvatosan mászni kezdett felfelé.

- Hadd menjek én is! Kérlek! - Bane a kábel alá ugrott, és úgy hadonászott a karjaival, mintha arra készülné, hogy minden külső segítség nélkül felroppen a tatfedélzetre.

- Nem, felség! - szólt rá Alfred. Sápadtan elkapta a herceg vállát, és nem eresztette. - Amint lehet, mi is felmegyünk, de most inkább hagyjuk, hogy Sir Hugh elvégezze a munkáját.

- Jól van - mondta Bane kegyesen. - Mondd, Alfred, mi lenne, ha szednénk egy kevés bogyót? Magunkkal vihetnénk az útra...

- Bogyót, felség? - kérdezte Alfred meglepetten. - Miféle bogyóra gondolsz?

- Háát... bogyóra. Amit megehetünk. Vacsorára. Az ilyen erdőkben mindig vannak bogyók. Droglától tudom. - A gyermek kék szeme tágra nyílt, kérélelően nézett a kamarásra. Az írisze megvillant a napfényben. A keze a toll-amulettel játszadozott.

- Egy istállófiú nem a legmegfelelőbb társaság a számodra, felséges herceg - jegyezte meg Alfred. A kötelekre nézett, amelyek a hajótestet a fákhoz rögzítették; mintha mindegyiket szándékosan úgy helyezték volna el, hogy a Bane-hez hasonló kisfiúknak legyen min felmászniuk. - Jól van, felség. Elmegyek veled bogyót szedni.

- Ne menjetek messzire - szólt le nekik Hugh.

- Ne aggódj, uram - felelte Alfred kongó hangon.

Alfred és a herceg belépett a fák közé. A kamarás minden gödörbe belecsúszott, minden akadályban megbotlott, a fiú viszont fürgén befutott a sűrűbe, és hamar eltűnt a bokrok mögött.

- Bogyók... - mormolta a Kéz.

Örült, hogy megszabadult a társaitól, most végre a hajójára összpontosíthatott. Megmarkolta a fedélzeti korlátot, felhúzta magát. A felső fedélzet padozata nyílt volt - a deszkák egymástól három lábnyi távolságra helyezkedtek el -, így nem lehetett egyszerűen végigsétálni rajta. Hugh persze már hozzászokott ehhez a kényelmetlenséghez, könnyedén lépkedett egyik deszkáról a másikra. Közben gondolatban feljegyezte magának, hogy az esetlen Alfredet semmiképpen nem eresztheti fel ide. A deszkák alatt helyezkedtek el a vezérlőkábelek. A hajózáshoz nem értők csak egy kusza kötélrengeteget láttak volna, Hugh azonban pontosan tudta, hogy melyik szál mire való. Lehasalt, és megvizsgálta a köteleket, nem kezdett-e foszladozni valamelyik. Nem kapkodta el a dolgot, figyelmesen nézelődött. A köteleknek óriási jelentőségük volt - ha valamelyik elpattan, a hajó irányíthatatlanná válik.

Nem sokkal azután, hogy befejezte a vizsgálódást, visszatért Bane és Alfred. A kisfiú vidám kiáltásaiból Hugh arra következtetett, hogy a bogyóvadászat sikeres volt.

- Most már felmehetünk? - kiáltott fel Bane.

Hugh belerúgott a fedélzeten heverő kötélcsomóba. A kötél átcsúszott a fedélzet peremén, és lezuhant. A kusza száltömegről kiderült, hogy valójában egy kötélletra; az alja majdnem a földig ért. A gyermek izgatottan felkapaszkodott rajta. Alfred ijedt pillantásokkal méregette, azután bejelentette, hogy ő inkább lent marad, és őrködik a zsákok mellett.

- Ez... csodálatos! - mondta Bane. Átcsúszott a korlát fölött, és kis híján bezuhant a palánkok közé. Hugh könnyedén kihalászta a résből.

- Maradj itt, és ne mozdulj! - parancsolta a bérgyilkos. A korlát elé állította a gyermeket.

Bane áthajolt a korlát fölött, végignézett a hajótesten.

- Mi, az a hosszúkás fadarab? Ott, lent... Mire való? Ó, tudom! Azok a szárnyak, igaz? - kiáltozott. Az izgalom sipítóvá változtatta a hangját.

- Az az árboc - magyarázta Hugh. - Kettő van belőle, a főárbochoz csatlakoznak, ami... - Előremutatott. - ...ott van, az előfedélzeten.

- Ezek sárkányszárnyak? Mozognak? Csapkodnak?

- Nem, felség. Kiterjesztve inkább denevérszárnyra hasonlítanak. A hajót a mágia ereje tartja a levegőben. Húzódj arrébb egy kicsit. Kieresztem az árbocot. Figyelj...

Az árboc kifelé lendült, magával húzta a sárkányszárnyat. Hugh erősen tartotta a kötelet, nem hagyta, hogy a rúd túlságosan kilóduljon - tudta, ha az árboc egy bizonyos pozíciónál lejjebb ereszkedik, működésbe lép a mágia, és a hajó idő előtt emelkedni kezd.

Hugh leeresztette a bal oldali árbocot, ellenőrizte, hogy a támkereten elhelyezkedő, a hajón hosszában végignyúló főárbocon emelkedését semmi sem gátolja, hogy minden alkatrész megfelelően

mozoghat-e, majd lenézett a korlát fölött.

- Alfred, leeresztek egy kötelet. Erősítsd rá a zsákokat. Ha ezzel megvagy, oldozd el a rögzítőköteleket. A hajó egy kicsit feljebb fog emelkedni, de ne aggódj, csak akkor száll fel magasra, ha kiterjesztem a szárnyakat, és felállítom a középső árbócot. Ha valamennyi kötelet elvágtd, feljöhetsz.

- Fel? - Alfred elborzadva nézett a szélben himbálózó kötélletrára. - Ezen?

- Ezen. De ha gondolod, esetleg felrepülhetsz - mondta Hugh, és ledobott egy kötelet a kamarásnak.

Alfred a kötél végére erősítette a zsákokat, aztán megrántotta, jelezve, hogy elkészült. Hugh felhúzta a holmit a fedélzetre. Az egyik zsákot Bane kezébe nyomta, és szólt fiúnak, kövesse. Egyik palánkról a másikra szökkenve hátrament a farba. Kinyitott egy csapóajtót, lemászott a falétrán. Bane vidáman követte.

Azon a szűk folyosón álltak, amely a felső fedélzet alatt húzódva összekötötte a kormányállást és az utaskabinokat, a raktárakat és a hátulsó fedélzet alatt lévő pilótakabint. A folyosó sötét volt - a bérnyilkosnak és a fiúnak várnia kellett egy kicsit, hogy nappali világossághoz szokott szemük hozzászokjon a homályhoz.

Hugh érezte, a fiú megfogja a kezét.

- El sem tudom hinni, hogy tényleg repülni fogok egy ilyen hajón! Tudod, Sir Hugh - mondta Bane boldogan -, ha felszállok ezzel a sárkányhajóval, akkor kijelenthetem, hogy mindent megcsináltam az életemben, amire vágytam. Ezután... elégedetten halok meg.

Éles fájdalom hasított Hugh mellkasába. Fuldokolni kezdett. Nem bírt levegőt venni, néhány hosszú pillanatig semmit sem látott, de nem a hajó belsejében terpeszkedő árnyak takarták el a szeme elől a világot. Ez a félelem, gondolta. Megrettent, hogy a gyermek mindenre rájött. Megrázta a fejét, hogy megszabaduljon vakító árnyaktól, és a fiúra nézett.

Bane arca ártatlan volt, nem lehetett felfedezni rajta a gonoszkodó gúny nyomait. Hugh kirántotta a kezét a fiú ujjai közül.

- Alfreddel ebben a kabinban fogtok aludni - mondta. - Vidd be a zsákokat.

Dobbanás. Egy elfojtott kiáltás. A hangok fentről érkeztek.

- Alfred? Gyere le, és vedd gondjaidba a herceget. Nekem más dolgom van.

- Igenis, uram - érkezett a bizonytalan válasza. Néhány pillanattal később Alfred lecsúszott, vagyis inkább lebecskázott a létrán, és elterült a folyosó padlóján.

Hugh sarkon fordult, és szó nélkül elfurakodott Alfred mellé, és hátrament a kormányállásba.

- Kegyelmes Sartan! - nyögte a kamarás. A falhoz szorította a hátát, hogy félrehúzódjon a csörtetve elviharzó bérnyilkos elől. Hugh után nézett, azután Bane felé fordult. - Te mondtál neki valamit, felség, amitől ilyen ingerült lett?

- Én? Nem, Alfred - felelte a fiú. Kinyújtotta a kezét, felsegítette a padlóról a kamarást. - Hová tetted a bogyókat?

...

- Bejöhettek?

- Nem. Maradj a folyosón - parancsolta Hugh.

Bane belesett a kormányállásba. A meglepetéstől elkerekedett a szeme. Felnevetett.

- Olyan, mintha... Mintha egy óriási pók hálójában lennél! Ezek a kötelek... mihez vannak hozzáerősítve? És miért van rajtad az az íz?

Az „íz”, amit Hugh magára csatolt, bőr mellvértre emlékeztetett. Egy olyan mellvértre, amihez köteleket csatoltak. A kötelek a mennyezeten lévő bonyolult csigarendszerhez csatlakoztak.

- Még életemben nem láttam ennyi fát! - lebegett hátra Alfred hangja. - Még a királyi palotában sem. Annyi itt a fa, hogy... borzasztóan sokat érhet ez a hajó. Felség, húzódj vissza, kérlek. Ne nyúlj azokhoz a kötelekhez!

- Nem mehetnék oda az ablakokhoz? Szeretnék kinézni. Mehetek, Alfred? Nem leszek útban...

- Nem, felség mondta Hugh. - Ha valamelyik kötél a nyakadra tekeredik, egy pillanat alatt véged lenne.

- Innen is éppen elég jól látsz. Sőt, nagyon jól! - mondta Alfred. Az arca sápadt volt, a szája körül pedig mintha megzöldült volna a bőr.

Magasan szálltak, csak a fák csúcsát és az egyik koralitszikla oldalát látták.

Hugh, miután ellenőrizte a testére csatolt kötelek feszességét, hátradőlt a kormányállás közepén álló egy lábú, magas támlájú székben. (Forgószék volt, így benne ülő pilóta könnyedén végre tudta hajtani a szükséges manővereket.) Hugh előtt egy hosszú fémkar nyúlt ki a padlóból.

- Miért van rajtad ez az íz? - kérdezte Bane a bőrvértre mutatva.

- Így mindig a kezem ügyében vannak a kötelek. Nem gabalyodnak össze, és pontosan meg tudom

állapítani, hogy melyik hová vezet. - Hugh szelíden megbökte a lábával a fémkart. A hajó testéből éles kattánások hallatszottak. Surrogni kezdtek a csigába fűzött kötelek, némelyik megfeszült, mások elernyedtek. Hugh meghúzta a mellére erősített kábelek közül néhányat. Recsegő, koppanó hangok hallatszottak. Egy zökkenés. A hajó meglódult, és emelkedni kezdett.

- Szárnyak kiterjesztve - mondta Hugh. - A mágia aktiválva.

A pilóta feje fölött elhelyezett kristálygömb - a szeksztáns - lágy, kékes fény kezdett sugározni magából. A belsejében különböző jelek tűntek fel. Hugh megrántotta a köteleket. Az erdő és a szikla egyre távolodott. A hajó egyre feljebb emelkedett.

Alfred elakadó lélegzettel figyelt. Elvesztette az egyensúlyát, hátratántorodott. Megpróbált megkapaszkodni valamiben. Bane vidáman szökdécselt, ujjongva tapsolt. Az erdő és a szikla hirtelen eltűnt az utasok szeme elől - már csak a végtelenbe nyújtózó kék eget látták maguk körül.

- Ó, Sir Hugh! Felmehetek a fedélzetre? Látni akarom, hová tartunk!

- Nem hiszem, felség, hogy ez... - kezdte Alfred.

- Menj csak - vágott közbe Hugh. - Azon a létrán mássz fel, amin lejöttünk. Kapaszkodj meg a korlátban, különben lefúj a szél.

Bane boldogan elviharzott. Néhány pillanattal később már a kormányállás fölött dobogott.

- Lefújja a szél! - zihálta Alfred. - Nincs biztonságban!

- De igen. Az elf varázslók mágikus burkot terveztek a hajó köré. A fiú le sem tudna ugrani a fedélzetről. Amíg nem húzom be a szárnyakat, amíg működik a mágia; addig nem lesz semmi baja. - Hugh gunyorosan Alfredre villantotta a szemét. - Nem akarsz felmenni? A biztonság kedvéért szemmel tarthatnád.

- Igenis, uram - nyögte a kamarás. Száraz torokkal nyelt egyet. - Én... éppen erre készültem.

De nem mozdult. Görcsösen kapaszkodott, az arca éppen olyan fehér volt, mint a felhők, amelyek mellett elhajóztak. Dermedten bámulta a kék eget.

- Alfred? - Hugh megrántotta az egyik kötelet.

A hajó balra dőlt; az ablak mögött megjelent az erdő. A fák szédítő gyorsasággal mozogtak.

- Megyek. Máris megyek, uram. Megyek már... - motyogta a kamarás, de egyetlen izma sem mozdult meg.

...

A fedélzeten Bane áthajolt a korlát fölött. Lenyűgöző látvány tárult elé. Láttá, ahogy Pitrin Menedéke tovaúszik. Láttá a kék eget, a fehér felhőket; láttá a feje fölött szikrázó mennyboltot. A hajó kétoldalán sárkányszárnyak terpeszkedtek. A középső, a fiú mögött felmeredő középső szárny lágyan mozgott előre-hátra.

Bane megfogta a toll-amulettet, és szórakozottan simogatni kezdte vele az állát.

- A hajót kötelekkel irányítják. Mágia lebegteti. A szárnyak, mint a denevéreké. A mennyezeten lévő kristály megmondja, hol vagyunk. - Lábujjhegyre állt, lenézett, és eltűnődött, vajon ilyen magasból is látni lehet-e az Örvényt. - Nem nehéz. - mormogta a tollat forgatva. A tekintete furcsa, öreges volt. - Tényleg nem az...

- folyt. köv. -

Lábjegyzetek:

1: A vadonban ezek az óriásmadarak a sárkányok legkedveltebb prédái. A tier szárnya nagy, puha tollak borítják, de gyakorlatilag használhatatlan. A lába erős, meglehetősen gyorsasággal képes futni. Kiváló igavonó állat, az emberek által lakott síkokon nagyon elterjedt az alkalmazása. Az elfek undorítóknak és mocskosnak tartják.

2: A „hor” az elfek és az emberek által lakott vidékeken leggyakrabban használatos értékegység. Egy hor = egy hagyományos méretű hordónyi víz ára.

3: Az Égsík lebegő szigetei koralitból vannak. A korallárva néven ismert kicsiny, értelmetlen, kígyó alakú lény által kiválasztott anyagból szivacszerű tömbök állnak össze. Amikor megkeményszik, az anyag legalább olyan erős, mint a gránit de nem lehet sem vágni, sem csiszolni. A koralit alakzatok nagyon hamar létrejönnek; az ilyen anyagból lévő épületeket nem is építik, inkább növesztik. A korallárva levegőnél könnyebb gázt bocsátanak ki magukból. Ez a gáz tartja a szigeteket az égen, de az „építkezések” során kellemetlenséget jelenthet. Az elsőlégi földvarázslók mágijája szükségeltetik az eltávolításához.

Időnként megesik, hogy vasércet, vagy egyéb ásványokat találnak a koralittömbök belsejében. Senki

sem tudja, ezek az anyagok hogyan kerültek ide; a lelőhelyek feltételezhetően a Szétválás során keletkeztek.

4: A tribusi hivatalos nyelv egyik navigációs kifejezése. Minden navigáció középpontja a tribusi Császári Palota (ez az alapelv abból a korból származik, amikor a fajok még békében éltek egymás mellett), ezt a helyet kell kiinduló pontnak tekinteni a számítások elvégzése során. A „negatív rydai” azt jelenti, hogy a repülést végző test egyre közelebb kerül Tribus aktuális pozíciójához. A „pozitív rydai” kifejezés arra utal, hogy a repülést végző test az ezzel ellentétes irányba halad.

5: A sterego egy gombafajta, ami a Tytan-szigeten honos. A szigeten élő emberek egykor gyógyító balzsamként használták a steregopépet. Az Első Terjeszkedés során az elf felfedezők észrevették, hogy a lassan égő, illatos gombafüstje sokkal élvezetesebb, mint az a pipatővisnek nevezett növény, amit korábban szívtak. Finomabb, ráadásul olcsóbb is a termesztése. Megpróbálták meghonosítani a növényt a saját földjeiken, de a Tytan talajában lehet valami egészen különleges, mert az elfek által termesztett sterego közel sem olyan aromás, mint a szigetről származó.

6: Az Alsósíkon - azokon a szigeteken, amelyek az Örvénynek nevezett állandó viharzóna szívében helyezkednek el - ezzel ellentétben bőségesen van víz. Sajnos a sárkányok nem hajlandók berepülni az Örvénybe. Az elfek a maguk mágikus eszközeivel és mechanikus sárkányhajókkal képesek keresztülvitorlázni a viharokon, így gyakorlatilag az ő birtokukban van az ottani vízkészlet. Az éltető nedűt döbbenetes áron adják el az embereknek, Ez az oka annak, hogy az elf szállítóhajók és víztározók megtámadása nem csupán jövedelmező vállalkozás - az emberek számára sok esetben élet-halál kérdése, hogy sikerrel járnak-e a rablóhadjáratok.

7: A menka (vagy pontosabban: menkarias rydai) az elfek által használt hosszsmérték. A klasszikus megfogalmazás szerint egy menka akkora, „mint ezer elf vadász”. A modern időkben szabványosították; kijelentették, hogy az elfharcosok mindegyike hat láb magas - ebből az következik, hogy egy menka = hatezer láb. A fajok között még így is meglehetősen nagy a félreértés, mert az elf „láb” valamivel rövidebb, mint az embereké.

8: A pecőknők hivatalos alkalmakkor viselik a hagyományos ruhadarabnak számító szoknyát, vagy akkor, amikor távol tartózkodnak a Fantasztikus pörgő és forgó részeitől. A szokványos öltözkűk: bő szárú nadrág, aminek az alját színes szalagokkal kötik össze.

9: A Középsíkon kevés a víz, folyadékot jobbra csak a növényekből lehet nyerni. A parasztnok sok helyütt vizet előállító növényeket termesztene; a vízaratók gyűjtik be a „termést”.

10: Visszirányban, iránymentén, irányhosszban, -tértíráciyban - a szigetek helyzetének megállapítása során használatos kifejezések. Az „irány” a Nagy Fürtírányra utal, arra a körpályára, amelyen a fört az égen halad. Iránymentén haladni = a fört haladási irányával azonos irányba haladni. Visszirányban haladni = az ellenkező irányba haladni. Az irányhosszban és a tértírányban való haladás a pályához viszonyított bizonyos szögben történő mozgást jelenti.

11: Ha két szót egymás után írunk, egy harmadikat kapunk, amelynek a jelentése eltérhet az eredeti kettő jelentésétől. A magyarázat eléggé felszínes, de rávilágít a patrynok rúnanyelvének lényegére. A patrynok a jelek kombinálásával, a jelek közötti kapcsolat megteremtésével különböző mágikus hatásokat képesek kifejteni.

12: A patrynok a Labirintusban „kapukban” méri az időt. Ezt az időszámítást valószínűleg még bebörtönzésük elején kezdték el, amikor egy személy életkorát az határozta meg, hogy az illető hány kapun jutott keresztül. (Társadalmukban ez az átjutás volt a legfontosabb szimbólum.)

Amikor a Nexus Ura végül visszatért a Labirintusba, hogy kontrollálja a mágiaja egy részét, a nexusi szabályos napciklusokat alapul véve létrehozta az egységes időmérési rendszert, amelyben az egységek neve „kapu” volt.

13: Elf szó, jelentése: elf. Az „x”-szel jelölt torokhangot „ics”-nek kell ejteni.

14: Az epsol fa Aristagon erdeiben, és a Tribus Határvidék szigetein gyakori. Háromszáz lábnál is magasabbra nőhet. Hasonlít a hargast fára - ez is a növények fémes/szerves osztályába tartozik. A talajból kivont természetes ásványi anyagokat átalakítja, feldolgozza, és a növekedéséhez használja.

A törzse egyenes és hengeres (ebben különbözik a hargasttól), a közepén üreges. Ideális anyaga a légihajók építéséhez.